

Пиърс Антъни
Зов за завръщане

ПЪРВА ГЛАВА МАРС

В тъмночервеното небе грееха две луни. Едната кръгла, а другата – като полумесец. Първата беше поне четири пъти по-голяма от втората. Същност, най-точното определение и за двете би било, че приличат на яйца – кокоше и от червеношийка. Или може би на картофи – голям и малък.

Големият картоф се наричаше Фобос, име което би трябвало да олицетворява страха, онай страх, който всява смут в редиците на цели армии и ги кара да губят сражения. Малкият картоф се наричаше Деймос и олицетворяваше ужаса. Имената бяха избрани безпогрешно, защото в римската митология страхът и ужасът са били сподвижници на Марс – Бога на войната и земеделието.

Нищо красиво нямаше в марсианския пейзаж. Почти до самия хоризонт, който беше много по-близо отколкото на Земята, се виждаха само оголени чукари, надвиснали зъбери и пясък. Война може и да е имало някога на този безлюден свят, но земеделие – никога. Ничия земя е най-точната дума за тази безжизнена пустиня.

Дъглас Куейд стоеше на върха на един хълм. Носеше съвсем лек космически скафандър снабден с дихателен апарат – атмосферното налягане на повърхността беше не повече от 1/50 земни атмосфери, а температурата – сто градуса под нулата по Фаренхайт. Пейзажът би бил арктически, ако имаше поне малко влага в силно разределения въздух. Дори само една микроскопична цепнатина на костюма, или дребен дефект в дихателния апарат означаваша неминуема гибел, както в открития космос. Единственото, с което можеше да се похвали Марс, бе че за разлика от вакуума в открития космос, тук поне имаше гравитация – малко повече от една трета от земната. Стигаше, колкото да се определи къде е горе и къде долу и човек да може да се придвижва.

За Куейд последното беше без значение. Той бе огромен мъж, с такава масивна физика, че едрите му мускули се очертаваха през скафандъра. Изглеждаше като творение на самата сурова сила. Имаше спокойно, сякаш издялано от гранит лице, което беше живо отражение на изключителната му воля. Без съмнение присъствието му тук не бе случайно. Имаше важна мисия и едва ли нещо можеше да го спре в изпълнението ѝ.

Той огледа хоризонта. Погледът му се издигна нагоре, по очертанията на най-удивителната планина, която познаваше Слънчевата система – пик Олимп се издигаше най-малко на десет мили над мястото, където в момента стоеше Куейд. Висок бе почти петнадесет мили, с което надвишаваше три пъти хавайския Мауна Лоа. И подобно на него кипеше от вулканична дейност, но с мащаби непознати на Земята. Диаметърът на основата беше близо 350 мили, а отгоре се спускаха исполински вкаменели потоци от лава. Склонът на планината беше толкова стръмен, че предизвика възхищението дори на човек като Куейд, който не се впечатляваше така лесно.

Нещо изтрополи зад гърба му, звукът се долови по-скоро от сътресението в почвата, отколкото от разредената атмосфера. Една жена се приближаваше към него. Куейд я погледна без изненада, очевидно очакваше идването ѝ. В погледа му се долови възхищение. И тя го заслужаваше – имаше прекрасно оформено тяло, нещо което подобно на него се забелязваше и през скафандъра. Големи черни очи го гледаха нежно зад стъклото на визъора, кафяв кичур коса се спускаше над тях. Тя се спря и в позата ѝ се долавяше интерес към него – ако това не беше любов, тя със сигурност би могла да дойде по-късно.

Ала мястото не изглеждаше никак подходящо за любовен романс! А скафандрите правеха невъзможни за реализация, каквито и да било намерения за физическа близост. В този момент ги свързваше работата.

Тя се извърна и zakрачи бавно към издигашата се недалеч от тях планина, която Куейд бе пропуснал да забележи във възхищението си пред гиганта. Макар и далеч под класата на пик Олимп, планината имаше не по-малко внушителен вид. Толкова симетрични бяха формите ѝ, че сякаш беше изкуствена. Направо удивително бе, как Марс е успял да оформи подобен феномен. А може би нямаше нищо удивително в съществуването ѝ – та хората едва ли бяха първите обитатели на тази планета, нито пък първите, които са се научили да ваят камъка.

Куейд я последва. Испитваше съжаление, че само лицевата част на скафандъра ѝ е прозрачна. Но дори и при тези обстоятелства беше напрано удоволствие човек да наблюдава походката ѝ. Тя го поведе към една цепнатина в основата на планината, която вероятно се бе образувала при някое от многобройните изригвания. Зад нея се криеше тясна пещера. Дватама се заизкачваха пипнешком нагоре из потъналия в мрак проход.

Най-сетне излязоха на един скален праг. Намираха се в огромна кръгла зала. Високо над тях, в небето на Марс блестяха звезди. Стените

на залата се стесняваха надолу, дъното не се виждаше. Куейд огледа на-зъбения хоризонт. Чудеше се дали това е естествена кухня, или е дело на човешките ръце. Приличаше и на двете. Изпитваше неясна тревога, свързана донякъде с гигантските размери и тайнствения произход на кухнята. Но дълбоко в подсъзнанието си, той вярваше че присъствието му тук е необходимо в степен, много по-голяма отколкото който и да е земен жител би могъл да предположи.

Жената пое надясно. Тя се пресегна и дръпна с ръка един тънък кабел, който висеше от стената. Отстъпи назад, теглейки със себе си кабела. После се извърна и едва тогава Куейд забеляза, че кабелът е съединен с малък механизъм, прикачен на колан, който напомняше на вди-чарска макара.

Тя разтвори колана, обви с него кръста на Куейд и го закопча зад гърба му. Макаратата остана отпред, а самият той бе здраво завързан за скалата. За проба, Куейд отстъпи назад и опъна кабела. Вътре в макарата, кабелът се виеше по странен начин, но към изхода се превръщаше в солидно въже, което макар и доста дълго, бе удивително леко.

Куейд го сграбчи с две ръце и дръпна с всичка сила. Кабелът не подаде. Куейд продължаваше да опъва, мускулите изпъкнаха през тънката материя на скафандъра. Кабелът издържа и на това изпитание. Махна с ръка и жената се приближи към него. Той направи примка и подкани жената да се пхне в нея. Тя последва съвета му с известна несръчност, като се старееше да не загуби равновесие. Куейд протегна ръка и я вдигна без особено усилие – в марсианската гравитация жената тежеше не повече от четиридесет и пет фунта, макар да нямаше съмнение, че Куейд би могъл да я вдигне със същата лекота и на Земята.

Той бавно я спусна като се усмихваше. Кабелът щеше да свърши работа.

Двамата стиснаха за сбогом увитите си в ръкавици ръце. После се прегърнаха, като опряха визьори, сякаш се целуваха. Но това не беше единственото неудобство на тези скафандри...

Куейд я пусна и пристъпи към ръба на скалния балкон. Той прилекна и спусна крака през ръба. После стисна с две ръце кабела и започна да се спуска надолу, в бездънния мрак.

Друг на негово място вероятно би прекарал кабела под единия крак и през рамо, за да му е по-лесно и да облекчи натоварването при спускането. Но за Куейд това бе само загуба на време, той се спускаше по въжетото с такава лекота, сякаш се разхождаше. От време на време краката му се отблъскваха от скалния отвес за да го държат на необходимото

разстояние от него. Детска игра!

Не след дълго Куейд се спря и погледна нагоре. Жената се бе надвесила над скалния ръб. Силуетът ѝ се очертаваше ясно, прозрачният шлем сякаш фосфоресцираше в тъмнината. Приличаше на изрисуван на покрива ангел. Впечатлението се допълваше от блестящия ореол на Фобос, високо над нея.

Тя опря ръкавица в шлема и я размаха в имитация на въздушна целувка.

Куейд почувства прилив на нежност. Биваше си я, за Бога!

Но сега на работа. Той ѝ помахаше и продължи да се спуска надолу. Почти веднага осъзна, че не е необходимо да държи кабела с ръце – макарата можеше да се нагласи така, че да отпуска кабела периодично. Така и направи.

Отново поднови спускането си с почти същата скорост. Но сега вече ръцете му бяха свободни. Куейд се огледа.

Под бледата лунна светлина вече можеше да различи някои подробности, които отгоре не се виждаха. Най-малко дузина гигантски тръби се издигаха от дълбините, като че ли извираха от някакъв чудовищен по размери орган. Без съмнение, не това бе тяхното предназначение! Но тогава – какво бе то? Едва ли ставаше дума за произведение на античното марсианско изкуство.

Изведнъж почувства някакви вибрации. Нещо ставаше с макарата! Той я сграбчи, но дебелите ръкавици сякаш само допринесоха за влошаване на положението. Кабелът започна да се развива с невероятна скорост!

Куейд полетя надолу в бездънната пропаст. Той размаха трескаво ръце, мъчейки се отчаяно да се вкопчи в нещо. Краката му за последен път се удариха в стената и после той се завъртя бясно – пред очите му се мярнаха стената и тръбите и се сляха в неясна въртележка.

– Дъг! – разнесе се разтревожения глас на жената отгоре.

Той се опита да ѝ отвърне, но беше толкова объркан, че не можеше да промълви дума. Тялото му, загубило контрол летеше надолу в бездната.

– Дъг! – отново се разнесе викът ѝ, сякаш идеше от безкрайността.

В следващия миг бездната се изпълни с ослепителна светлина. Куейд разбра, че това е краят. Не се страхуваше, вече се бе приготвил да срещне неумолимата съдба.

ВТОРА ГЛАВА ЛОРИ

Куюйд се сепна и отвори очи. Беше в леглото си, на Земята и както изглежда – в пълна безопасност. Спалнята беше окъпана в утринните лъчи на слънцето. Сърцето му постепенно се връщаше към нормалния си ритъм и той се зачуди как не е разбрал по-рано че всичко това е сън. Никога през живота си не бе стъпвал на Марс, откъде му дойде наум, че преживяното може да е истина? А и как всъщност би могъл да се озове на повърхността на тази планета пустиня, да се срещне с момичето, което го заведе до цепнатината в основата на огромната пирамида и после да се спусне в бездънната кухня? Нима поне едно от всички тези събития имаше някаква връзка с реалността? В съня, разбира се, той бе приел всичко за истинско, но със сънищата винаги е така.

Едва сега, когато отново си припомни всичко, откри колко много логически несъответствия е имало в случката. Толкова ярка светлина само от една малка луна? Е, може и така да е – откъде да знае като никога не е стъпвал на Марс. Но кабелът – защо просто не го бе сграбчил, когато осъзна, че пада? Това едва ли щеше да е трудно – достатъчно бе да усуче ръката си около него точно над мястото, където излиза от макарата и да дръпне с всичка сила. Като се има предвид, че на Марс теглото му е поне няколко пъти по-малко от земното, сигурно щеше да му се отдаде да се спре без никакъв проблем – почти толкова лесно, колкото да хванеш подхвърлена от някого печена пуйка. Но в съня, стремителното му падане изглеждаше необратимо.

Имаше една мъничка подробност, която го притесняваше най-много. Дъг! – така го беше нарекла жената. Това означаваше, че го познава, ала той не можеше да се сети коя е тя. И защо не мистър Куюйд, или Дъглас, а това пропито с тревога Дъг? Той усети, че дори сега, след като се е събудил изпитва някакво неясно, подсъзнателно влечение към жената. Чувстваше, че за него тя значи нещо, нещо много...

Изведнъж му хрумна друга мисъл. Как въобще е успял да чуе нейния вик – в страхотно разредената атмосфера на Марс? През целия сън не бяха разменили нито една дума и там, в самия финал викът ѝ сякаш бе разрушил магията на тази измислена реалност.

Защото ярката светлина на края – това беше светлината на деня, на земния ден, светлина много по-интензивна от каквото и да е на Марс.

Това не бе заревото на Ада, нито сиянието на Рая, а нормалната светлина на неговото ежедневие, която го будеше винаги, когато се успи. Божичко, какво облекчение му носеше само!

И все пак гласът на жената продължаваше да ехти в него...

В стаята имаше някой. Куййд премигна и впери очи.

Очарователно създание бе svelo глава над него. Тя бе облечена в полупрозрачна нощница, която разкриваше с неподправено откровение всички прекрасни страни на нейната забележителна фигура. Но това не беше момичето от съня, това бе една удивително красива русокоса амазонка. Неговата собствена жена – Лори. Как е могъл да я забрави!

– Сънуваше нещо – рече нежно тя и се наведе да избърше изпотеното му чело.

Той не отговори, загледан в разкрилите се под широката ѝ нощница великолепни гърди. Вярно, че не ги виждаше за пръв път, но досега не му бе омръзнало да ги гледа. Какво се казваше там в архитектурата – за изяществото на балконите...

– Пак ли Марс? – запита го тя. Гърдите ѝ се поклащаха, докато тя бършеше челото му.

Той кимна, все още под въздействие на съня, но вече набрал скорост в осъзнаване на действителността. Какво повече имаше тази жена от съня пред Лори? Може би тези кестеняви кичури? И нищо друго. А и не би казал, че Лори в момента е надянала скафандър.

Внезапно Куййд осъзна, че гласът на жената от Марс не беше някаква измислена небивалица. И двамата носеха скафандри, а скафандрите са снабдени със средства за комуникация! Значи в края на краищата сънят не беше чак толкова нереален.

Лори изглежда си бе направила съвсем други изводи от мълчаливото му съзерцание, защото започна да го гали. Ръката ѝ се спусна надолу по врата му и стисна мускулите на рамото. Тя обожаваше да усеща силата на тези мускули и да ги притиска, сякаш от там подаваше сигнали към тялото му и той обикновено не възразяваше.

– Бедното ми момче – прошепна тя, докато го галеше по масивните мускули на гърдите. – Бедничкият ми, измъчен от тези лоши сънища, тия ужасни кошмари – тя сведе глава и го целуна в основата на шията. Целувката ѝ бе по-скоро еротична, отколкото успокояваща. – По-добре ли се чувстваш вече?

Устните ѝ се плъзнаха надолу и се спряха в областта около пъпа. Очите ѝ продължаваха да следят лицето му. Завладя го буйна страст.

– Мм-мм – изръмжа доволно той.

Лори продължи да се спуска надолу. Без съмнение, искаше да го развлече, да го разсее след лошия сън, а в това я биваше. Почувствал се щастлив той я остави да продължи. Ако само имаше възможност да зърне онази жена от Марс без скафандър! Тогава би могъл да си представи, че прави любов с нея...

– Пак ли сънува нея? – запита почти грубо Лори.

Ох-ох. Дали не ловеше мислите му с антена? Почувства се виновен, че мисли за друга жена, когато при него е Лори – създание, за което би мечтал всеки мъж. Но и интересът на Лори към онази, другата, бе не помалко странен.

Реши да се преструва на глупак.

– Кой?

– Сам знаеш – Лори вдигна глава и го загледа с невинен поглед. Очевидно и тя бе решила да играе по същите правила. – Момичето с... – тя сви шепи в комичния жест за големи гърди.

Той се усмихна.

– О, тази ли? – като че ли Лори не беше от същия отбор.

Но тя не се даде така лесно.

– Е, беше ли с нея?

Той се разсмя.

– Не е ли странно? Да ревнуваш от сън! – но вътре в себе си почувства странно вълнение, сякаш нейната ревност превръщаше в реалност рожбата на неговото въображение.

Лори го сръга в корема и се извърна. Той посегна да я сграбчи, но тя се дръпна рязко. Така беше, в милувките им винаги присъстваше и грубостта, макар той винаги да се стараяше да не отвърща.

– Не е смешно, Дъг – рече тя, спуснала крака от леглото. – Пусни ме! Сега вече и гравитацията беше на нейна страна, пуснеш ли я, щеше да падне на пода. – Почти всяка нощ си на Марс.

Права беше!

– Но всяка сутрин се връщам – отвърна неуверено той. Изведнъж осъзна, че тази грубост във взаимоотношенията им може да е подсъзнателен израз на страстта му към жената от сънищата, за която Лори се досещаше.

Най-сетне успя да я дръпне при него в леглото. Вече бе завладяла напълно вниманието му, за което жадуваше от самото начало. Двамата се сборичкаха, тя гъвкаво се извърна и обхвана главата му с крака в ножица. Той притисна ръцете ѝ към леглото и се опита да я целуне. Тя извърна глава за да избегне устните му.

Играта очевидно задебеляваше.

– О, Лори, не бъди такава! – възропта той, разтвори ножицата ѝ и мушна ръка между краката ѝ. – Ти си момичето, на моите мечти!

Лори ненадейно престана да се съпротивлява. Тя го погледна с премрежен поглед.

– Наистина ли? – ножицата се разтвори още.

– Разбира се – вече вярваше в думите си. Борбата сякаш бе довършила онова, което започна с милувките и той я желаше.

Едва ли това би могло да остане скрито от нея. В края на краищата тя беше в непосредствен контакт с едно съвсем определено място. Тя го обви с дългите си, атлетични крака и го привлече към себе си. Куейд я целуна.

– Ти си като бик... – страстно прошепна тя.

Той се изсмя. – Е, нали знаеш какво я чака кравата, като ѝ се качи бика?

– Крава ли? – възкликна тя с престорена обида. – Да си виждала някоя крава да прави това? – тя го възседна, притисна се към слабините му и с едно рязко движение захвърли ножицата си настрана. Сигурно притежаваше най-красивото тяло на света. И го знаеше. – Или пък това? – тя разклати предизвикателно гърди, а тазът ѝ се залюля в страстен танц. – Или това? – тя се хвърли върху него и го обсипа с целувки. Устните ѝ пърхаха по лицето, шията и тялото му и го изпълваха с възторг.

– Вярно – призна той. – Кравите, които познавам знаят само да пасат и да чакат да им се качиш.

Тя вдигна глава и в погледа ѝ блеснаха насмешливи пламъчета.

– И колко крави всъщност познаваш?

– Само една – усети как по тялото ѝ се сгърчи от напрежение. – И тя не е нищо повече от сън.

Лори се отпусна. Очевидно бе доволна от завършека. Той бе сравнил с крава момичето от сценичната си, а не нея. Тя отново поднови милувките. Явно не възнамеряваше да чака развитието на любовната сцена, а смяташе да играе активна роля в нея и това му харесваше. Той постави ръце на бедрата ѝ и почувства как се напрягат, как се търкат о него, как го предизвикват да продължи по пътя, по който е поел.

Той се претърколи върху нея. Тя изпищя, сякаш я насилваха, но миг по-късно се надигна и го целуна. Възбудата му пламна с пълна сила. Лори затанцува с тяло, ала играеха само вътрешните ѝ мускули. Езикът ѝ се впи в устата му и се завъртя бясно, сякаш дирижираше целия вътрешен оркестър. О, да – тя не беше крава, но той наистина се чувстваше

като бик.

Дори в този миг, в главата му продължаваше да се върти образът на жената от сънищата и той жадуваше да стисне нея в прегръдките си. Кудейд затвори очи и се съсредоточи върху тази мисъл. Чудеше се какво ли не е наред с него.

ТРЕТА ГЛАВА

СЪНЯТ

Като всяко друго нещо и това си имаше край. Лори стана от леглото и отиде да се къпе – ужасно държеше на външния си вид, а сега косите ѝ бяха в пълен безпорядък, червилото по устните ѝ беше размазано имаше и поражения на други места. И все пак – Лори е жена и половина! Зачуди се как обикновен човек като него е имал късмет да се ожени за такава жена?

Куйд се излежава, докато Лори се появи от банята с мокро, блестящо тяло, след което бързо се мушна под душа. Тялото му се чувстваше чудесно, както след всяка подобна страстна схватка с Лори, но в душата му все още цареше смут. Сънят беше толкова реален! Просто не можеше да го изхвърли от мислите си, колкото и да се мъчеше.

Той се измъкна изпод душа, изсуши се и навлече работническите дрехи. Не беше нито някакъв очилат професор, още повече бизнесмен с натъпкан портфейл. Обикновен строителен работник. Е, вярно, в работата го биваше, но едва ли би могъл да се нарече изгодна партия. И въпреки това Лори се бе омъжила за него и любовта ѝ изглеждаше непокътната от годините съвместен живот. Нямаше нищо загадъчно в начина, по който го привличаше – тя бе в състояние да очарова всеки мъж. Но с какво я привличаше той? Наистина, имаше мускулесто тяло и това ѝ харесваше, но положително би могла да намери не един мъж с мускули, пари и власт. Какво я бе накарало да се задоволи с толкова малко? И какво караше него – най-щастливия човек на света, да сънува всяка нощ тази измислена жена? В най-добрия случай това беше някаква перверзия, в най-лошия – душевно разстройство.

Не за първи път го измъчваше този въпрос. Двамата обитаваха съвсем различни светове. Той беше строителен техник, специалист в подготовката на строителни площадки и работеше с представители на низшите класи, заедно с които участваше в разчистването на стари обекти, за да бъдат издигнати на тяхно място нови. Всъщност, не бе стигнал много по-далеч от баща си, който прекара живота си на подвижна преса. Не че някога е мечтал за нещо повече – беше горд, че е тръгнал по стъпките на баща си. Обичаше работата си, а и го биваше в нея – справяше се поне два пъти по-бързо от останалите с възложените задачи, но и това едва ли го правеше изгодна партия за красавицата Лори. Е, да, имаше

мускули и това й харесваше, но не беше нито очилат професор-интелектуалец, нито пък червив от пари бизнесмен, нищо повече от един обикновен строителен работник.

А Лори? Лори беше любимата дъщеря на един известен рекламен бос. Спомни си деня, в който се запознаха, беше преди осем години. Куейд работеше по събарянето на един грохнал стъклено-бетонен небостъргач, на чието място щяха да вдигнат модерен пласплексов бизнес център. Строителната площадка беше в непосредствена близост с финансовия център и по цял ден Куейд се забавляваше да зяпа заможно облечените минавачи, свръхмодерните планеробили и дроидите-чистачи, които поддържаха изрядна чистота в района. Така поне за известно време забравяше сивотата и бедността в работническия квартал, в който живееше.

И тогава видя Лори. Стоеше на отсрещния ъгъл на улицата и гледаше към него. Дори от разстоянието, което ги делеше, в очите ѝ се четеше откровено възхищение. Тя страстно оглеждаше неговото запотено, мускулесто тяло. Вече бе привикнал на такива възхитено-похотливи погледи от изтрупани бизнесменки, но погледът на Лори бе изпълнен с такава кипяща страст и тя не се задоволи само с това, а пресече улицата и го заговори.

Още по-изненадващо бе, че само три седмици по-късно двамата се ожениха. В началото той настояваше да живеят от неговата заплата, но постепенно Лори надделя и го накара да приеме и нейната финансова помощ. Така не след дълго напуснаха бедняшкия квартал и се преместиха в модерен, просторен апартамент в един от новите градове-кули. Лори, естествено, се чувстваше чудесно, но за него промяната бе свързана с някои затруднения. От една страна – подигравателното отношение на колегите в работата, а от друга – в новата среда той беше някак не на място.

И въпреки всичко – нямаше право да се оплаква. Апартаментът беше едно малко чудо. Той вдигна поглед към монтирания на тавана холоекран, припомняйки си еротичните сцени, които бяха заснели двамата с Лори, за да ги използват като вълнуващ фон на някоя изпълнена със страст нощ. Помисли си за сладката отмора в стаята за отдих и масаж, където след тежкия работен ден вибраторите и душоструйките прогонваха и последната капчица умора от изстисканите му мускули, от тялото му се вдигаха облаци пара, която в миг изхвърляха навън въздушните помпи. Социалната страна на новия му живот може и да беше неприятна, ала не можеше да се сравни с удоволствието от физическия комфорт

и лукса.

И най-вече – той имаше Лори и любовта ѝ, която през всичките тези години бе останала непроменена. Спомни си за това как правиха любов тази сутрин, но в мислите му по странен начин се преплете сънят, който бе развълнувал съзнанието му. Куейд объркано поклати глава.

Колко реален само беше този сън! Просто не можеше да си го извърли от главата, независимо че му се струваше ужасно глупав. Не ужасно – сънят бе неопишуемо глупав. И защо трябва човек като него, по-щастлив от всички мъже на света да сънува друга жена, когато си има Лори? В най-добрия случай – това бе някаква перверзия, в най-лошия – белег за душевно разстройство.

Лори излезе от банята, Куейд плъзна поглед по стройното ѝ тяло и отново се зачуди какво намира в него тази жена-богиня. Той сви неразбиращо рамене и скочи към банята. Нямаше да има време за вибромасаж, един горещ душ щеше да свърши работа. Изкъпа се набързо, изсуши се на въздушните помпи и навлече работните дрехи.

Лампите в кухнята вече горяха, по предварително зададената програма. Куейд пусна един портокал в сокоизстисквачка и докато чакаше да бъде приготвен сутрешния му сок, изсипа в смесителя няколко пакетчета полуготов протеин, две яйца, купичка брашно и желе и шепи ситно накълцани зеленчуци. Отгоре добави готовия сок, затвори смесителя и го включи, наблюдавайки през прозорчето как хранителните съставки се превръщат в една обща маса под въздействие на високоскоростните вибрации. На устните му се появи иронична усмивка. „Е, добре“ – помисли си той – „след като Лори ме обича заради тялото ми, ще се постарая да го поддържам във форма. И най-вече – трябва да се помъча да забравя този отвратителен сън“.

Макар че се изкъпа преди него, Лори още не бе приключила с обличането. Да се облече, за него бе работа за миг – панталона от вчера, нова риза, ботуши. Нейния тоалет на пръв поглед изглеждаше дори по-лесен за обличане – но в действителност беше нещо като произведение на изкуството и изискваше подobaващото му се уважение. И в края на краищата – тя държеше много повече от него на външния си вид. Само прическата ѝ отнемаше много повече време, отколкото цялостното му обличане.

От стената, говорителят четеше последните новини, но Куейд не му обърна внимание. Той отпи от чашата с готова смес и зарея поглед през прозореца към хвърчащите из въздуха планеробили, свръхскоростните влакове, които се носеха по магистралите и всички тези забързани за

работа, пълни с енергия мънички хора. Не след дълго и той ще се смеси с тях. Помисли си колко щеше да е скучен живота, ако я нямаше Лори – и наистина, във от нея той бе ужасно скучен. Знаеше добре цената си – мускулест празноглавец, получил от живота повече, отколкото заслужава.

Видеоновините продължаваха да къртят из стаята: "Съобщение от фронта. Тази сутрин космически сателит на Северния блок е подпалил корабни хангари в Бомбай и градът е обхванат от пламъци. Очаква се броят на жертвите да надхвърли десет хиляди. В изявление по телевизията, Председателят на Северния блок защити атаката, като определи оръжията с космическо базиране за „единствената ни защита пред превъзходящия ни многократно в числено отношение Южен блок“. Настъпи кратка пауза, докато на екрана се редяха сцени от разрушение град. Подобни съобщения бяха солта и хляба на видеоновините. Куейд дори не си направи труда да погледне. Представи си подобна гледка зад неговия прозорец, ужасени, обгазени хора, които залитат и се препъват един в друг, но продължават да бързат за работа. Планеробили, загубили контрол избухват в пламъци, влачещи се по скоростните ленти трупове. Картината му се стори ужасно реална – имаше нещо в този град, някакъв дяволски повик към насилие и разрушение.

„... по данни на астрономите, които не могат да определят точните характеристики на тези нови звезди“ – продължаваше говорителят с неизменната си усмивка. Всички знаеха добре що за стока са учените! „Както изглежда, новооткритите звезди не отговарят на нито една от досегашните представи. Някои от тях избухват в Нови, а други в Свърхнови звезди и все още учените не са в състояние да определят вътрешния механизъм на този процес. Но с разработения през последните няколко години метод за детайлен свърханализ беше определено, че шест от звездите въобще не е трябвало да избухват или така поне твърдят астрономите – говорителят отново се усмихна – така че, захващайте се отново за работа, момчета!“

Да, всеки път, когато фактите не съвпадаха с предварително създадената теория, учените запретваха ръкави и набързо стъкмяваха нова теория. Все някога ще създадат и такава, която да съвпадне с обективната реалност. В края на краищата – звездите не се превръщаха в Нови току-така.

„... съобщение за нови стълкновения на Марс, където предишната нощ...“

Куейд се извърна и впери поглед в екрана. Телевизорът обхващаше

цялата стена, между кухнята, хола и всекидневната и беше най-доброто което можеха да си позволят, макар и не три-измерен. Екранът беше разделен на множество сектори, в които паралелно вървяха прогноза за времето, новини, борсови известия, мониторинг на входната врата, развлекателна детска програма тип „бавачка“, еротично шоу за самотни стари мръсници, полезни съвети за домакините и един канал със стари видеофилми. Куейд игнорира останалите без особена мъка – още от дете той и всички останали граждани се учеха да изключват от съзнанието си девет десети от това, което става около тях и да се концентрират само върху интересуващото ги. Всяка от различните секции би могла да бъде увеличена до размерите на целия екран, но усилието не си заслужаваше – човешкото око и ум бяха най-добрият селектор. Пък и нерядко отделните членове на семейството искаха да гледат различни програми и подобен навик спестяваше неизбежния конфликт.

Новините за инцидента в марсианската мина обхващаха няколко сегмента на телевизора. От един по-малък сегмент говорителят четеше съобщението.

„... експлозия е разрушила миньорското селище над Пирамидната мина и добивът на турбиний – минерал със стратегическо значение за лъчевите оръжия на Северния блок – е прекратен.

На екрана, войници с дихателни апарати разблъскваха с приклади насъбралите се миньори. Без съмнение, военните само чакаха повод за да преминат към още по-крути мерки. Изведнъж Куейд осъзна, че пръстите му се свиват, сякаш натискат спусъците на невидими оръжия. И това бе странно, защото, доколкото си спомняше, никога през живота си не бе хващал оръжие в ръка.

„Отговорност за взрива е поел Марсианският Фронт за Освобождение – продължаваха новините – който се бори за пълна независимост на планетата от – цитирам: «тиранията на Северния блок». Фронтът също така заявява в обръщението си, че изпълнен с решимост да продължи...“

Внезапно, на целия екран се разгърна изображение на красив горски пейзаж, което досега се гушеше в една от страничните секции. Прекрасна, изпълнена със спокойствие сцена, но не това, което му бе необходимо в момента.

– Нищо чудно, че имаш кошмари – обади се зад гърба му Лори, стиснала в ръка дистанционното управление. Беше се облякла в красив костюм за ежедневието и очевидно възнамеряваше да се отпрати на покупки. – Като отделяш толкова много внимание на новините.

Куейд седна на масата докато Лори си мажеше филия с масло за

закуска.

– Лори, знаеш ли какво си мислех? – поде той. – Хайде наистина да го направим.

– Какво, пак ли? Мислих си, че след тази сутрин поне малко ще ти държи влага.

– Не – отвърна той, подразнен, че го е разбрала неправилно.

Тя осъзна, че говори сериозно. – Какво да направим?

– Да отидем на Марс – отвърна Куейд, леко притеснен от очакваната реакция.

Лори въздъхна изморено.

– Дъг, моля те, не разваляй тази чудесна сутрин!

– Помисли си само – заговори разпалено той. Ако само можеше да я убеди...

– Колко пъти трябва да го водим този разговор? – прекъсна го неърпеливо тя. – Не искам да живея на Марс. Животът там е сух, скучен и грозен.

– Но отскоро удвоиха премията за нови заселници! – възрази Куейд.

– Разбира се! Че кой нормален човек ще отиде да живее там? Всеки момент може да избухне революция – тя захвърли ядосано закуската. Имаше нещастен вид.

Куейд също се почувства нещастен. Да живеят на Марс бе негова мечта, то тя не искаше и да чуе за нея. В леглото двамата се разбираха чудесно, но не и в този разговор. Той с мъка овладя гнева си, вдигна дистанционното управление от масичката и включи отново новините.

Имаше късмет – съобщенията от Марс не бяха приключили.

"След затварянето на мината – продължи говорителят – Губернаторът на Марс, Вайлс Кохаген, настоя армията да се намеси, за да може добивът в останалите мини да продължи безпрепятствено – на екрана се появи сцена от някаква пресконференция. В центъра, Куейд разпозна Губернатора на Марсианската колония. Кохаген беше едър мъж, почти колкото Куейд. „И такъв и трябва да бъде за тази работа“ – помисли си Куейд. Назначен от Северния блок да ръководи изкопно-добивните работи на цялата територия на Марс, Губернаторът по-скоро приличаше на военен диктатор от недалечното минало. Разполагаше с почти неограничена власт и способността му да ръководи личеше дори от общуването с репортерите.

– Мистър Кохаген! – извика един журналист. – Смятате ли да преговаряте с техния водач – мистър Куато? Както изглежда, той разполага

със значителна поддръжка сред...

– Глупости! – прекъсна го Кохаген. – Някой от вас виждал ли е този Куато лично? Може ли някой от вас да ми покаже негова снимка? Е? – той направи кратка пауза, но всички присъстващи мълчаха. – Ако питате мен, няма никакъв мистър Куато! – прочете му гледаха сурово. – Джен-тълмени, искам добре да разберете едно нещо. Марс беше колонизиран от Северния блок за сметка на огромни разходи. Войната, която водим е в пряка зависимост от доставките на турбиний. Нямаме никакво намерение да се предаваме, само защото банда мързеливи мутанти си мислят, че планетата е тяхна.

Екранът отново бе превключен на познатата му пасторална картина. Лори стискаше в ръка дистанционното.

– Абсолютно прав е – каза тя. – Само дето лунатиците пощуряват при вида на Луната, а не на Марс. На Марс всички са смахнати!

Куйд посегна раздражено към дистанционното управление, но тя отскочи зад масата и се изсмя.

– Лори, моля те! – викна й той. – Това е важно.

Тя го загледа със стиснати устни. – Целувчица?

Вече бе свикнал с тези нейни игри, които винаги завършваха с физически допир с прекрасното й тяло. Надигна се усмирен, приближи се към нея и я прегърна.

Тя се сгуши в лапите му.

– Миличък... – Лори спря под нескончаемия поток от целувки. – Знам, че ти е трудно да свикнеш с града. Но моля те, направи едно последно усилие – пак пауза – Съгласен ли си?

Куйд се усмихна насила. След последното му повишение, двамата се преместиха още двадесет етажа по-нагоре в градът-кула, което означаваше и известен възход в социално отношение. Лори беше във възторг, но Куйд, израсъл в работническа среда, изпитваше големи трудности в адаптацията към „новия град“. Още повече го дразнеше поведението на Лори в момента – тя всячески се стареше да отвлече вниманието му от новините. Беше му ужасно интересно какво става на Марс.

Лори най-сетне го целуна. Той се пресегна зад гърба й и потърси дистанционното. Без да прекъсва потока от целувки, той превключи на новините и продължи да ги гледа над рамото й.

В момента говореше Кохаген: "Както вече сигурно сте открили, атмосферата тук, на Марс, е далеч от представите ни за мана небесна. Иначе казано – марсианската атмосфера е пълен боклук. Принудени сме да си правим въздух. И някой трябва да плаща за удоволствието.

Лори най-сетне успя да се откъсне от една на пръв поглед безкрайна целувка.

– Ще закъснееш – сигурно се бе притеснила, че отново му е дошло наум да изпълнят някой сексуален номер и то сега, след като бе положила толкова много усилия за тоалета си. Не беше много далеч от истината.

С известно неудоволствие Куейд разтвори обятията си. Но истинската причина бе, че искаше да чуе новините на спокойствие.

„Така е, – кимна един журналист – но цените ви са почти астрономически. Така например, ако от миньорската заплата се извади данъка за въздух, това което остава...“

„Това е свободна планета – прекъсна го с решителен тон Кохаген. – Щом не ви харесва въздуха, не го дишайте!“

"Мистър Кохаген, – обади се друг – бихте ли коментирали слухът, че Пирамидната мина е затворена, защото при разкопките сте попаднали на някакъв извънземен артефакт? "Кохаген завъртя очи, сякаш бе загубил търпение.

„Боб, – заговори той – ако знаеш как ми се иска наистина да намерим някой извънземен артефакт. Туристическата ни индустрия ще направи бум – репортерите се разсмяха. – но истината е, че отново става дума за гнусна пропаганда от страна на терористите, с цел да се подкопае доверието на хората в единственото легитимно правителство на Марс.“

Новините продължиха с вести от Земята.

Лори го задърпа към вратата. Той се отпусна и се остави да бъде воден, като дърпан от влекач крайцер, към изхода на апартамента. Тя отвори вратата и го изблъска навън.

– Приятен ден – пожела му с мила усмивка.

Куейд също й отвърна с усмивка, целуна я за последен път и се отпрати към изхода. Зад гърба му, телевизора обсипваше празната стая с образи от десетина различни програми. Добре че поне не бе превключила на оная досадна горска сцена.

И в този миг в главата му избухна картината на страшна катастрофа – земното небе грееше в огненочервено зарево, огромните сгради пламтяха като факли. Цялата планета бе разрушена от избухване на Нова! Пламнало бе дори слънцето, по-близките до него планети бяха изпепелени мигновено, а към по-далечните се протягаха дълги огнени езици. Той осъзна ужасен, че е обречен на гибел, заедно с цялото човечество.

Куейд отвори очи. Светът отново бе нормален. Поредния номер на развинтеното му въображение, вероятно повъзбудено от новините за

тези загадъчни Нови и Свр̀хнови. Със Земята без съмнение това не би могло да се случи – Слънцето беше от друг тип.

Но кой всъщност можеше да го твърди със сигурност? Та нали самите астрономи бяха признали, че в Нови са се превръщали звезди, които според теорията не би трябвало да го правят? Явно дори астрономите не познаваха добре звездите. А дали познаваха Слънцето?

Не, всичко това е лудост. Той поклати глава да се отърве от лошите мисли и пое към асансьорите.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА РАБОТАТА

Куйд се озова сред потока забързани минувачи, който бе наблюдавал от своя прозорец. Без някаква конкретна причина, той ужасно мразеше тези претъпкани поточни ленти. Може би защото сънят за Марс събуждаше в него жажда по откритите простори, където дори един единствен човек има своето значение, особено щом става дума за красива жена облечена в скафандър. Тук той бе в непосредствен и доста неприятен контакт с дишащите и смърдящи човешки маси, въздухът имаше тежък, индустриален дъх и бе доста беден на кислород и доста богат на вредни съставки, независимо от твърденията на местните реклами. Марс поне бе чист, там нямаше нищо друго освен червен пясък и скали. На Марс можеш да протегнеш ръце без да се притесняваш, че ще бръкнеш в носа на човека до теб.

Той се спусна с дългия ескалатор, който в този час пик приличаше по-скоро на водопад от глави, гърбове и рамене, които се плъзгаха към долните нива на подземната станция. Някъде напред потокът се разделяше надве, за да заобиколи един уличен музикант. Куйд се усмихна, поразвеселен от факта, че в гъстата, бездушна тълпа, някой настоява за свое място и специално внимание. Той се спря и пъкна кредитната си карта в джобната кредит-каса на инвалида. За миг на екрана се изписа сумата, която Куйд му преведе и после тълпата го увлече по-нататък.

С приближаване на проверовъчния пункт блъсканицата се увеличи. Тълпата се сви до тънка опашка, за да се прецеди през тесния коридор между масивните рентгенови екрани. Всяка сутрин това пъкане в гърлото на бутилка му костваше загуба на време, но нищо не можеше да се направи. Напоследък престъпността в района на транспортната система се бе увеличила многократно и мерките за сигурност бяха едно досадно, но необходимо ежедневие. Пък и Куйд предпочиташе това пред много вероятната перспектива да бъде ограбен и застрелян от някой психопат, или да стане заложник на някоя култово-революционна групировка. В метрото се забраняваше да се внасят едри метални или пластмасови предмети и това донякъде бе понамалило опасността от въоръжени инциденти.

Докато чакаше да му дойде реда за проверка, Куйд зяпаше с празен поглед към екраните. Всеки от минаващите губеше плът, кръв и

дрехи и се превръщаше в крачещ скелет, след което излизайки от екранния коридор отново се връщаше към човешката си форма. Той проследи една красива млада жена и се взря в екрана, след като изчезна зад него, но всичко което зърна бе рентгенов образ на костната ѝ система, а не както вероятно се бе надявал подсъзнателно – голото ѝ тяло. Всъщност тази надежда не беше отвъчера – от първия ден на появата на екраните той все чакаше да стане някоя авария и лъчението да намалее до степен на екрана да се виждат само голи, лишени от дрехи тела. За съжаление до момента екраните или работеха, или при повреда изключваха напълно, без междинно положение. И все пак – скелетът ѝ беше красив.

Дойде и неговия ред. Той се вмъкна в коридора, чувствайки се като стриптизьор на сцена. На излизане се извърна и погледна към тълпата пред пункта – една млада жена го проследи със замислен поглед, облизвайки страстно устни. Без съмнение и тя се бе забавлявала също като него – с надежда да го зърне гол! Изведнъж му стана приятно. Явно и неговият скелет си го биваше.

Всъщност, какво го интересуваше що за мисли минават през главите на непознати жени? Имаше си красива и привлекателна съпруга и не по-малко привлекателна и екзотична измислена любовница от Марс. За какво му трябваша разни глупави флиртове? Но глупави или не – главата му бе пълна с тях. Може би това го различаваше от подтискащата действителност. Или пък беше израз на някакъв подсъзнателен стремеж към пътешествия, приключения и еротични преживявания. Всичко друго, но не и този кучешки живот!

Той се прехвърли на следващия ескалатор и продължи да се спуска надолу към метрото. Ескалаторът беше поредния филтър, който целеше да задържи потока от пътници. И без това вагоните никога не успяваха да се справят с непрекъснатото прииждащите тълпи. Така и така вече бе изпуснал първия влак, а следващия щеше да е чак след шест минути. Всъщност влаковете трябваше да минават на три минути, но по нареждане на някой жаден за икономии чиновник те се появяваха на шест, което би трябвало да цели общо снижаване на натоварването и износването на транспортната система. В края на краищата, контрата оставаше у пътниците, които срещу същото заплащане получаваша два пъти по-лошо обслужване. А също и у него – още един такъв филтър и неминуемо щеше да закъснее за работа, което означаваше и съответна глоба.

Влакът най-сетне се появи. Куйд се притисна напред, чувствайки се като риба в някаква чудовищна по размери консерва. Марс бе тъй далеч!

По стените бяха монтирани видеореклами, които ги засипваха с шумни хвалебствия за какво ли не. Пътниците бяха безпомощни пред безмилостно леещата се пропаганда. Куейд се опита да изключи от съзнанието си най-близкия крещящ екран, но в замяна трябваше да слуша брътвежите и астматичните похърквания на съседите около него, както и да се наслаждава на ароматите на телата им. Таксиметровият шофьор на екрана на видеореklamата извърна глава към невидимия си спътник. Под стандартната синя шофьорска шапка обаче надничаше лъскавото лице на манекен. Той се усмихна с механична усмивка и произнесе: „Благодаря ви, че се възползвахте от услугите на ТАКСИТА ДЖОНИ“! Надявам се, че пътувахте приятно – с това рекламата приключи и започна следващата. Куейд по инерция продължи да гледа.

На екрана, гол мъж се бе изтегнал до красива жена. По всичко изглеждаше, че или току-що са приключили със секса, или всеки момент ще започнат. Намираха се под стъклен похлупак на дъното на океана, наоколо плуваха красиви разноцветни риби. Куейд разбира се знаеше, че красивите риби обитават горните слоеве на океана и че си имат по-важна работа, отколкото да се пулят през стъклото към туристи, които не им обръщат никакво внимание. Пък и как да им обърнеш, когато до тебе се изтяга такова секси-парче! По дяволите, рекламата си е тяхна, те да му мислят. Глупаво е да се очаква логика от някаква си реклама.

"ВИЕ МЕЧТАЕТЕ ЗА ВАКАНЦИЯ НА МОРСКОТО ДЪНО... – прокънтя гласът на говорителя. Неизвестно защо, създателите на реклами смятаха, че колкото е по-силен звука, толкова по-надълбоко в душата на нещастния потребител ще проникне посланието. Куейд потръпна от отвращение и направи опит да се отдалечи от екрана, но обкръжаващите го пътници не направиха място. Очевидно и те се страхуваха да не оглушеят.

Следващия кадър разкри бедняшки апартамент от долните нива, доста по-лош от апартамента на Куейд, в който героят от предишната сцена бе отпуснал отчаяно глава пред купчина неплатени сметки. Имаше вид на човек, изгубил всякаква надежда в живота.

"... НО НЕ МОЖЕТЕ ДА СИ ПОЗВОЛИТЕ ТОЗИ ЛУКС? – прокънтя гласът на говорителя.

Куейд погледна заинтригуван. Ако само имаха достатъчно пари за да се преместят на Марс! Всъщност, вероятно това бе основната причина Лори да се съпротивлява – припечелените средства едва стигаха да посрещнат насъщните нужди. Просто не можеха да си помислят за каквото и да е пътуване. Да, вярно, на новите колонисти се отпускате

премия, но Куейд знаеше, че тя ще се стопи в потока от необходими покупки при преместването. Щом искаш да живееш на Марс и да не попадеш в мините, необходими са ти значителни спестявания. И тъй като основния доход в семейството идваше от нейната заплата, не му оставаше нищо друго освен да се примирява с всички нейни решения що се касае до финансови въпроси. Ако искаше да бъде честен докрай, трябваше да признае, че в това я бива. Но той беше по-скоро като този нещастен бедняк от рекламата – мечтаеше за далечната планета, но трябваше ден след ден да се изправя пред неумолимата реалност на тежкото ежедневие. Единственото, в което го превъзхождаше, бе че нещастника от рекламата живее в далеч по-долнопробно жилище от неговото.

На следващият кадър красива жена караше ски сред ято пърхащи пингвини. Спортният костюм се прилепваше плътно по стройното ѝ тяло – имаше вид на човек от върховете, а и мястото на сцената говореше, че се намира на един от двата противоположни върха на планетата – южния полюс.

„ВИЕ ИСКАТЕ ДА ОТИДЕТЕ НА СКИ В АНТАРКТИДА...“

Отново същата жена, този път във вихъра на някакво напрегнато и трудно съвещание. Косите ѝ бяха разчорлени, вече не изглеждаше нито красива, нито привлекателна. По-скоро уморена. Куейд познаваше доста чиновнички, които изглеждаха по същия начин.

„... НО СТЕ ЗАТРУПАНИ ОТ РАБОТА...“

Макар и с нежелание, Куейд се загледа в рекламата. Антарктида бе толкова далечна и недостъпна, почти като Марс...

„ВИЕ МЕЧТАЕТЕ ДА ПОКОРИТЕ МАРСИАНСКИТЕ ВЪРХОВЕ...“

Куейд подскочи. Вниманието му бе приковано от следващата картина. Група алпинисти изкачваха подобна на пирамида планина, досущ като тази от неговия сън. Нима и сега сънуваше? Възможно ли бе в съня му да попаднат и тези ежедневни дребни случки, или живееше в някакъв илюзорен свят? Не, това просто бе една реклама. Не Куейд, а дребничък човек с туристически на вид скафандър пълзеше нагоре по скалния масив.

В миг спортистът се превърна в кретащ нагоре по стълбата старец.

„... НО ВИЕ САМИЯТ СТЕ ПРЕХВЪРЛИЛИ БИЛОТО НА ВРЕМЕТО?“ На екрана отново се появи излъсканият образ на телевизионния говорител.

„ВРЕМЕ Е ДА СЕ СВЪРЖЕТЕ С КОРПОРАЦИЯ СПОМЕНИ“ – продължи той. „КЪДЕТО ЩЕ МОЖЕТЕ ДА СИ КУПИТЕ СПОМЕНИ

ЗА КОЕТО ИСКАТЕ ОТ ИЗБРОЕНИТЕ ПРЕЖИВЯВАНИЯ, ПОВТИНО, ПО-БЕЗОПАСНО И С ПО-ДОБРО КАЧЕСТВО, ОТ ТОВА, КОЕТО ВИ ПРЕДЛАГА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА“. На екрана се появи красив морски залез. Говорителят се поклащаше, удобно разположил се в едно старинно кресло, само на няколко метра над полюшващите се вълни. „НЕ ЧАКАЙТЕ ЖИВОТА ДА ВИ ПОДМИНЕ! СВЪРЖЕТЕ СЕ С КОРПОРАЦИЯ СПОМЕНИ – И ЩЕ ПОЛУЧИТЕ СПОМЕНИ ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ!“

Куййд гледаше като хипнотизиран, докато на екрана се изписваха дванадесет цифровите телефонни номера на корпорацията.

Изведнъж осъзна, че е страшно заинтригуван. Нощ след нощ, мечтано-красив сън нарушаваше душевното му равновесие. А не беше ли именно това стоката, която предлагаше корпорацията – спомен, мечта, сън. Но качествена ли бе тази стока? Усещаше, че се нуждае от промяна, да се откъсне от скучното сиво ежедневиe. Дали това не бе начинът?

От екрана продължаваха да се сипят реклами – на интимно бельо, филтри за нос, бизнес предложения за възможни изгодни инвестиции и какво ли не още, но Куййд вече не ги забелязваше. Може би най-сетне бе открил начин да посети Марс!

Най-после пристигна на работната площадка. Не бе закъснял и веднага се зае за работа – за онова, в което го биваше. Наложеше ли се някъде да се събарят сгради – той бе първият, когото повикваха. Никога не се уморяваше – гледаше на работата като на вид упражнение, възможност да поддържа прекрасното си тяло. Та нали това искаха от него Лори, а може би и въображаемата красавица от Марс?

Той поклати глава, за да прогони последната мисъл и да се съсредоточи върху непосредствените задачи. Бяха някъде към средата на работата по разчистване останките на един стар автозавод, който само замърсяваше околностите. Всъщност, проблемът за опазване чистотата на околната среда бе започнал да вълнува човечеството преди повече от петдесет години, но едва след като замърсяването стигна такова ниво, че хората започнаха да мрат като мухи правителството се зае с по-решителни мерки.

Вече никой не се занимаваше да „регулира“ и „модернизира“ познатите модели на двигатели с вътрешно горене, вместо това направо ги забраниха и на тяхно място се настаняха откритите преди много години безотпадни двигатели с водородно задвижване. Не без бой се дадоха производителите на коли, но бяха принудени да капитулират пред

масираните атаки на обществеността и да се заемат с производството на екологично чисти автомобили. Вярно, в сравнение с общото ниво на замърсяване това изглеждаше като капка в морето, но както се казва – по-добре късно отколкото никога, а и все от някъде трябваше да се започне.

Конвейерни, високоскоростни, многопоточни и напълно механизирани и роботизирани фабрики бяха изградени на мястото на старите допотопни заводи за коли, а управлението им бе поверено на компютри. Но черните рани на миналото останаха на повърхността и именно Куейд бе един от хората, които бяха натоварени с премахването им. През тази сутрин му предстоеше да работи на входната магистрала към полуразрушената фабрика. Той бе погълнат от работата без да забелязва как минава времето.

Едно от предимствата на напрегнатата работа е че забравяш за проблемите на ежедневието и най-вече за разни глупави сънища. Куейд съсредоточи вниманието си върху непосредствените си задължения, сякаш се бе концентрирал върху централната секция на големия степенен екран, игнорирайки това, което става на множеството малки екрани. Имаше нещо особено приятно в това да преобразяваш повърхността на планетата, сякаш променяш облика на цялото общество, разрушаваш структурата, която те е превърнала в роб на тази планета. В края на краищата – тук вършеше нещо.

Ала опитите му се оказаха напразни – сънят отново се върна в него, с цялата си болезнена реалност. Колкото и да се мъчеше, не можеше да го прогони. Дали така ярки щяха да бъдат спомените на корпорацията?

– Ей, Хари – извика той над шума на пневматичния чук. Хари беше негов колега от групата, възпълен мъж на средна възраст с бирено коремче и бруклински акцент. От няколко години работеха заедно и Куейд намираще компанията му за поносима, дори приятна. – Чувал ли си нещо за „СПОМЕНИ“?

– „СПОМЕНИ“ ли? – извика в отговор Хари. Той поклати учуден глава и от косите му се посипа мазилка. Очевидно не разбра за какво става дума.

– Тия дето продават спомени! – обясни му Куейд.

Хари изглежда най-сетне схвана за какво става дума.

– А, да – отвърна той и наду клаксона. После спря пневматичния чук и извика: – Ти да не си решил да ходиш при тях?

Куейд реши също да си почине и се подпря на своя чук, оставяйки го да свисти на празни обороти.

– Ами не знам – отвърна той и изтупа прахоляка от ръкавиците си.

– Може и да съм решил.

– Я по-добре се откажи – посъветва го Хари.

Куюйд остана изненадан от този отговор. Изглежда Хари знаеше нещо за тази корпорация „СПОМЕНИ“, нещо което не се съобщаваше в рекламата.

– И защо да се откажа? – попита го Куюйд. Каквото и да се криеше тук, той искаше да го узнае.

Хари се наклони към него и сниши глас:

– Един мой приятел реши да опита от „специалните предложения“.

За малко да го лоботомират.

Ледени тръпки преминаха по кожата на Куюйд.

– Без майтап... – промърмори объркано той и се почеса по челото.

Хари го потупа по рамото и стисна с две ръце чука.

– Не си играй с мозъка си, приятелю. Не си заслужава риска – той натисна ръчката и пневматичния чук изрева. Куюйд подпали своя и се зае за работа. От главата му не излизаха последните думи на Хари. Съветът сигурно си го биваше. Само глупак не би го послушал.

Но веднага след края на работния ден той потърси уличен телефон. Отвори указателя и плъзна пръст по дългия списък с телефонни номера на различни фирми. Не след дълго пръстът му се спря на телефона на корпорация „СПОМЕНИ“. Все още не бе решил какво да прави, но смяташе да събере допълнителна информация. Може и да беше глупаво, но му се струваше, че това е единствения начин да се справи с преследващия го сън.

ПЕТА ГЛАВА СПОМЕНИ

Куйд се спря надвесен над компютърния справочник на строителната компания, на чийто екран бяха изписани координатите на корпорация „СПОМЕНИ“. Все още не беше уверен дали трябва да се свърже с тях.

Щеше ли това да реши проблемите му? Хари го бе посъветвал да не го прави, но за разлика от него, той едва ли бе жертва на хронични марсиански кошмари. За Куйд проблемът си оставаше и трябваше да бъде решен – по един или друг начин. Или трябваше да хлопне вратичката пред тази приумица, което до момента бе невъзможно, или да замине за Марс, което пък би могло да се окаже невъзможно. Третата възможност бе да потърси някакъв междинен компромис.

Разбираше добре, че една илюзия, колкото и убедителна да е си остава илюзия. От обективна гледна точка, разбира се. Но що се отнася до субективния възглед – тук нещата можеха и да са различни.

Вече бе уговорил срещата. В близките няколко минути трябваше да вземе решение – или да отиде и да се запознае с предлаганите цени и услуги, или да си подвие опашката. Второто не му се бе случвало доста отдавна – всъщност, от съвсем ранна възраст. Изпитваше диво желание да отиде на Марс, но то сякаш бе непрестанно подкопавано от подсъзнателното опасение да не попадне в бездънната шахта от тазсутрешния сън. Нима наистина вярваше, че сънят може да се превърне в реалност?

Само един начин имаше да разбере. Той пое дълбоко въздух, скочи на един асансьор и се отправи към приемния офис на корпорацията.

В приемната го посрещна красива, добре сложена блондинка, която си боядисваше ноктите като ги докосваше с тънкото острие на един елегантен шпрей-инжектор. Червеният пигмент в миг оцветяваше ноктя. При влизане му се стори, че зърна гърдите ѝ, оцветени в бледосиньо, но после светлината се промени и той разбра, че е облечена с една от модните блузи „прозрачно-непрозрачно“. Погледната от един ъгъл, на една светлина, тя изглеждаше нормално облечена, но от друг и при друго осветление можеше да изглежда съвсем гола. През останалото време видимостта бе междинна, което правеше гледката още по интригуваща. Изглежда блондинката съзнаваше добре този ефект, защото се стараше да не се задържа в една и съща поза. Куйд реши, че няма да е зле да

предложи на Лори да си купи подобен тоалет.

Без да изпада в излишно притеснение русата хубавица прибра косметичните си принадлежности. След това го надари с една добре тренирана усмивка.

– Добър ден. И добре дошли в корпорация „СПОМЕНИ“.

Все още се чудеше дали постъпва правилно. Чувстваше се като ученик, хванат от някой учител, че пуши цигара.

– Обадих ви се преди малко. Дъглас Куейд.

Тя плъзна пръст по един дълъг списък. Куейд усещаше, че това е само номер за тежест – в офиса нямаше никой. После вдигна глава и рече:

– Един момент, мистър Куейд. – Последва тих, но оживен разговор с видеофона, докато Куейд разглеждаше монтираните на стената рекламни видеоплакати за различни екзотични пътешествия и приключения. – Мистър Куейд? – най-сетне. – Мистър Маклейн ще ви приеме след миг.

Секунда по-късно вратата към вътрешния офис се отвори и в стаята влезе добре облечен и изискан на вид бизнесмен.

– Благодаря ти, Тифани – рече влезият. Той намигна на красивата блондинка, след това се ухили и протегна ръка към Куейд. – Дъг... Боб Маклейн. Приятно ми е. Оттук, ако обичате – Куейд го последва.

Маклейн беше около петдесетгодишен мъж с приятни, делови маниери. Носеше сив марсиански костюм от жабешка кожа, последна мода. Не че имаше марсиански жаби, на Марс въобще нямаше никакъв живот, просто земните жаби изнасяни на Марс израстваха до гигантски размери в редуцираната гравитация и под въздействие на високия радиационен фон, с което на пазара се повиши търсенето на техните кожи.

Маклейн го въведе в своя модерно обзаведен кабинет.

– Седнете, моля, чувствайте се като у дома си.

Куейд се отпусна в едно лъскаво, свръх-модерно кресло, което мигом се адаптира към формите и теглото му. Няма да е зле и за това да разкаже на Лори, тия тук си ги бива да са в крак с модата.

Маклейн седна зад масивното кафяво бюро.

– И така, вие искате да се сдобиеете със спомени за...?

– Марс – прекъсна го Куейд, чувствайки, че някъде в последните минути е пресякъл границата между колебанието и решението.

Но реакцията на мъжа бе изненадваща.

– Марс ли? – възкликна той без особен ентузиазъм.

– Защо, нещо не е ли наред?

Маклейн го гледаше намръщено.

– Ееееех, да ти кажа право, Дъг, ако си падаш по междупланетни пътешествия, по-скоро бих ти препоръчал обиколката на Сатурн. Всички страшно я харесват, а и цената е почти същата.

Аха. Нищо повече от прах в очите, за да се раздуе повечко цената. Игра на котка и мишка.

– Но аз не се интересувам от Сатурн – прекъсна го с решителен тон Куейд. – Аз искам спомени от Марс.

Маклейн с мъка прикриваше объркването си от неочаквания поврат.

– Добре, добре, щом искаш Марс, ще го имаш. Един момент, нека само да... – той затрака по клавиатурата на компютъра и на екрана се появиха няколко цифри. – Добре... основния пакет спомени от Марс струва само 894 кредита. Това включва двуседмични спомени, изпипани до най-малката подробност – той вдигна поглед. – За по-дълго пътуване цените ни са значително по-високи, защото имплантирането изисква някои допълнителни процедури.

Отново познатата вече игра на котка и мишка.

– Мисля, че едно обикновено двуседмично пътуване ще свърши работа – всъщност би предпочел да е истинско, но и в най-евтиния си вариант такова пътешествие не бе по джоба му.

Маклейн го погледна с изражение на търговец, изправен пред упорито, своенравно и невежо желание на свой клиент.

– Дъг, нито едно от нашите пътувания не може да се нарече обикновено. Стараем се да задоволим и най-капризните желания на нашите клиенти.

Ама и него си го биваше! Очевидно това бе поредната артилерийска подготовка за офанзива на ценовия фронт.

– Е, добре, какво предлагате по време на пътуването?

Заплувал най-сетне в свои води, мъжът срещу него запретна мислено ръкави. – Първо и най-важно, Дъг. Щом си се обърнал към „СПОМЕНИ“, знай, че всичко което се предлага е първа класа. Единична кабина на Космическата совалка. Настаняване в луксозен апартамент в хотел „Хилтън“. Плюс посещение на най-важните туристически обекти – връх Олимп, каналите, Винъсвил... – той разтвори уста в широка усмивка. – С една дума, каквото поискаш, това ще си спомниш.

– И как всъщност ще изглежда всичко това? – Куейд беше чувал за екзотичния Винъсвил, едно от най-популярните средища на отрепки и престъпни елементи в цялата Слънчева система. Съмняваше се, че там

би могъл да срещне жената от сънищата.

– По-истинско от всичко в главата ти.

– Да, естествено – Куейд дори не си направи труда да прикрие скептичното си отношение.

– Повярвай ми, Дъг – няма да можеш да откриеш каквато и да било разлика. В противен случай ще получиш обратно парите си. Освен това, трябва да знаеш, че осигуряваме и веществени доказателства – билети, пощенски картички до приятелите, снимки от пътуването, сувенири и какво ли не още. Цялата работа е изпипана в детайли за да подкрепи спомените ти. Гарантираме, че...

– Чух, че някакъв човек бил лоботомиран – прекъсна го Куейд. – И на него ли му върнахте парите?

Маклейн с мъка се сдържа да не подскочи.

– Това е стара история, Дъг. В наши дни пътуването с корпорация „СПОМЕНИ“ е по-безопасно, отколкото да се качиш на истинска ракета. Погледни само статистиката – на монитора пред Куейд се занизаха статистически таблици и разноцветни графики. Масираната атака от разнопосочна информация, подадена за изключително кратък период от време, целеше само едно – да обърка клиента и същевременно да го убеди в абсолютната безвредност на предлагания метод. – Е, какво ще кажеш?

Ето че пак го притискаха да вземе решение! Но Куейд нямаше никакво желание да го дърпат за ръчичка.

– Не съм съвсем сигурен. Ако се съглася на имплантация, сигурно никога няма да мога да отида наистина.

– Дъг, искаш ли да говорим честно? – запита го съучастнически Маклейн като се наведе над бюрото.

„Това какво значи, че досега си ме лъгал ли?“ – помисли си Куейд, старайки се да прикрие тази мисъл. Беше заинтригуван – какъв ли ще бъде следващия търговски трик?

– Ти си строителен работник, така ли е? – продължи Маклейн.

– Е, и? – отвърна Куейд, но си помисли, че този път го водеха в погрешна посока.

– Е, как тогава мислиш, че ще отидеш на Марс? Като се пишеш доброволец? – Маклейн направи гримаса на отвращение. – Отвори си очите, приятелю. Твоят единствен шанс, това е корпорация „СПОМЕНИ“. Освен ако не искаш да си останеш вкъщи и да гледаш телевизия.

Макар и малко невежливо, за съжаление беше точно така. Без

съмнение, това бе единствения приемлив начин за човек с неговото положение – строителен работник, специалист по разчистване на строителни площадки, или казано накратко – разрушител.

Преди отново да го обхванат съмнения, Маклейн се изправи, наведе си над него и сложи ръка на рамото му.

– Освен това, помисли си каква досада всъщност би било истинското пътуване – изгубен багаж, лошо време, евтини хотелски стаи. А при нас, в „СПОМЕНИ“, всичко е перфектно.

Тук вече Маклейн отбеляза успех. Куюйд бе запознат с подобни проблеми и най-малко би искал да ги срещне при пътуването си до Марс!

– Съгласен съм. Да си призная честно, да отида на Марс е моя отколешна мечта, дори бих казал – цел на живота и просто не знам какво ще стане, ако не успея. Така че, струва ми се, ще трябва да приема предложението.

– Не бива да го правиш по такъв начин – посъветва го Маклейн. – Ти не се примиряваш с някаква второкачествена възможност. В действителност – второкачествена възможност биха били твоите спомени от едно действително пътуване – неясни, нередко объркани, с пропуски, противоречия и какво ли не още.

Отново успех за Маклейн. И наистина – какво значение би имало всичко това за него след като се завърне от истинското пътуване? Всичко, което ще му остане тогава ще са именно спомените плюс огромната дупка в банковата сметка. Тук поне му гарантираха спомени с добро качество. И въпреки това – чувстваше, че го изгаря съмнение.

– Но след като си спомням, че съм бил във вашия офис, аз ще знам че спомените ми за пътуването до Марс в действителност са фалшиви, нали така? Искам да кажа...

– Дъг, повярвай ми, ти няма да си спомняш нито мен, нито идването ти в този офис. Още повече – въобще няма да знаеш за съществуването на нашата корпорация. И това е част от сделката. Никакви противоречия, всичко ще бъде направено така, сякаш наистина току-що се връщаш от Марс.

Куюйд почувства, че е сразен.

– Добре, избирам двуседмичното пътешествие...

– И няма да съжаляваш – прекъсна го прочувствено Маклейн. Той натисна няколко копчета на клавиатурата. – А сега, докато попълниш съответните формуляри, ще те запозная с някои допълнителни възможности.

Куйд се зае да попълва формуляра, който предлагаше безброй и най-разнообразни допълнителни услуги – какъв да бъде цветът на дрехите, или пък характеристика на желаната компаньонка. Накрая му омръзнаха тези безкрайни въпроси и той натисна раздражено клавиша за въвеждане.

– Един последен въпрос – побърза да се намеси Маклейн. – Каж ми, кое е еднаквото при всички отпуски.

– Предавам се – отвърна Куйд, на когото никак не му беше до гатанки.

– Ти. Ти си това, което го има винаги – той направи ефективна пауза. – Където и да отидеш, каквото и да правиш – главното си винаги ти. Добрият стар приятел – той се усмихна загадъчно. – Та това, което искам да ти предложа, Дъг, е да си вземеш ваканция от самия себе си. Това е една от последните ни разработки. Нарича се „его-пътуване“.

Предложението му се стори глупаво.

– Не ме интересува.

Но Маклейн не се отказваше така лесно.

– Ще ти хареса, повярвай ми – той се изпълна, сякаш се готвеше за някакво специално разкритие. – Ще ти предложим богат избор от алтернативни самоличности за времето на пътуване.

Все още предложението му се струваше глупаво. Какъв смисъл имаше да предприема пътуване – или, по-точно да си спомня за пътуване – което е направил някой друг?

Маклейн вече бе пуснал списък с предложения на монитора:

A-14 ПЛЕЙБОЙ МИЛИОНЕР

A-15 ИЗВЕСТЕН СПОРТИСТ

A-16 ИНДУСТРИАЛЕН МАГНАТ

A-17 ТАЕН АГЕНТ

– Помисли си, Дъг, няма ли да ти е по-интересно, ако вместо обикновен турист, отидеш на Марс като плейбой, спортист или...

Макар и все още обхванат от съмнения, Куйд бе заинтригуван.

– Таен агент ли? И колко струва това?

– Нека да ти обясня, Дъг. Това е като филм, в който ти си главния герой. Смразяващи кръвта приключения, напрежение, преследвания, лъжлива самоличност! Ще бъдеш дълбоко законспириран шпионин от висша класа, изпратен на най-важната си мисия... – той спря за миг.

– Продължавай – окуражи го Куйд.

Маклейн се отпусна назад.

– Не искам да ти развалям удоволствието, Дъг. Единственото, което мога да ти кажа е, че накрая ще избиеш лошите и ще спасиш момичето на твоите мечти и планетата от гибел – той се усмихна с победна усмивка. – Е, какво ще кажеш, нима всичко това може да струва само триста кредита?

Куйд се усмихна неохотно. Най-накрая се бе хванал на въдицата на Маклейн.

ШЕСТА ГЛАВА

41А

Имаше разбира се и други дребни и незначителни подробности, които Куейд изхвърли от главата си с бързината, с която се абстрахираше от излишните екрани на телевизора. Освен това, веднъж взето решение – всичко останало бе само въпрос на няколко часа, тъй като процедурата бе по характер изключително вътрешна. Вътрешна в смисъл на това, което става в главата. Само след няколко часа той ще се върне от двуседмично пътуване до Марс – и с това се изчерпваше неговото участие в операцията. Маклейн обеща, че Куейд ще разполага с разумно обяснение за тези часове – и как иначе би било възможно едновременно да е на работа и да се завръща от Марс? Но рекламният агент го увери, че няма да има никакви противоречия. Куейд ще запази спомените за себе си, за да не предизвиква завист у колегите си, а те от своя страна ще избягват да говорят за отсъствието му, убедени, че става дума за решаване на някакъв интимен проблем. Що се отнася до Куейд – ще бъдат взети мерки да не поставя под съмнение факта на пътуването, нито пък да сверява датите с регистъра за явяване на работа. Една подобна проверка без съмнение би предизвикала много въпроси – но кому ще е необходима тя? Нито на колегите му по работа, нито на Лори – тя може само да бъде щастлива, когато Куейд престане да приказва за мечтаното пътуване до Марс. Корпорацията разбира се ще трябва да я уведоми за извършената процедура като най-близък роднина на Куейд, а и за да е информирана за вложените средства. Лори ще трябва да се примири с неговото решение. Като премия ще ѝ предложат да ѝ имплантират безплатно спомени за двуседмично очакване, самотни дни и нощи без Куейд и накрая – радостно посрещане на космодрума, за да са още по-автентични неговите спомени. Да наистина, за всичко бе помислено.

Увериха го, че ако наистина успее да си спомни и най-малкия детайл от посещението си в техния офис, може спокойно да дойде и да си поиска обратно парите. Наистина, едва ли щеше да има някакъв проблем, иначе компанията досега да се е разорила. Системата беше перфектна – саморегулираща се.

Следобедът вече преваляше. Казаха му, че всичко е готово. Маклейн го заведе в друг кабинет, в дъното на сградата, където го накараха да се разположи на кресло наподобяващо старовремски зъболекарски

стол. Стаята беше нещо средно между операционна и звукоизолирано студио. Една сестра го накара да облече зелени хирургически дрехи върху ежедневното облекло.

– Не се притеснявайте, мистър Куейд – успокои го с нежен глас тя, след като Маклейн излезе. – Просто не бих искала да зацапам дрехите ви, докато ви поставям интравенозната инжекция. Това не е хирургия.

– Интравенозна ли? – попита изненадано той.

– Да, налага се малко да ви успим, мистър Куейд, за да възприемете безболезнено имплантата. Повярвайте, невъзможно е да го направим докато сте в пълно съзнание – тя се усмихна. Не беше така красива като дамата от приемния кабинет и дрехите ѝ бяха съвсем непрозрачни, но усмивката ѝ беше приятна и успокояваща.

– А, да, добре – съгласи се той и се облегна назад в креслото. Обичаше край него да се въртят жени, за каквото и да е, по каквото и да е повод. Лори го правеше често и то много добре. Сети се и за жената от Марс...

Сестрата го нагласи удобно, постави ръцете му в специални ръкохватки и нагласи възглавницата под главата му. След това нави ръкава на лявата ръка и я почисти със спирт. – О, какъв здравеняк сте, мистър Куейд! – възкликна възхитено тя, докато пръскаше мускулестата му ръка с анестетичен шпрей. Повечето жени, а и не малка част от мъжете твърдяха, че между външния вид на партньора и характера биха предпочели да избират второто, но добрата физика си имаше своите предимства.

– Аз съм строителен техник. Разрушител съм.

– Охо! Това обяснява всичко! Сигурно много ви бива в работата.

Усещаше, че основната цел на този разговор е да го отклонят от неприятните мисли, но въпреки това се поддаде с удоволствие. Дори започна да си представя какво ли би било да легне в леглото с тази жена и да усеща нежните ѝ пръсти по кожата си. Така и не почувства убождането от иглата, когато му поставиха интравенозната инжекция. Още с първите капки на системата почувства приятно спокойствие, което постепенно нарастваше. Не разбра кога е излязла от стаята сестрата, а и не го интересуваше. Струваше му се, че плува в безтегловност.

Не след дълго в стаята влезе млад мъж. Движеше се с бърза, почти трескава походка. Беше слаб, със сивокафеникава коса, нервно подскачащи очи и донякъде напомняше на Куейд за хваната в капан мишка.

– Здравейте, мистър Куейд – поздрави той. – Аз съм Ърни, техническият помощник. Доктор Лул ще бъде тук след миг. Добре ли се чувствате?

– Да – и наистина Дъг се чувстваше добре! Още малко и щеше да заспи спокойно.

– А сега, мистър Куейд, бъдете спокоен – ще поставим космическият шлем – рече Ърни с нервна усмивка и придърпа към леглото някакъв уред на дълга механична ръка – Нали разбирате, наричаме го така на шега, защото прилича на...

– Ясна ми е шегата – прекъсна го Куейд. Държаха се с него като с малко дете. Беше му приятно докато го правеше жена, но не и сега – с тоя истеричен пубертет.

Ърни спусна на главата му блестящата метална сфера.

– За първи път ли ще пътувате?

– Мм-хъм – устройството наистина приличаше на космически шлем и той си представи как излиза с него на повърхността на Марс. В действителност това бе енцефалограф – устройство за улавяне на мозъчни вълни, чиято цел бе да се следи онази част от мозъка, в която ще бъде извършена имплантацията. Шлемът струваше сигурно най-малко хиляда кредита.

Ърни внимателно нагласи сложния уред и го закрепил със закопчалки. Куейд се намръщи, когато една от закопчалките притисна кожата на лицето му.

– Не се притеснявайте – побърза да го успокои Ърни, докато наместваше закопчалката. – Рядко стават издънки.

„Хайде побързай, отрепка такава“ – помисли си Куейд. В мислите си вече беше на Марс.

Вратата се отвори и вътре връхлетя жена на средна възраст с птиче лице. Облечена бе в скъп модерен костюм, но това не я правеше по-красива. Имаше мършаво тяло и прекалено червена коса. Общият резултат явно противоречеше на предварителното намерение – вместо уверена и интелигентна, тя изглеждаше по-скоро нескопосана и объркана.

– Добър вечер, мистър... – тя се спря и хвърли поглед към данните на екрана, очевидно не бе успяла да запомни името му. Най-сетне го откри. – Куейд. Аз съм доктор Лул – говореше с шведски акцент и го разглеждаше сякаш е неодушевен предмет, който би могъл да я поздрави, ако не беше упоен.

– Приятно ми е – промълви той с мъка, езикът му беше надебелял.

След като приключи с официалната част, тя наметна един зелен халат и се зае да изучава компютърните данни за Куейд.

– Ърни, постави матрица 62б, 37 и... – тя погледна към Куейд – ... какво ще кажете за среща с извънземни?

– Двуглави чудовища? – той я погледна със съмнение.

Тя се разсмя и лицето ѝ за миг придоби по-човешки вид.

– Ама вие не гледате ли новините? Всеки ден се откриват нови извънземни артефакти.

– Съгласен. Защо не? – хрумването му се стори интригуващо. Може пък и това също да го влечеше на Марс. Да открие останките на чужда цивилизация, артефакти от друга, извънземна наука, да се прочуе с откритието си, да стане известен и да се къпе в собствената си слава...

Доктор Лул подхвърли матрицата на Ърни. Очевидно не гледаше с подходящото уважение на тази работа.

– Готово – кимна Ърни.

Докато Ърни въвеждаше подредените до него матрици, доктор Лул се зае да постави метални скоби на ръцете, краката и тялото на Куейд, очевидно за да стои неподвижно по време на процедурата. Той изпита лека тревога – значеше ли това, че има опасност да получи конвулсии?

– Отдавна ли сте женен, мистър Куейд? – запита го не без известен интерес доктор Лул. Може би за нея в това се криеше някакъв проблем, или пък просто ѝ бе интересно да научи как живеят женените мъже.

– От осем години – той самият остана изненадан от отговора си. Да, това бе самата истина и все пак Лори изглеждаше на не повече от двадесет и пет. Почти не се бе променила през изминалите години, ако се сравни образа ѝ от деня на сватбата с тазсутрешния. Сега, като се замисли, това му се стори наистина странно. Не че този факт го притесняваше – би бил щастлив, ако тя съумяваше да поддържа същия външен вид и през следващите четиридесет години.

Всъщност, като стана дума за това, на колко ли години може да е онази жена от Марс? Сигурно някъде около двадесет.

– И какво, прескачате ли понякога при нещо чуждо? – продължи разговора доктор Лул, очевидно заинтригувана от темата.

Куейд осъзна, че дори грозноватите жени на средна възраст си имат своите мечти. В момента тя правеше именно това, насочваше го към своята мечта, може би дори си го представяше до себе си в леглото, както той преди малко си бе представял сестрата. Тази игра не рядко бе чисто подсъзнателна като израз на определени стремежи. Спомни си колко пъти бе разменял подобни невинни на пръв поглед реплики с красиви млади жени. После изведнъж си представи как ли би изглеждал в еротичната фантазия на доктор Лул – гол и завързан за стола, докато тя бавно смъква дрехите си и му се отдава по начин, който би ѝ харесал на нея. Донякъде бе запознат с това, което жените искаха от мъжете. Не

изпита кой знае какво вълнение от факта, че е жертва на чуждо въображение.

– Почти никога – отвърна най-сетне на въпроса ѝ.

– Всички системи са включени – обади се Ърни.

Доктор Лул отново бе погълната от работата.

– Добре. Значи сме готови да започнем – тя натисна с крак една ръчка и облегалката на креслото се спусна назад, докато Куейд зае почти хоризонтално положение. – Пригответе се за земята на вашите мечти!

Куейд кимна. Мина му през ума, че шлемът би могъл да чете мисли, включително и тия – последните. Мисълта, че тя може да узнае какво си е мислил миг преди процедурата направо го ужаси. Дано да не бе така!

Тя протегна ръка и пусна интравенозната инфузия. За Куейд това бе изненада. Неизвестно защо бе останал с впечатлението, че системата е включена от самото начало. Нима досегашното спокойствие бе само рожба на неговото въображение?

– Мистър Куейд, ще ви задам няколко въпроса, – продължи доктор Лул – за да можем по-точно да нагласим допълнителната програма към изразените от вас желания. Постарайте се да бъдете честен в отговорите.

Как ли пък не! Всъщност, би могъл да отговори на всички въпроси, стига да не засягаха интимни теми.

Сега вече наистина започна да усеща въздействието на анестетика. Вече не плуваше, по-скоро потъваше в някаква бездна. Всички мислени бариери се сринаха, стана му безразлично какво ще узнаят от него.

Доктор Лул не бързаше да задава въпросите. Вместо това тя се зае да проследи виталните показатели. Няма съмнение – внимателно се грижеха за здравето му. Да си признае честно, все още си спомняше с тревога за оня клиент, който бил лоботомиран и никак не му се щеше да е жертва на подобен инцидент.

Най-после доктор Лул бе готова.

– Каква е вашата сексуална ориентация?

Той хвърли замаян поглед на неясната женска фигура, която се бе появила на компютърния екран.

– Какви жени предпочитате? – продължи с въпросите тя. – Блондинки, брюнетки, негърки, ориенталки?

– Брюнетки – но... Лори бе руса? Жената от Марс, тя бе чернокоса. И въпреки всичко – това бе самата истина, а нали от него искаха да

отговаря искрено. Без съмнение Лори бе мечтата на всеки мъж. Нима цветът на косите ѝ би могъл да бъде пречка в отношенията им? Реши, че няма да е зле да обмисли този въпрос в друг момент, когато не го следят.

Куйд усети леки почуквания по шлема. Вероятно Ърни въвеждаше матриците в системата. Изображението на екрана се промени, за да наподобява вкуса на Куйд – жената беше чернокоса, очите ѝ също бяха черни, а кожата – леко мургава. Още не бе съвсем като героинята от сънищата, но той не държеше на пълно съвпадение. Не би могъл да отговори защо. Може би смяташе, че е прекалено интимно, за да го направи един компютър. Или пък не желаше да противопостави мечтания лик на някакво произведение от фалшивите спомени. Е добре, нека да е подобна на онази, но не напълно. Колкото реални и да бяха тези спомени, предпазливостта му се струваше по-важна.

– Стройна, добре очертана, чувствена? – продължи с въпросите си доктор Лул.

Невероятни усилия му костваше да не заспи! Тая гадост в системата наистина си я биваше!

– Чувствена.

– Скромна, агресивна, страдна? Бъдете искрен.

И защо да не е искрен? Е, май имаше някаква причина, но вече не можеше да си я спомни.

– Страдна... и скромна – нека да се поизпотят над противоречивите му желания!

– 41А, Ърни.

Толкова много, за толкова малко! Сигурно ако не беше така замаян, щеше да им даде да разберат. Но така или иначе, вече им бе казал всичко, сякаш не той, а някой друг управляваше мозъка му.

Като през мъгла видя как Ърни въвежда във флопито дискета 41А. Компютърното изображение вече почти не се отличаваше от жената-мечта от неговия сън. Всъщност, приликата им бе направо поразителна!

О, не! Нима знаеха? Не биха могли! И все пак...

– Божичко, ако знае какви луди приключения го чакат, – промърмори Ърни – сигурно няма да поиска да се върне!

Куйд загуби съзнание. Вече бе поел пътя, на където и да водеше той.

СЕДМА ГЛАВА ПРОБЛЕМЪТ

Маклейн тъкмо интервюираше поредния перспективен клиент – една самотна жена на средна възраст. Всъщност, самотните жени на средна възраст бяха основния контингент от клиенти на корпорацията – по всичко изглежда, че те в много по-висок процент от мъжете имаха неизпълнени мечти. И че бяха по-подтиснати. Не от бедност или недоимък, изнуряваше ги това ежедневно висене вкъщи, докато мъжете им ходеха на работа. Маклейн добре знаеше, какво трябва да им предложи.

– Както виждате, мисис Килдиър, ние наистина сме в състояние да ви предложим прекрасни спомени. Едва ли дори вие бихте могли да се похвалите с нещо по-добро!

– Но няма да имам никакви сувенири – възрази тя.

– Позволете да възразя – прекъсна я въодушевено той. – Срещу допълнително минимално възнаграждение, ние сме в състояние да осигурим пощенски картички, ваши фотографии на фона на различни забележителности, писма от красиви мъже, с които сте се срещала...

Видефонът извън я прекъсна лекцията му. Проклятие! Кога най-сетне ще се научат да не го безпокоят, когато има среща с важен клиент? Той включи видефона и на екрана се появи лицето на доктор Лул.

– Боб? – повика го тя. Гласът ѝ издаваше напрежение. – По-добре веднага да дойдеш при мен.

Маклейн се извърна към мисис Килдиър и завъртя отчаяно очи, сякаш беше неин верен съучастник в борбата срещу корпорацията. Жестът му не беше съвсем пресилен – добрите сделки бяха рядкост и той с омаза си помисли, че тази би могла да му се изплъзне от ръцете.

– Не виждаш ли, че при мен има много важен гост?

– Изглежда, че отново имаме случай на шизоидна емболия – отвърна доктор Лул.

Маклейн беше шокиран. И което е по-лошо, шокирана изглеждаше и мисис Килдиър. Без съмнение бе разбрала за какво става дума! А това означаваше загуба на двама клиенти – Куейд и Килдиър. Какъв ужасен провал!

Той се изправи и се помъчи да изпише на лицето си успокояваща усмивка.

– Веднага се връщам.

Но докато излизаше от стаята, обхвана го опасение, че няма да я завари като се върне. Проклятие, проклятие, проклятие!

Той притвори вратата и забърза по коридора към оперативния сектор. Какви глупаци, да го прекъснат с такова съобщение, когато клиента беше вече почти готов! Не, на всяка цена трябва да срита някой по задника! Тая Рената Лул какво си мисли, че след такъв номер ще я държи В...

Но в мига, в който влезе в студиото, целият му гняв се изпари от това което завари. Той се спря поразен на прага.

Клиентът на име Дъглас Куейд си бе загубил ума. Той крещеше неразбрано с пълно гърло и се мяташе в креслото, мъчейки се да се освободи от здраво притискащите го скоби. В движенията му се долавяше огромна сила, нещо което Маклейн бе пропуснал да забележи при срещата им. Всеки миг системата щеше да се откачи. Цялото кресло се тресеше. Какво бе станало? Дали това бе някаква странична реакция на успокояващото?

Сякаш на мястото на Куейд имаше някой друг. Изглеждаше не толкова полудял, колкото обхванат от безумен гняв. Очите му блестяха яростно, а гласът му беше звънлив и студен:

– Всички вие сте ходещи трупове! – крещеше той. – Глупаци такива, не разбирате ли, че унищожихте прикритието ми!

Доктор Лул и Ърни се бяха притиснали към стената, на безопасно разстояние от разгневения мъж. Маклейн имаше по-голям опит с подобни случаи, които не бяха такава изключителна рядкост, каквато се твърдеше в статистиката. Всеки клиент представляваше една отделна индивидуалност, неповторимо съчетание от синапси и нервни връзки, логично бе да се срещат и неудачни съчетания.

– Какво, по дяволите, става тук? – извика Маклейн. – Не можете ли да се справите с един най-обикновен имплантат? – вежливостта очевидно бе предназначена за перспективните клиенти, а не за помощниците в работата.

– Грешката не е моя – протестира доктор Лул. – Изглежда сме вдигнали някакъв блок в паметта.

– Веднага ме развържете, задници такива! – реवेशе Куейд. – Всеки миг ще дойдат тук! Всичките ще ви избият!

– За какво говори той? – погледна ги стреснато Маклейн.

– Незабавно прекратете операцията! – извика Куейд.

Но как бе възможно така добре да се владее? Клиентите, които губеха душевно равновесие обикновено изпадаха в тежка истерия, бяха

напълно дезориентирани и неспособни за общуване с околните. Докато Куейд изглеждаше съвсем с всичкия си.

– Мистър Куейд, моля ви успокойте се – обърна се към него Маклейн. Все още не бе късно да поставят нов анестетик, да го упоят и след това да потърсят причината. Блок в паметта? Кой би могъл да очаква подобно нещо?

– Не се казвам Куейд!

Раздвояване на личността. Множествена идентификация? Това би могло да обясни всичко, вдигнатия блок е освободил пътя на другата самоидентичност. Но ако беше това Лул вече щеше да се досети! С нервна и предпазлива походка Маклейн се приближи към Куейд.

– Получили сте реакция на непоносимост към имплантата – заговорил той, макар да не бе сигурен дали именно това е проблемът. Каквото и да е, в момента най-важното бе да се успокои този мускулест дивак, а едва след това щяха да търсят изход от ситуацията. – Дайте ни няколко минути и...

Куейд отново напъна мишици. Внезапно превръзката на дясната ръка отхвърча с трясък. Куейд се пресегна и го сграбчи за гърлото. Каква невероятна мощ притежаваше този човек!

– Отвържи ме – проговори Куейд с тих, изпълнен със страшна заплахата глас.

Полузадушеният Маклейн отчаяно се мъчеше да се отскубне от страшното менгеме, в което бе хваната шията му. Но дори с две ръце не можеше да разтвори желязната хватка. Строителните работници имаха здрави ръце, хубаво щеше да е да го запомни. Защо ли не им бе казал да удвоят броя на връзките? Всеки момент щеше да загуби съзнание.

Ърни най-сетне излезе от вцепенението. Той се хвърли напред и се помъчи да притисне ръката на Куейд, като използваше тежестта на тялото си. Със същия успех би могъл да се мъчи да извие някой дебел клон на дърво. Маклейн почувства, че губи съзнание, гърдите му се разкъсаха от болка.

С разтреперани ръце доктор Лул зареди един инжекционен пистолет и го опря в бедрото на Куейд. Тя натисна спусъка и доза след доза „Наркидрин“ проникнаха в тялото на едрия мъж, докато той най-сетне отпусна хватка и затвори очи.

Маклейн се строполи на пода, преглъщайки мъчително, целият свят се въртеше пред очите му. Ърни се вкопчи в него и успя да омекоти падането.

Доктор Лул също се притече на помощ.

– Как се чувствате? – запита разтревожено тя и постави ръка на челото му.

Маклейн отблъсна ръката ѝ и си пое хрипливо въздух. Божичко, каква бъркотия!

– Слушайте! – заговори тя. Лицето ѝ имаше напрегнат израз. – Той непрестанно говореше за Марс! Няма никакво съмнение, че вече е бил там! – тя го загледа уплашено.

Светът най-сетне спря бесния си ход, но Маклейн все още чувстваше ужасните пръсти да стискат гърлото му. Чувстваше, че кожата му е разранена, но добре че се бе отървал само с това! Какво чудовище!

– Слушай, тъпанарко, кога най-сетне ще размърдаш пикливите си мозъчни гънки! – просъска той. – Не разбираш ли, че той вече е влязъл в ролята на тайния агент от Его-пътуването, което ние му предложихме. Трябваше да го завържете по-здраво и тогава нямаше да се наложи да...

– Но това е невъзможно! – прекъсна го тя.

– И защо? – той я загледа вбесен. Нямаше да ѝ позволи да се измъкне с разни медицински терминчета от кашата, която бе забъркала!

– Защото така и не успяхме да въведем имплантата!

Маклейн се облещи в нея, неспособен да продължи със замислената атака.

– О, по дяволите... – той почувства, че го завладява ужас. Не бяха успели да имплантират? И мъжът говореше така, сякаш наистина е бил на Марс? Това беше не само странно, това бе и опасно!

– Точно това се опитвам да ти кажа – продължи с многозначителен глас доктор Лул. – Някой е изтрил паметта му. Този мъж наистина е бил на Марс! И на всичкото отгоре...

– Някой? – извика с истеричен глас Ърни. – Да не искате да кажете, че става дума за Агенцията?

– Затваряй си устата! – доктор Лул го зашлеви. След звънката плесница всички потънаха в мълчание.

Маклейн се помъчи да си събере мислите. Но всъщност, какво можеше да измисли? Проблема, пред който се бяха изправили караше всички шизоидни емболии да изглеждат като главоболие след препиване. Изглежда, че все пак Ърни бе прав – единствено Агенцията би могла да постави този блок в паметта. Никой друг не разполагаше с подобна технология. И всички – от държавния глава, до последния нещастник, човъркащ пръстта в марсианските мини, знаеха добре, че да се набъркаш в планове на Агенцията е не само опасно, но обикновено е с фатални последици. А едва ли бе необходимо да притежава мозъка на

Айнщайн за да се досети, че да унищожииш прикритието на някой таен агент, дори и по случайност, ще бъде сметнато за груба намеса в делата на Агенцията.

Агенцията беше тайна правителствена организация. Мрежата ѝ се простираше от Земята чак до най-отдалечените марсиански колонии и в действията си тя не се придържаше към легалните закони. Всякакви средства оправдаваха постигането на целите, които тя си поставяше, макар никой да не знаеше нито какви са тези цели, нито пък кой всъщност ги поставя. Именно там работеха агенти като Куейд – брутални убийци, които можеха да бъдат спрени само от също такива като тях. Едва ли някой щеше да се трогне от факта, че случайно са унищожили прикритието на Куейд. Изглежда, че той бе свършено прав, когато ги нарече ходещи трупове. Но защо, по дяволите, му е трябвало да се свързва със „СПОМЕНИ“?

Маклейн не беше убиец. Но в този миг, той с ужас осъзна, че животът му виси на косъм. Можеха лесно да премахнат Куейд, ако увеличат дозата на анестетика до летално ниво. И то още сега. Но дали ще успеят да се справят с всички последици? Какво ще стане с тялото? Почти невъзможно би било да го измъкнат незабелязано от сградата. Ами ако в него има имплантиран авто-сигнал, който се включва при драстичен спад във виталните функции? В такъв случай, в мига, в който с Куейд се случи нещо Агенцията ще предприеме спешни мерки. Дали не биха могли да го упоят много дълбоко и да го закарат някъде другаде, където да го убият? Някъде, където никой не би могъл да го открие. Но ако в него имаше имплантиран такъв уред за авто-сигнал, то няма такова място, на което да не могат да го открият! А след това за тях ще е детска игра да влязат в дирите на корпорацията!

И тогава най-сетне му хрумна нещо. Нямаше нужда нито да го убиват, нито пък да го крият! Просто трябваше да премахнат всякакви следи за „СПОМЕНИ“ и за тях самите от паметта на Куейд. Да изтрият оттам всичко, което се бе случило през този ден, както биха направили при обикновени условия. Но с една малка разлика...

– Добре, ето какво ще направим – рече той. – Рената, ще изчистиш от паметта всички спомени за нас и за корпорацията.

– Ще видя какво мога да направя – отвърна нервно тя. – Но всичко е вече толкова объркано.

Маклейн се обърна към уплашения младеж.

– А след това, Ърни, ще го качиш на такси. Повикай Тифани да ти помогне.

Ърни кимна. Просто ще заведат замаяния Куейд до таксито и ще поискат да го закара на домашния му адрес. Почти невъзможно ще е да се проследи обратния път, а и ако доктор Лул си свърши нейната работа както трябва в паметта на Куейд няма да остане и следа за тях. Нямаше никакво съмнение, че Агенцията не е изпратила Куейд в корпорацията, дошъл бе тук по собствено желание, или в следствие на някакво недоразумение. Нищо чудно че непрестанно говореше за Марс! Ако успеят да го измъкнат безпрепятствено от корпорацията всичко ще се размине. Стига да не им мине котка път.

Ако не им мине котка път. Като че ли в това беше разковничето за успеха. Лул със сигурност осъзнаваше, че подобно на него, животът й виси на косъм. Ще направи всичко, което поиска от нея. Тя си разбираше от работата, както и той – от неговата.

– Аз ще изтрия всички сведения за него в компютъра и ще прехвърля обратно в банковата му сметка хонорара – мислите на Маклейд вече бягаха напред. Той се изправи. – А, ако някой се появи и почне да задава въпроси... не сме чули нищо за никакъв Дъглас Куейд.

Всички извърнаха погледи към проснатия в безсъзнание на кресло-то Куейд. Маклейн искрено се надяваше никога повече да не го види.

Върна се в приемната. Мисис Килдиър, разбира се си бе отишла. Не беше ядосан, дори почувства известно облекчение. В момента имаше много по-важна работа. Трябваше да изтрие файла с данните на Куейд и да уведоми всички, които са го виждали в офиса, че всъщност не са го виждали. Реши да започне с Тифани и след като й каже, да я прати да помага отзад. Куейд все още би могъл да се събуди и една допълнителна ръка ще е само от полза. А и Тифани беше ненадмината в изкуството да успокоява хората, особено мъжете, така че там със сигурност можеше да помогне. Не биваше да забравя и хонорара – трябва да побърза да го прехвърли обратно преди да остане трайно зафиксиран в тяхната банкова сметка. Все едно че въобще не е имало подобно разплащане. Така ще е много по-добре. Никакво разплащане, никакви хонорари – значи и нищо не се е случило.

Успее ли в това, животът ще си продължи безгрижно както досега. Но не успее ли – всички ще са мъртви, още преди да го осъзнаят. Маклейн разбираше, че му предстоят много безсънни нощи.

ОСМА ГЛАВА ХАРИ

Куйд дойде в съзнание на задната седалка на някакъв автомобил. Дъжд се сипеше по ламаринения покрив. Той направи мъчителен, но безуспешен опит да се ориентира. Как бе стигнал дотук? И още повече...

– Къде се намирам? – повтори той на глас с надежда, че някой ще го чуе.

– Обслужва ви „Таксита Джони“! – отвърна с бодър глас водача.

Такси. Кола. Поне в това нямаше съмнение.

– Искам да кажа – какво правя тук?

– Съжалявам. Бихте ли повторили въпроса, ако обичате?

Куйд премигна и втренчи замъглен поглед в седящия пред него шофьор. Не човек, а облечен в старинна таксиметрова униформа роботманекен седеше зад волана. Куйд си спомни, че тази компания предпочиташе да използва човекоподобни механизми, разчитайки на предимството на псевдочовешкото обслужване пред отблъскващата хладнина на голата машинария. Макар че, ако питаха него, той при всички случаи би предпочел автоматичните, говорно-програмирани таксита пред тези управлявани от манекени превозни средства. Винаги е изпитвал неприязън към манекените. Една от причините бе значително по-високата степен на погрешна интерпретация на вербалните команди при манекените, които бяха с по-ограничени способности от останалите компютъризирани механизми.

Той се опита да намери по-подходяща форма за задаване на въпроси:

– Как попаднах в таксито?

– Вратата се отвори. Вие седнахте на задната седалка.

Още една досадна черта – почти инфантилният начин за възприемане и предаване на обкръжаващата действителност! Куйд се отпусна назад отчаян, докато таксито бързаше да пресече поредния кръстопът. Имаше ли въобще някакъв смисъл да пита тази видиотена машина накъде са се отправили? Сигурно не. Далеч по-просто щеше да е да почака и да види със собствените си очи. Пък и току-виж главата му се избистрила дотогава. В какво се бе забъркал този път? Последното, което си спомняше бе, че си тръгна от работа и... нататък нищо.

Не след дълго таксито спря пред сградата, в която живееше. Значи,

пожелал бе да се прибере вкъщи! Но защо толкова късно? Навън бе нощ. Губеха му се цели часове!

Вратата се плъзна встрани, манекенът завъртя глава и изврещя с писклив глас:

– Благодаря ви, че се възползвахте от услугите на „Таксито Джо-ни“! Надявам се, че пътувахте приятно – Куейд с мъка сподави надигналото се в замаяната му глава желание да размаже тази отвратителна механична усмивка. Навън валеше хладен, освежаващ дъжд. Само за няколко минути дрехите му подгизнаха, но това му помогна по-бързо да дойде на себе си. Докато се приближаваше към сградата с люшката се походка, нечий познат глас го повика:

– Ей, Куейд! – едва ли би могъл да съборка този бруклински акцент. Беше Хари, колегата по работа. Куейд бе едновременно приятно изненадан, но и малко учуден.

– Хари! Какво правиш тук?

Хари го потупа по рамото и се ухили.

– Как мина пътуването до Марс? – запита той.

– Какво пътуване? – Куейд отхвърли назад мокрите си коси и загледа Хари с неразбиращ поглед.

– Какво искаш да кажеш с това „какво пътуване“? Нали отиде в „СПОМЕНИ“, не помниш ли?

Куейд го гледаше напълно объркан.

– Така ли направих?

– Да, точно така – кимна Хари. Дватамата се отправиха към входа на сградата.

Куейд мълчеше изпълнен с несигурност. Може и наистина да е бил там. Спомни си, че говореха за това в работата и че Хари му бе разказал за някакъв инцидент завършил с лоботомия. И след това... след това какво? Все някъде е прекарал тези няколко часа.

– Ела – рече Хари. – Ще те почерпя едно и ще ми разкажеш как мина всичко – той посегна и хвана Куейд за ръка, но Куейд я издърпа. Каквото и да не беше наред с главата му, едва ли пиенето ще е най-подходящото лекарство. Единственото, от което имаше нужда сега е малко домашен уют и успокояващите думи на Лори. Може би тогава ще съумее да си изясни...

– Благодаря, Хари, но вече е късно – рече малко раздражено Куейд.

– Ама че си лайно! – прецеди Хари. Имаше мрачен, почти суров израз. Преди още Куейд да осъзнае какво става, трима огромни мъжаги го наобиколиха и го заблъскаха към сградата.

– Хей! – извика той като се помъчи да се отскубне от тях. Изведнъж почувства нещо. Сведе поглед надолу. Хари бе опрял в ребрата му дулото на пистолет.

– Успокой се – каза с равен глас Хари. Куййд спря да се дърпа, но сърцето му продължаваше да блъска лудо. Четиримата го преведоха през просторния вестибюл на сградата и после всички се спуснаха по пожарното стълбище в гаража на долния етаж.

Трябва да се измъкне. Без съмнение, при първия удобен случай те ще го премахнат, ще го хвърлят от стълбите или кой знае какво. Ако иска да се измъкне жив трябва час по-скоро да се стегне. Ако въобще предприема нещо, трябва да е изненадващо, бързо и ефективно. Той се стараше да дава вид, че още е замаян и трудно контролира движенията си. Нека си мислят, че е под въздействие на каквото там му бяха правилата. Така поне щеше да има повече шансове при бягството.

– Хари, какво става? – отговор не последва. Но главата му все пак се проясняваше, благодарение на повишеното ниво на адреналин. И с това се възвръщаше и паметта му. Той наистина бе ходил в „СПОМЕНИ“, но после... какво? Имаше нещо за спомени от Марс. Средна се с някакъв човек – повече не можа да си спомни.

Куййд реши да опита отново:

– Ти ченге ли си? – отново никакъв отговор. Очевидно нападението имаше някаква връзка с неговото посещение в „СПОМЕНИ“. Може би някой не искаше той да си спомни нещо. Но нали той отиде там само заради спомените от Марс...

– Хари, кажи ми, какво съм направил? – запита той едновременно уплашен и разгневен. И най-сетне получи отговор.

– Раздрънка се, Куййд! – отвърна не по-малко разгневено Хари. – Разбираш ли, ти се раздрънка!

– Раздрънкал съм се!? Но за какво? – още преди да завърши те го блъснаха в стената и извиха ръце зад гърба му.

– Трябваше да ме послушаш, Куййд – отвърна Хари с тих, но изпълнен със заплаха глас. – Нали затова бях с теб, за да те предпазя от подобни грешки.

От какви грешки? Дали не ставаше дума за някакви спомени? Но какви биха могли да бъдат тези толкова опасни спомени? И имаше ли цялата тази история нещо общо с неговия странен сън? Едва ли, това изглеждаше направо невероятно. Куййд осъзна, че информацията с която разполага не стига дори за някакво далечно предположение. Но едно бе ясно – всичко това скоро нямаше да има някакво значение, тъй като

възнамеряваха да го убият. А той бе смятал Хари за свой приятел. Никакво съмнение нямаше, че са го упоили. Всичко е било замислено предварително и очевидно Хари ръководеше цялата операция. А от това автоматически следваше, че реши ли да контраатакува, първата цел трябва да е Хари.

– Хари, сигурно има някаква грешка – заговори той, предчувствайки че ако сега не опита да се измъкне след миг ще бъде късно. – Сигурно ме бъркате с някой друг!

Лицето на Хари остана все така непроницаемо.

– Ех-хе, приятелче. По-скоро ти се бъркаш с някой друг. Един от мъжете зад него рязко изви китката му и той почти загуби равновесие от болка. С невероятна мъка успя да се задържи на крака.

Нещо в паметта му се размести и изведнъж той разбра! Марс наистина имаше много общо с всичко това! И този сън – толкова реален, персистиращ. За миг му се стори, че е бил там – но това бе невъзможно, той само искаше да отиде там. Целия си досегашен живот бе прекарал на Земята, живееше с Лори. Спомените за това бяха кристално ясни, докато мислите за Марс – мъгливи и объркани. И все пак...

Спомни си за жената от приемната, с полупрозрачната блуза, под която надзъртаха красивите ѝ гърди: „Мистър Куейд, вие сте красив мъж, но чертите ви се развалят когато гледате така намръщено“ – каза тя. „Ако това наистина би ви накарало да се чувствате по-добре, то аз с удоволствие ще се съглася да се срещна с вас по-късно...“ Не тук имаше грешка, тя с нищо не го бе ядосала, нито пък той ѝ бе предлагал да се срещат. Това трябва да е някаква сексуална фантазия или имплантирани спомени за нещо, което не се е случвало в миналото. Той искаше спомени от Марс. После се срещна с някакъв мъж – нататък не помнеше.

Хари вдигна пистолета и го опря в челото му. Пръстът му бавно притисна спусъка. Изглеждаше, сякаш върши всичко това с огромно съжаление, в очите му се четеше нещо като: „едва ли можеш да си представиш колко ми е тежко, че трябва да го направя“.

Куейд го гледаше с твърд поглед. Сега не беше време за емоции. Идваше момента да се събори доминото.

Хари допусна само една грешка и тя бе фатална. Твърде много приближи пистолета до него. Юмрукът на Куейд изхвърча като вятър и отби ръката встрани. Куршумът рекушира в стената.

С другата ръка, Куейд сграбчи Хари за гърлото и притисна трахеята с всичка сила. Хари още се олюляваше полузадушен, когато Куейд се извърна и стовари огромния си юмрук право в сърцето на главореза зад

него. След това се хвърли към другия, сграбчи главата му с две ръце и я изви с такава сила, че тя се завъртя наобратно, а гръбнакът пропука. Човекът продължаваше да го гледа с широко отворени, ужасени очи. Оставаше още един и той бе разполагал с най-много време да отреагира – хвърли се напред и вдигна пистолета. Куейд го посрещна с коляно в лицето и почувства как носа на нападателя се заби в черепа. Убиецът се строполи на пода със смачкано, окървавено лице.

Не повече от пет секунди бяха изминали от мига, в който Хари бе допрял пистолет в челото му. Четиримата мъже бяха мъртви.

Вече не си така бърз, друже!

Какво? Куейд поклати глава учуден. Наоколо нямаше никой. Само той и четирите трупа, застинали в краката му в гротескни пози. Един от тях доскоро бе негов приятел.

Той плъзна поглед по телата. А сега – какво?

Вдигна окървавените си ръце. Нима това бяха неговите ръце? Възможно ли бе тази кланица да е тяхно дело? Струваше му се направо невероятно.

Спомни си, че преди малко бе мислил за концентрация, после нещо за домино – и сега това.

Пое въздух и се огледа. Каквото и да бе станало тук, остане ли по-дълго неминуемо ще го хванат. По-добре да забрави за този кошмар и да се прибере вкъщи.

ДЕВЕТА ГЛАВА „СЪПРУГА“

Куйд се втурна във входа без да обръща внимание на учудените погледи на околните. Оставиха го да се качи сам в асансьора.

Той затвори вратата на апартамента зад гърба си и се облегна задъхан. Божичко, най-сетне у дома! Но не биваше да се отпуска – без съмнение неговите преследвачи знаеха добре къде живее.

Лори беше включила холопроектора и тъкмо тренираше най-различни тенис-удари, в синхрон със своята холотреньорка. Холограмата се озари в яркочервено, което бе сигурен белег, че е повторила правилно заучаваното движение. Тя се усмихна на Куйд, доволна от този успех.

– Здравей, миличък – посрещна го тя.

Куйд се втурна вътре като наведе глава докато минаваше покрай прозорците. Той обиколи стаята и изключи навсякъде осветлението, след това издърпа Лори от холопроектора и също го изключи. Тя го гледаше разтревожено.

– Преди малко се опитаха да ме убият! – прошепна задъхано той.

Тя замръзна.

– Опит за грабеж?

– Не! Шпиони или нещо подобно. С тях беше и Хари от работата.

Лори отстъпи назад и неволно се приближи към прозореца.

– Залегни! – извика той, сграбчи я за ръката и я дръпна на пода до себе си. Той се помъчи да я прикрие с тяло от евентуалните изстрели. – Хари беше шефа – опита се да ѝ обясни набързо.

Лори го бутна настрана, без да откъсва от него изумен поглед и направи безуспешен опит да приглади смачкания си тоалет. Очевидно не виждаше никаква логика в поведението му.

– Но какво се е случило? И защо ще те преследват шпиони?

Що за въпрос! Той надникна внимателно от долния край на прозореца.

– Трябва да има нещо общо с Марс.

Тази вълшебна дума! Лори се намръщи. Сигурно вече се питаше дали не е превъртял на тази тема. Едва ли би могъл да я вине в този момент.

– Марс ли? Та ти никога не си бил на Марс!

– Зная. Всичко звучи малко налудничаво. След работа отидох при ония от корпорация „СПОМЕНИ“ и после по пътя за вкъщи...

– Ходил си при тези ужасни касапи на мозъци? – тя го гледаше с разширени от ужас очи.

– Остави ме да свърша! – но като си помисли за всичко, което се бе случило с него, определението ѝ не бе никак далеч от истината. Преди да реши да се обърне към „СПОМЕНИ“, животът му бе напълно спокоен, дори скучен, ако се изключат странните сънища за Марс. Но само мигове след посещението всичко в този живот се преобърна с краката нагоре, да не говорим че за малко да го загуби съвсем. И въпреки това – дори в най-реалистичните имплантирани спомени присъствието на Хари и неговите главорези изглеждаше изключено.

– И какво поиска от тях? – запита с разтревожен глас тя. – Кажими!

– Поисках пътуване до Марс – някъде по пътя за вкъщи този спомен бе изплувал в главата му. Не споменът за фалшивото пътуване, какъвто изглежда нямаше, а че се бе съгласил да се подложи на имплантация. Но после нещо се беше объркало – дали това не бе причината за наложената му смъртна присъда?

– Божичко, Дъг! – очевидно Лори бе подтисната от това, че фиксираната за Марс продължава да го преследва.

– Това няма значение. Тези типове възнамеряваха да ме застрелят... – той млъкна, осъзнавайки, че случилото се наистина бе реалност, а не някакъв кошмарен сън. – Но аз ги убих!

Да, предадено по този начин всичко изглеждаше направо невероятно и все пак бе самата истина. Доказателство за това беше кръвта по ръцете му, а също и по блузата на Лори.

Но Лори изглежда се вълнуваше от други неща. Тя направи отчаян опит да успокои разбърканите си мисли.

– Дъг, послушай ме. Никой не се е опитвал да те убие. Ти си халюцинирал.

– Дявол да го вземе, защо не ми вярваш! – избухна той. После изтича към другия прозорец и надникна.

Лори се хвърли след него и го сграбчи за рамото.

– Престани да търчиш като луд и слушай какво ще ти кажа!

Куйейд се извърна и я загледа мълчаливо, подтискайки вълнението си.

– Тези касапи в „СПОМЕНИ“ са ти объркали мозъка – заговори с гневен глас тя. – И сега те преследват разни параноидни илюзии.

Той вдигна към нея окървавените си ръце.

– И това ли ще го наречеш илюзия?

Тя се отдръпна ужасена, без да знае дали трябва да се бои от него или за него.

Напълно безсмислено бе да спори с нея. Самият той още не бе наясно със ситуацията! Претича до банята като се навеждаше, когато минаваше покрай прозорците. Макар че апартаментът им бе нависоко, едва ли би било проблем за някой опитен снайперист да стреля по тях от отсрещната сграда.

Лори изчака да се затвори вратата на банята и веднага се отправи към видеофона.

– Дъг, – извика тя през рамо – ще повикам лекар.

Откъм банята се разнесе приглушения му глас.

– Недей! Не се обаждай на никой!

На екрана изплува мъжко лице и Лори се усмихна.

– Рихтер – възкликна тя. Мъжът имаше хищни, изпълнени със злоба черти, но те се смекчиха при гласът на жената.

– Здравей – каза той. Лори му изпрати въздушна целувка.

По същото време Куйд миеше кръвта от ръцете си в банята. Зачуди се откъде ли е дошла – вероятно от смазания нос на този, последния. Още по-странно бе как успя да се справи с тях. Е, не че не знаеше да се бие. Какво толкова – заставаш здраво и започваш да размахваш юмруци, докато халосаш противника – най-често работник като теб – по рамото. Но този го беше ударил с коляно. А другите – на единия бе извил врата, а другия почти го задуши. В честния бой нямаше място за такива удари. А дори и да имаше – откъде ги е научил? И с каква невероятна точност се бе справил с тях. Четири удара – и всеки един от тях брутален и ефикасен. Едва ли само страхът бе причината за всичко това. Страхът не превръща човек в хладнокръвен професионален убиец.

Докато обмисляше случилото се, той изми кръвта от ръцете си. После наплиска лице и се погледна в огледалото. Нямаше дори и дракотина! Е това вече приличаше на фантазия!

Но той добре знаеше, че не е никаква фантазия. Изсуши набързо лицето и ръцете си, изключи осветлението и натисна дръжката. Сетне, без никаква съзнателна причина застана до вратата, сякаш за да пропусне някой зад себе си.

Тъмната баня внезапно се озари от няколко трасиращи изстрела, куршумите с трясък се забиха в огледалото и насрещната стена. Късчета стъкло се посипаха наоколо. Куйд се хвърли напред и се претърколи на

пода в дневната.

Убийците бяха отново по дирите му! Изглежда подсъзнателно бе очаквал подобен ход и предчувствието му бе спасило живота. Този път действията им бяха още по-брутални и неочаквани – стреляха на месо с една едничка цел – да го премахнат час по-скоро.

– Лори! – извика той и се претърколи зад масата. – Бягай!

Стаята тънеше в мрак, иззад прозорците проблясваше бледото сияние на нощния град. Куйд запълзя, обувките му задраскаха по пода и отново над главата му затрещяха изстрели, а наоколо се забиваха куршуми.

Той се хвърли към масичката за кафе и се претърколи зад нея – безшумно и ловко, нещо което дори не предполагаше, че ще е в състояние да направи. След това замръзна неподвижно и се ослуша. Убиецът тихо пристъпваше някъде пред него, използвайки прикритието на тъмнината.

Това което го тревожеше бе, че няма никакъв отговор от Лори. Сигурно са я отвлекли безшумно докато той е бил в банята. Толкова по-зле – ще трябва да си платят и за това! Само ако са посмели да й сторят нещо! Но първо – да се справи с непосредствената опасност.

В тъмнината лицето му придоби отскоро познатото хладнокръвно изражение. Макар и да имаше провали в паметта, едно бе сигурно – не за пръв път попадеше под обстрел и знаеше как да се справи.

Куйд се пресегна и безшумно вдигна възглавницата от дивана. След това я хвърли към другия край на стаята.

Възглавницата избухна в пламъка на трасиращия огън.

Куйд се втурна напред. Той се хвърли над креслото право към източника на огъна, движейки се с бързина и ловкост, които за пореден път го изненадаха.

Стовари се върху нечие тяло. Куршуми полетяха в безпорядък наоколо. Куйд замахна и избягна пистолета, който се затъркаля по пода.

Тялото му сякаш само знаеше какво трябва да прави. Той сграбчи нападателя за рамото за да се ориентира и след това нанесе силен удар по корпуса. Нападателят издаде болезнен вик, въздухът със свистене напусна гърдите му. Имаше дребно, но жилаво тяло и очевидно разчиташе повече на бързината, отколкото на силата си. Куйд обви тънката жилеста шия и я притисна, колкото да забави движенията му. След това затърси с ръка ключа на осветлението.

В стаята блеснаха светлини. Куйд затвори за миг очи, после погледна към стиснатия в мъртва хватка противник.

Беше жена, дрехите ѝ – съвсем изпокъсани.

В ръцете си държеше Лори.

Куйд бе едновременно изумен и разярен. Собствената му съпруга да стреля по него? Възможно ли бе това?

– Лори... – понечи да заговори той.

Тя скочи с два крака върху стъпалото му. Дори през дебелия обувка болката бе непоносима. За миг той отслаби хватката си.

Лори заби лакът в лицето му, той се дръпна назад, но все още не я пускаше. Тя се извъртя и го обсипа със серия къси, резки удари по лицето, гърдите и шията. Очевидно знаеше добре къде и как трябва да удря – целеше се точно и ударите й предизвикваха желанието ефект. Друг на негово място щеше да е вече на земята. Само огромната му мускулна маса и прекрасна физическа подготовка го спасиха – Куйд почти рефлексивно напрегна мускули и изви глава за да се предпази от ударите, или поне да намали ефективността им.

Изненадан по-скоро от откритието си, отколкото от яростната атака, Куйд почти не оказа съпротива. Не сънуваше ли отново – да го нападне собствената му съпруга? Жената, с която само преди десетина часа бе правил любов, която го бе притискала нежно и страстно в обятията си! Ако противникът му бе мъж, досега да е отвърнал на ударите. Но срещу Лори...

За Лори обаче всичко това бе само загрявка пред по-сериозния бой. Освободена от желязната му прегръдка тя нанесе няколко тежки удара, които нито можеха да бъдат избегнати, нито пък понесени доброволно.

Куйд я удари в стомаха. Нанесе удара максимално леко, ограничи се до тежестта на ръката, защото все още не желаше да й причини болка. А и донякъде бе поразен от разярената й атака. Но най-лошото бе, че все още чувстваше въздействието на анестетика, с който го бяха натъпкали. Независимо от всичко това, ударът му я отхвърли на другия край на стаята.

Тя с мъка се задържа на крака. Без съмнение, владееше добре ръкопашния бой. По-добре отколкото би могъл да си представи дори. И по всичко изглеждаше, че това не е единственото нещо, което не знае за нея. Но как бе възможно Лори да е в съучастничество с неговите убийци? Та тя дори не се интересуваше от Марс!

Той се приближи към нея твърдо решен да я укроти и да научи колкото се може повече за тази мистериозна история.

Лори сграбчи един дълъг извит нож от стената. После направи няколко крачки към него с неподозирана и заплашителна гъвкавост. Той отстъпи назад внезапно осъзнал, че пред себе си има професионалист.

Куйд се огледа и изведнъж съзря пистолета ѝ да се търкаля недалеч от него на пода. Направи няколко бързи крачки натам, но тя предугади намерението му, изпречи се пред него и в последвалата кратка схватка успя да го промуши в лявата ръка. Той се опита да я отблъсне от пътя си, но Лори замахна отново и на гърдите му разцъфна яркочервена бразда, от която закапа кръв. После Лори започна бавно да го избутва назад, далеч от пистолета, като следеше внимателно движенията му и дебнеше най-малката възможност да нанесе смъртоносен удар.

Той направи лъжливо движение с лявата ръка към въргалящия се на пода пистолет. Лори го промуши в ръката, но в същия миг Куйд я покоси с дясно круше.

Лори се строполи напълно парализирана на земята. Куйд използва този миг да се наведе и да насочи пистолета към нея.

– Започвай да говориш!

Тя го гледаше мълчаливо, с упорито изражение на лицето. Куйд пхна дулото на пистолета в отвърстието на лявото ѝ ухо. Нямаше никакво намерение да си губи времето с нея и искаше тя да го узнае час по-скоро. Сякаш отново в него бе взел връх хладнокръвният непознат.

– Защо моята собствена съпруга се опитва да ме убие?

– Не съм твоя съпруга! – отвърна тя.

Куйд зареди пистолета. Лори следеше панически движенията му.

– Кълна се в Бога! Видях те за пръв път преди шест седмици! Нашият брак не е нищо друго освен имплантат от спомени – аааарх! – Куйд сграбчи косата ѝ и я дръпна назад. Нима наистина мислеше, че ще ѝ повярва, че тези осем години съвместен живот не съществуват? Та той ги помнеше!

Спомняше си денят, в който се запознаха на улицата. Помнеше сватбата, тъжния контраст между неговия беден, скромно облечен баща и нейния – в лъскав свръхмодерен марсиански костюм от жабешка кожа. Помнеше всеки миг от сватбеното им пътешествие, сякаш бе станало вчера, пътуването с трансконтиненталния влак-стрела, апартаментът в скъпия хотел, където бяха наели цяла дузина неуморни андроиди за да ги обслужват. В този ден за пръв път в живота си Куйд спа на легло от гел и опита Венерианско шампанско. Пиха от невъобразимо красиви кристални рогове, израстнали в нулевата гравитация на космическите станции. Помнеше добре странното чувство от допира на хладния кристал, вкусът на искрящото синьо вино.

Мислите му се пренесоха в първите години от съвместния им живот в неговата квартира. Лори изглеждаше ужасно не на място в онази

обстановка – като лунен диамант в кофа за боклук и той си спомни колко щастлива бе тя, когато се съгласи да се преместят на новото място. Никога няма да забрави какъв празник беше онази вечер... Как можеше Лори да твърди, че нито едно от тези неща не се е случило? Та той ги помнеше.

И въпреки това, тя се бе опитала да го убие. Това не беше нито някаква грешка, нито пък недоразумение. Знаеше добре с кого си има работа и желаше само едно – неговата смърт. А това означаваше, че трябва да се вслушва в думите ѝ, да търси скрития смисъл.

– За идиот ли ме мислиш? – запита горчиво Куюйд.

Съдейки по погледа и изражението ѝ, тя го смяташе тъкмо за такъв. Изглеждаше толкова хладнокръвна, нищо в нея не напомняше за обичливата съпруга. Подобно на нея и Куюйд вече не бе скромния работник, в душата му сякаш се бе пробудил някакъв убиец.

– Спомням си нашата сватба! – извика той.

– Имплантирана в главата ти от хора на Агенцията – отвърна тя.

– А нашата любов? – сякаш с тези думи за пръв път осъзна, че никога не я е обичал истински. Той си спомняше, че я е обичал, но чувствата му към непознатата от Марс бяха някак по-истински. Е да, Лори я биваше доста в леглото, но това не беше същото. Колкото и странно да бе, сякаш в думите ѝ имаше логика.

– Имплантирана.

– Приятелите, работата, осемте години съвместен живот. Предполагам, че всичко това също е било имплантирано.

– Не и работата – отвърна тя. – Агенцията ти я уреди.

– По дяволите – Куюйд я блъсна настрани, но продължи да я държи на мушка. Опитваше се да запази хладнокръвие, но усещаше, че вече губи почва под краката. Имплантирани – това простичко обяснение решаваше толкова много малки и големи загадки. Нейните страхове във връзка със сънищата за Марс – вероятно не искаха той да си спомня за Марс? Опитите на Хари да отклони намерението му да посети „СПОМЕНИ“ – където също стана дума за Марс. Имаше и още много неизяснени неща, но и това бе достатъчно като за начало. Всичко около него е било фалшиво, жената която е обичал, приятеля който е имал. С една единствена цел – да не си спомня никога за своя истински живот. Сякаш някой бе съборил в главата му старите непотребни сгради, за да вдигне на тяхно място нови и по-солидни. Лори заговори отново.

– В Агенцията изтриха твоята самоличност и имплантираха нова. Назначиха ме за твоя жена, за да последя дали имплантатът е

прихванал и старата памет е изтрита. Съжалявам, Куейд – в гласът ѝ обаче не се долавяше никакво съжаление – но изглежда, че целият ти живот е само един сън.

Той се подпря на стената. В думите ѝ наистина имаше логика, но от това не му стана по-леко. Доскоро това, което го притесняваше беше само сън, сега в сън се превърна целият му живот.

– Щом не съм Дъг Куейд, тогава кой съм аз?

Тя сви рамене.

– Откъде да знам? Това не ми влиза в работата.

Как можеше да е толкова безчувствена? Но дори в това се криеше потвърждение на думите ѝ. Любовта ѝ към него е била само фалшива игра, това което виждаше пред себе си в момента – това бе истината.

Куейд почувства, че му прималява и с мъка се отпусна на едно кресло. Той потърка чело, чудейки се какво да прави по-нататък. Дори един спомен от предишния му живот не се бе пробудил в него в мига, в който осъзна, че настоящия е само една илюзия. Не знаеше нито къде да отиде, нито какво да стори. Сякаш някой бе избил почвата под краката му и той летеше надолу в бездната. Какво ли го чакаше на дъното?

Внезапно държанието на Лори се промени. Чертите на лицето ѝ омекнаха, тя го загледа далеч по-дружелюбно. Отново заприлича на жената, която познаваше.

– Ще ми липсваш, Куейд – рече тя. – Ти си най-приятната задача, която някога съм имала. Наистина.

– Удоволствието бе мое – отвърна в същия стил Куейд. Вече бе показала колко малко държи на него. Какво ли бе намислила сега?

Той я притегли към себе си, без да отделя пистолет от челото ѝ и надникна навън. Следеше внимателно движенията ѝ, не искаше да ѝ даде онзи шанс с пистолета, който му бе дал Хари. Всъщност дори нямаше нужда да я гледа, и без това чувстваше движенията на тялото ѝ, притиснатото плътно към него. Къде ли бяха останалите? Сигурен бе, че са някъде навън. Макар и подсъзнателно, досещаше се че хората от Агенцията никога не работят сами. Винаги се изграждаше мрежа от взаимноприкриващи се агенти. Дори с убийството на четиримата и задържането на Лори не бе постигнато нищо, освен че сега ще са нащрек.

– Какво ще кажеш, ако за последен път...? – попита го Лори. – Просто заради времето, в което бяхме заедно? – тя плъзна страстна ръка по тялото му.

Стомахът му се сви от тази проява на цинизъм. Ако това, което твърдеше Лори бе истина – и той бе склонен да вярва в думите ѝ –

тогава Куейд и неговия свят бяха чужди на този свят. Щом нямаше минало, как би могъл да има настояще? Куейд не беше човек на мисълта, той бе човек на действието. Странният сън за Марс го бе развълнувал и той потърси помощта на „СПОМЕНИ“. Но какво да стори сега? Какво да предприеме за да си възвърне живота, който бе загубил?

Най-важното бе да се справи с непосредствената опасност. Трябва да намери начин да се измъкне от преследвачите си, а едва след това да потърси пътя към забравените спомени за предишния живот.

Куейд стисна зъби. Веднъж вече го бяха изиграли, не биваше да позволи това да се повтори.

Тя отдръпна ръката си.

– Знаеш ли, струва ми се, че все пак не сме чак толкова чужди.

Той задържа поглед навън, не толкова привлечен от нещо специално, колкото за да посъбере мислите си. И без това преследвачите едва ли го чакаха на открито. Вероятно се бяха притаили и дебнеха възможност да го застрелят със снайпер. Трябва да действа бързо. Но как?

– Завържи ме, щом не ми вярваш – предложи му Лори, като се наведе за да разкрие прекрасните си гърди.

– Не знаех, че си била перверзна.

– Е, най-сетне го разбра.

Какво ли бе намислила сега? Едно бе сигурно – едва ли й беше до секс. Извърна се рязко и видя, че тя е впила очи в екрана на стеновизора.

О-хо.

На една от секциите се виждаше входа на блока. Четирима мъже тъкмо влизаха в асансьора. Предвождаше ги едър, мускулест мъж, лицето му имаше зловни черти, приличаше на отгледан с бой и глад доberman.

Куейд се обърна към Лори и притисна пистолета в главата й.

– Умно момиче – просъска той през зъби.

– Няма да ме застреляш, нали Дъг? – запита го тя със същото приятелско, дори невинно изражение. – Не след всичко, което е било между нас.

Колкото и неприятно да му бе, чувстваше известна слабост към нея. Макар да нямаше никакво съмнение, че преди малко се бе опитала да го убие, той все още не можеше да й причини болка.

– Права си, Лори. Имаше доста хубави мигове.

Тя се усмихна.

– Така си е, Дъг. Ако искаш, бихме могли... – Куейд не беше

глупак. Знаеше, че това е само игра на време.

– Кои са те? – прекъсна я той.

– Кои?

– Не ме карай да правя нещо, което не желая да правя.

Лори реши, че е време да се откаже от играта.

– Едрият е Рихтер. Зъл е като кобра. До него е Хелм, който по нищо не му отстъпва. Виж, Дъг, признавам, че се опитвах да ти отвлека вниманието. Това ми е работата. Но ако искаш да избягаш, мога да ти помогна...

Той свали пистолета и я докосна по гърдите. Тя се усмихна окуражаващо и пое дълбоко въздух. Куейд замахна ненадейно с пистолета и стовари дръжката му върху главата ѝ. Лори се свлече в несвят.

– Беше ми приятно „да се запозная с теб“ – каза той, изненадан от собствените си действия. Отново в него говореше онзи, другият, който изглежда по-добре знаеше какво трябва да се направи. Е, дано наистина да беше така, защото що се отнася до него – той не знаеше.

ДЕСЕТА ГЛАВА МЕТРОТО

Куйд се втурна по коридора, покрай вратите на съседните апартаменти и подмина асансьора. Чу го как се приближава, после го чу да спира. Без съмнение, вътре бяха неговите преследвачи. Зърнат ли го само – и ще е мъртъв. И той имаше пистолет, но те разполагаха с по-голяма огнева мощ. Миг преди вратите на асансьора да се разтворят, Куйд се втурна през една врата, на която пишеше „Изход“.

Стаи дъх, облегна се на стената и се ослуша. Отвън преследвачите изскочиха от асансьора и се хвърлиха към вратата на неговия апартамент. Куйд преброи стъпките – един, двама, трима, четирима. Зачуди се как успя да разбере колко са, сигурно някъде в истинското си минало е преминал през специална подготовка, където са го обучавали и на това. Или пък в него имаше нещо от овчарите, които само с един поглед могат да преброят стадото. А тук бе дори по-трудно – единственото, с което разполагаше като информация беше шумът от стъпките им в коридора.

Четирима – колкото бе видял на екрана. Още една тактическа грешка на техния отбор. Но какво друго можеш да очакваш от главорези? Това не бяха професионалисти, а само наемни убийци, които вършеха каквото им се нареди.

Толкова по-добре. Куйд пое няколко дълбоки глътки въздух за да успокои дишането си. После се втурна надолу по стълбите, прескачайки по няколко стъпала наведнъж. Стълбата се виеше безкрайно надолу, за да излезе на нивото на улицата. Окоза се, че е по-лесно да се изкачват наведнъж по две-три стъпала, отколкото човек да се спуска по тях. Но изглежда и тук подготовката си казваше своето. На моменти имаше чувството че лети, прескачайки по четири, пет, дори шест стъпала. Чувстваше се като опитен балетист на тренировка, който докосва перилата само от време на време. Бързо хвана техниката на спускане и това беше добре, защото до долу имаше още много.

Една от причините, поради която беше рискувал да загуби време с разпита на Лори бе, че осъзнаваше добре затрудненията, пред които са изправени неговите противници. Организацията на подобна операция изисква доста време. А и най-бързият асансьор не може да изкачи двеста етажа за секунда. Асансьорът в сградата беше наистина бърз, почти

като ракета, но и той трябваше да се съобразява с ограничените способности на хората да понасят натоварване, пък дори и когато бе поставен на аварийен режим.

Най-важното сега беше колкото се може по-бързо да преодолее тези двеста етажа. Благодарение на бързо овладяната техника той се носеше със спринтова скорост. Височината на сградата бе почти миля, но за него това бе нищо друго освен един безкраен пасаж от стълби. Възможно ли е да се пробяга една миля за пет минути? Възможно или не – това е с което разполагаше. Преследвачите щяха да загубят не повече от минута за да установят, че е избягал, две – за да хванат асансьора и още три за да се спуснат до долу. Максимум шест минути, но може и по-малко, ако имат късмет с асансьора. Значи ще разполага с не повече от минута преднина. Равносметката бе почти самоубийствена. Но забавеше ли се за миг – самоубийството щеше да е стопроцентово!

Успее ли веднъж да се добере до приземния етаж, оттам лесно ще се измъкне на улицата – достатъчно е само да се спусне по наклонения покрив на сервизния вход. А от там е и най-прекия път за метрото. Почти не забелязваше бързата смяна на етажите, знаеше че зад него е най-страшното бедствие – не пожар, или земетресение, а замислено от хладнокръвни главорези убийство.

„Само една минута!“ – шепнеше задъхано Куейд. „Нищо друго не искам. Само минута преднина и те никога не ще зърнат очите ми!“ А това означаваше да се забавят поне шест минути. Дали са толкова глупави, че да загубят няколко минути в апартамента? Дано да са!

Рихтер пръв нахлу в апартамента. Лицето му се изкриви от гняв, когато видя проснатата на пода в несвяст Лори. Той беше против нейното участие в тази операция, ала съзнаваше колко е важно това за нейното и негово повишаване в йерархията на Агенцията. Колко пъти ѝ бе повтарял, че трябва да е нащрек, че този човек е опасен. Но тя никога не слушаше и дори понякога му се подиграваше. Е, сега вече не ѝ беше до подигравки. Той приклекна до нея и се опита да я свести.

– Лори, – повика я нежно – Лори! – Очите ѝ трепнаха и се отвори-ха. Тя изпъшка и докосна раната на челото си. – Добре ли си?

Лори кимна.

– Съжалявам – прошенна отпаднало тя. – Но май провалих всичко.

– Какво си спомня той?

– Засега почти нищо.

Хелм държеше в ръката си миниатюрен уред за следене. Той натисна бутона и го завъртя в различни посоки. Внезапно, когато входната

част на уреда беше насочена към прозореца, на екрана блесна червена точка. Без да променя посоката Хелм натисна втори бутон.

На екрана се появи три-измерно изображение на сградата, в която се намираха, гледано от апартамента. Беше като модел от плексиглас, с прозрачни стени. Някъде в основата на сградата, червената точка се въртеше в безкрайна спирала като побесняла муха. Куейд се спускаше по аварийната стълба и то с невероятна скорост.

Внезапно точката напусна пределите на сградата. Рихтер изтича до прозореца, Хелм го последва. Някъде далеч под тях една малка фигурка тичаше по скосения покрив на сервизния вход.

– По дяволите! – извика Рихтер. – Метро! Бързо! БЪРЗО!

Хелм и другите двама се хвърлиха към вратата, но Рихтер предпочете да остане. Той се наведе и без да каже дума вдигна Лори и я изправи на крака. После я стисна в обятията си. Толкова отдавна не го бе правил, а и само един Господ знаеше кога пак ще му се отдаде тази възможност.

– Събирай си багажа и да тръгваме – нареди ѝ той като с мъка я отдалечи от себе си.

– А ако пак го доведат? – попита Лори докато той бързаше към вратата.

Рихтер спря, извърна се и Лори замръзна под ужасния му поглед.

– Няма да го доведат – каза Рихтер. След миг беше навън.

Когато зърна метростанцията Куейд въздъхна облекчено. Беше получил минутата преднина, за която така горещо се молеше. Какво ли правеха тия глупаци горе, защо ли се бяха забавили? Може би заради Лори? Ако беше така, значи дължи ѝ поне малко благодарност, макар че тя едва ли се нуждаеше от неговата благодарност. Неприятно му бе, че трябваше да ѝ причини болка, но това бе единствения начин да ѝ попречи да включи алармата, преди главорезите да дойдат. Между тях никога не е имало любов, по-скоро я харесваше и при други обстоятелства вероятно щяха да се разделят като приятели. В държанието ѝ, в чувствата ѝ винаги се долавяше нещо пресилено, изкуствено и едва сега Куейд осъзна, че те наистина са били изкуствени и пресилени. За нея това е било просто една задача, макар и важна. Шест седмици – нищо чудно, че осемте години съвместен живот с нея изглеждаха толкова реални! Все пак те бяха подкрепени от този шестседмичен опит.

А той си мислеше че животът му е скучен. Е сега вече не можеше да се нарече скучен! Но в този миг, какво ли не би дал за да се върне предишния спокоен живот. Поне ще бъде в безопасност, вместо да бяга

от наемни главорези, без да знае нито къде отива, нито дори кой е той. Ако само имаше възможност да се върне назад! Никога не би припарил отново до корпорация „СПОМЕНИ“ – щеше да си държи очите и ушите отворени и тихо мълком да събира информация, докато научи достатъчно за да може да действа, без да позволява на разни главорези да го преследват.

Минувачите се обръщаха след него. Куейд позабави темпо и се извърна назад. По-добре щеше да е да се слее с тълпата и да не прави впечатление. Къде ли бяха сега преследвачите му? Надявал се бе на минута преднина и я бе получил, но разбираше добре, че нещата няма да останат за дълго така. Час по-скоро трябва да се качи на метрото и да заличи напълно следите си.

До следващия влак оставаха още няколко минути. Куейд се приближи към опашката пред проверовъчния пункт. Колко ли щеше да загуби тук – три, четири минути? Беше като неподвижна мишена. В сградата му бе провървяло, но тук късметът се обръщаше срещу него.

И тогава чу задаващия се влак. Още малко и щеше да успее! Той забърза към тесния проход.

Изведнъж се сети, че носи пистолет. Трябва незабавно да се освободи от него, а и вътре може да е монтиран индикатор, по който лесно ще го проследят. Във всеки случай едва ли ще успее да премине през проверовъчния пункт с пистолет.

Той се обърна за последен път – и видя Рихтер и хората му да влизат в станцията. Проклетие! Само още трийсет секунди и щеше да им се изплъзне!

Мигом реши да промени своя план. Сنيши се в опашката, но задържа пистолета. Пък и какво значение имаше алармата, когато по петите му се носеха наемни убийци? Ето че дойде и неговия ред да мине през екраните.

Вдигна поглед към малкия монитор на стената. Изведнъж видя скелета си и пистолета – оцветен в мигащо червено! Алармата изви само секунда по-късно и отвсякъде замигаха тревожни светлини. Някъде отпред тичаха хора от охраната. Системата работеше безупречно.

Тесния проход бе пълен с хора, не можеше да тича нито напред, нито назад. Предполагаше че хората ще се разбягат като чуят алармата, но те бяха замръзнали по местата си неподвижно. А междувременно охраната вече ограждаше изхода на тунела.

Дали да не се измъкне от другата страна? На монитора, скелетът му се спря и се извърна – отражение на обхваналата го нерешителност. От

тази страна се задаваха Рихтер и Хелм. Почувства се като в клопка.

И двата пътя бяха блокирани. Куейд се обърна настрани, прескочи предпазните перила и шурмува рентгеновия екран. Скелетът на монитора изведнъж придоби гигантски размери, след това екранът се пропука и разхвърча на части. Из станцията се разнесоха ужасени писъци.

Измъкна се от клопката, но изпусна влака. А и убийците бяха все още по петите му. Сега накъде?

Скритият в него друг човек избра този миг за да го поведе. Куейд се втурна в бесен бяг, заобиколи тълпа подплашени пътници и се спусна по някаква стълба.

Стълбата излизаше на друго ниво, перпендикулярно на предишното. Но все още нямаше никаква представа къде отива. Оттук може би ще да успее да се качи на влак, но закъде?

Рихтер спря пред спускащото се надолу стълбище и погледна екрана на уреда за следене. Малката червена точка се спускаше все по-надолу. Той завъртя изображението и огледа околността. Близо до основата имаше няколко ескалатора.

Вероятно беглецът ще се възползва от някой от тях, за да се измъкне обратно на улицата и да се загуби в тълпата. Едва ли ще се качи на влак – и без това няма къде да отиде. Не е ли по-добре вместо да тичат подире му, просто да го изчакат на някое удобно място. Тогава вече не ще се изплъзне. Не че няма да има проблеми – не е толкова лесно да се премахне човек на публично място. Но работата трябва да се свърши и то час по-скоро.

Рихтер се обърна и посочи Хелм.

– Ти оставаш с мен. А другите продължавайте надолу. Хайде, бързо!

Останалите затичаха по стълбите, накъдето бе изчезнал Куейд.

Куейд спря изтощен в подножието на стълбата и се огледа. От преследвачите му засега нямаше и следа. Той се затича отново, видя един ескалатор, който се изкачваше нагоре и се насочи към него. Погледна назад. Убийците още ги нямаше. Но без съмнение щяха да се появят всеки момент, готови да стрелят щом го зърнат. И защо беше всичко това – нима само заради това, че е сънувал Марс? Не, по-скоро защото Куейд не беше човекът, за който се мислеше.

Каква невероятна бъркотия. Нуждаеше се от време за да обмисли наученото, да провери спомените си, да разгледа нещата от различен ъгъл и да потърси съответното решение. Може би той е опасен престъпник, който... но не, едва ли ще настанят опасен престъпник в такъв

хубав апартамент, ще му дадат святна работа и на всичко отгоре – такава жена като Лори. Дали не го пазеха там за някой показан съдебен процес. Да, в това май имаше известен смисъл. Сигурно не искаха да си спомни всичко преди процеса, за да го накарат по-лесно да свидетелства срещу своите бивши съмишленици. Това донякъде би могло да обясни и поведението на Лори, която макар че не го обичаше, през цялото време се държа мило с него. Това ѝ е било работата – да му отвлича вниманието. Да подхранва апетита му към други неща. Да печели време. И сигурно накрая щяха да успеят, ако не бяха тези сънища за Марс.

Куюйд приближи към ескалатора и затича нагоре по стълбите. Извърна се за миг назад, но зад гърба му имаше само невинни наглед пътници. Къде ли бяха изчезнали неговите преследвачи? Досега вече трябваше да са се показали!

Куюйд погледна напред – и ги видя! Четиримата тъкмо слизаха на горната площадка. Той се приведе, мъчейки се да се прикрие зад околните, но беше твърде едър за да успее. Молеше се поне да се приближи достатъчно, преди да го забележат, за да може да...

Четиримата спряха пред ескалатора и погледнаха надолу. ТЕ ГО ВИДЯХА!

Никакво губене на време, никакви предложения да се предаде. Още щом го зърнаха те вдигнаха пистолети и откриха огън.

Куюйд отскочи встрани. Прострелян в главата, човекът отпред се строполи върху него. Куршумът бе отнесъл половината от лицето му.

Наоколо се разнесоха ужасени писъци. Всички залегнаха под ураганиния огън от куршуми. Единственият, който остана прав бе Куюйд.

Не можеше да залегне като тях, след миг щеше да е в ръцете им. Но изглежда онзи другият в него нямаше никакво намерение да му позволи да се предаде така лесно. Тялото му сякаш само се раздвижи, той се прехвърли през перилата на ескалатора, използвайки обезобразения пътник като защита от куршумите. Пистолетът в ръката му изгърмя четири пъти – и един след друг четиримата наемни убийци се строполиха, поразени от безпогрешни изстрели.

Въпреки че не познаваше тази мистериозна личност, която вършеше всичко това, Куюйд почувства, че изпитва към нея симпатия. Този човек се оказа незаменим в трудни ситуации!

Беше в безопасност, поне за малко. Измъкне ли се веднъж от станцията, ще може...

Един куршум пропищя съвсем близо край ухото му. Отзад! Куюйд се извърна и се огледа. Рихтер и Хелм тичаха нагоре по стълбите на

ескалатора, без да прекъсват стрелбата. Под краката им се въргалияха трупове на невинни минавачи. Само един по-точен изстрел и Куййд щеше да се присъедини към тях.

Куййд се завъртя рязко и запрати към преследвачите трупа, който доскоро използваше като щит. Рихтер вдигна ръка да се предпази и тримата в едно с трупа се затъркаляха обратно. Куййд побягна с всички сили нагоре по стълбите, излезе на площадката и спринтира през опразнената зала.

Ако зад гърба му бяха само тези двамата, значи разполагаше поне с десет секунди преднина. Накъде да се отпрати? Нагоре към улицата? Много вероятно бе изхода вече да е блокиран. Пък и да не е, с помощта на коли и вертолети скоро ще го открият. Не може да се върне обратно в апартамента, Лори веднага ще съобщи за него, ако разбира се преди това не го застреля.

Оставаше само метрото. Влакове се движеха във всички посоки под града и извън него. Агентите едва ли биха могли да заградят всички изходи на тази огромна подземна комуникационна система! Успее ли да се качи на някой влак без да го забележат, преднината от десет секунди ще се увеличи стократно. Ако има късмет ще се измъкне от града.

Тялото му изглежда отдавна бе разбрало това. Краката му вече се носеха в бесен бяг към перона. Куййд пхна пистолета зад колана, за да си освободи ръцете.

Влакът всеки миг щеше да тръгне, вече се качваха последните пътници. За щастие площадката бе опустяла, Куййд се втурна право към най-близката врата.

Пътникът пред него се качи. Извънтя звънец и вратата започна да се затваря.

Куййд направи отчаян плонж и влетя в купето в последната секунда, вратата се затвори на косъм зад него. Ето че успя! Той се изправи и с мъка се задържа на крака.

Изведнъж стъклото над главата му се разхвърча на хиляди парчета. В отсрещната стена се забиha няколко куршума. Рихтер и Хелм и този път бяха по петите му. Ако куршумите им бяха минали на сантиметри по-долу вече нямаше да е между живите!

– Всички да залегнат! – изрева той на пътниците. Знаеше добре какво ще последва.

Влакът потегли. Още няколко прозореца се пръснаха. Пътниците най-сетне решиха да последват съвета му и се проснаха на пода.

Влакът набра скорост. Куййд надникна внимателно над ръба на

прозореца. Рихтер и Хелм гледаха с яростни изражения как влака напуска станцията. Беше им се измъкнал – поне засега.

Куйд се обърна и видя че всички гледат към него. В този момент осъзна, че целият е опръскан в кръв – вероятно от трупа, който бе използвал за щит. Не гореше от желание да им обяснява какво е станало. Колкото по-малко знаят толкова по-добре за него – и за тях. Рихтер и хората му не се спираха пред нищо – решат ли, че някой би могъл да знае къде се крие Куйд, с брутална сила ще изтискат тази информация от него, а после най-вероятно да го застрелят.

Той извърна очи и погледна към рекламния монитор на стената. Човек в снежнобял скафандър се бе изправил пред един космически кораб.

ЗАЩО СА ВИ ТЕЗИ ФАЛШИВИ СПОМЕНИ? ЗАЩО СА ВИ ТЕЗИ ИМПЛАНТИРАНИ ИЛЮЗИИ? ВКУСЕТЕ ОТ УДОВОЛСТВИЕТО НА ИСТИНСКОТО КОСМИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ! КАКВО ПО-ХУБАВО ОТ ЕДНА ЧУДЕСНА ПОЧИВКА В КОСМОСА!

Ето как космическите туристически агенции отвърщаха на предизвикателството на корпорация „СПОМЕНИ“! Куйд поклати глава и въздъхна. Де да можеше да последва съвета им. Единственото, което бе останало непокътнато в объркания му живот, беше желанието да отиде на Марс. Все още жадуваше да стъпи на червената планета и да потърси красивата брюнетка от сънищата. Ако тя съществува, разбира се.

Съществува ли наистина? Можеше само да се надява на това. Съвместният живот с Лори се оказа една илюзия, дали пък животът с жената от сънищата не беше изгубената реалност?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОМОЩ

Рихтер и Хелм напуснаха разгневени района на станцията и претичаха под дъжда до паркираната наблизко кола. Рихтер беше направо вбесен. Не само че изпуснаха Куейд, но на всичко отгоре на излизане ги задържа охраната на станцията задето бяха въоръжени. Наложиха се да се легитимират, за да ги пуснат навън. Това при всички случаи щеше да стигне до ушите на началството. А като се прибавят и четиримата убити агенти картината ставаше съвсем плачевна. Само до този момент при изпълнение на задачата бяха загубили осем души, ако не се броят разбира се избитите пътници. Какъв невъобразим вой щеше да се вдигне! Всъщност, можеше да прехвърли вината за първия провал на Хари, всичко тръгна от тоя глупак! Но сега вече в играта бе забъркан и Рихтер и едва ли някой ще се смиле над факта, че е бил само на крачка от успеха. „Само на крачка“ в случая би могло да означава, че е и на крачка от понижаване в длъжност!

Рихтер чувстваше, че ненавижда човека, който се мислеше за Дъглас Куейд. Никога не го бе обичал. Имаше нещо в него, което винаги го е дразнило, но чудно защо Кохаген не забелязваше това. Той лично повиши тоя мръсен копелдак, по дяволите! Рихтер плюе отвратно.

Но едва когато Лори бе прикрепена към Куейд в ролята на „съпруга“, Рихтер почувства че в него се разгаря истинска омраза. Дойде му направо като похлупак след всички тези отвратителни подигравки за Красавицата и Звяра, както ги наричаха в Агенцията с Лори. След унизителния начин, по който този тип ги изигра в метрото, Рихтер усещаше омразата си като нажежен до бяло и готов всеки момент да избухне вулкан. Жадуваше само за едно – собственоръчно да пръсне черепа на негодника, макар че сигурно и това нямаше да му се стори достатъчно. Дано да му се отдаде възможност малко да се позабавлява с него, преди да го убие.

Двамата с Хелм се качиха в колата. Хелм седна зад волана, а Рихтер се разположи до мониторите. Изпаренията от мокрите им дрехи бързо замъглиха прозорците, което още повече влоши настроението и на двамата.

Таблото пред Рихтер бе наблъскано с електронни уреди за следене, средства за комуникация и карти на различни райони от града. Рихтер

яростно се нахвърли върху тях, въртеше копчета и натискаше бутони в бясно търсене на изплъзналата се жертва. Дявол да го вземе, уредите би трябвало да го проследяват непрестанно, какво бе станало този път? Да не би нещо да екранираше сигнала? Каквато и да е причината, вината пак ще е у него! За Кохаген това ще е добре дошъл претекст да си измие ръцете с Рихтер...

Радиото изпраща.

– Шест-бета-девет, имаме съобщение за вас от мистър Кохаген.

Рихтер хвърли мрачен поглед на своя спътник. Помислиш ли си за дявола и ето го и него!

Каквото и да беше съобщението, нямаше начин да се избегне.

– Говори Рихтер. Готов съм да приемам – той избърса мокрото си лице и приглади коси, без особен успех. Съвременната наука вършеше чудеса, но точно в този миг Рихтер я проклинаше за това, бе бе направила възможна директната връзка в междупланетното пространство със скорост надхвърляща тази на светлината. В противен случай Кохаген нямаше да може да му се бърка в работата, докато преследването не е приключило.

Видеомониторът блесна с ярка светлина, след това потъмня и оттам го погледна малко размътеното лице на Кохаген. Нито една от благородните черти, които рисуваха средствата за масова пропаганда не можеше да се види в момента на това лице. Той гледаше намръщено право към Рихтер.

– Слушай, Рихтер, какво по дяволите, си мислиш, че правиш?

Рихтер се усмихна с мъка, макар да знаеше добре, че номерът му тук не минава. Не че много го интересуваше.

– Сър, опитвам се да неутрализирам един предател.

„И това е най-правилния израз – помисли си той. – А сега да те видя, как ще преглътнеш това... сър!“

От намръщено, лицето на Кохаген стана гневно.

– Ако исках да го убия, нямаше да го закарам чак на Земята! – изръмжа той.

Рихтер изписа на лицето си лека изненада и фалшива почтителност, макар да знаеше че няма да му повярват.

– Мистър Кохаген, не можем да допуснем да се измъкне. Той знае прекалено много.

– Лори твърди, че дори името си не може да си спомни.

– Засега да – отвърна Рихтер. – Но само след час, току виж си спомнил всичко.

– Слушай ме внимателно, Рихтер – образът за миг изчезна и пак се появи, сигурно от смущения по трасето, но думите на Кохаген се чуваха ясно в колата. – Искам да ми доведеш Куейд жив за реимплантация. Разбра ли ме добре? Искам го обратно при Лори и все едно, че нищо не е станало.

„Само през трупа ми, сър“ – отвърна му мислено Рихтер. С мъка се задържа да не сграбчи омразния монитор и да го запокити през прозореца.

– Разбра ли ме добре? – повтори Кохаген. Рихтер се пресегна и завъртя едно копче. Връзката се влоши.

– Какво казахте, сър? Не можах да чуя последните ви думи.

Очите на Кохаген блеснаха гневно.

– Казах... икс... б... ло... жнв... родуф...

Рихтер продължи да върти копчето за да заглуши съвсем онова, което искаше да му нареди Кохаген.

Хелм гледаше безстрастно през мокрото от дъжда предно стъкло, сякаш онова което ставаше вътре в колата не го засягаше. Това че беглецът им се изплъзна го бе разярило не по-малко отколкото Рихтер.

– Ало? Ало? По-всичко изглежда, че има слънчеви изригвания. Преминавам на резервна честота – каза Рихтер, ужасно доволен от постигнатото.

Изведнъж на екрана на уреда за следене се появи малка яркочервена точка. Хелм побутна Рихтер и той кимна в отговор. Най-сетне бяха по следите на птичката.

– Мистър Кохаген, чувате ли ме? – продължи Рихтер. – Ало? Ало? – гласът му бе почтителен и малко разтревожен. На записа щеше да проличи тревогата му от факта, че не е успял да получи заповеди.

Най-накрая той изключи с решителен жест апарата за свързка. Кохаген няма да може да докаже каквото и да било, известно бе, че междупланетната връзка не се отличава с особена стабилност. Това беше цената, която човечеството плащаше за нарушаване на установената от природата граница – светлинната бариера. И този път се бе измъкнал сух от водата.

Лицето на Рихтер се изкриви в неприятна, мрачна усмивка. Той се извърна към Хелм.

– Вмирян задник! Трябваше да убие Куейд още докато му беше в ръцете! – изруга гневно. Нищо, сега Рихтер ще свърши тази работа и то с преголямо удоволствие. Отново бяха по дирите на беглеца и никакви слънчеви изригвания няма да им попречат да го спипат.

Хелм даде газ и колата се понесе през локвите, обливайки минавачите с водни фонтани. Протестите и закраните, които се сипеха отзад бяха като музика в ушите на Рихтер. Той вдигна ръка над рамото си и размаха среден пръст, макар да знаеше, че едва ли ще го видят вътре в колата. Както и да е – от това се почувства по-добре. Колко жалко, че не можеше да си позволи такива жестове по отношение на Кохаген.

* * *

Куейд реши, че няма никакъв смисъл да бяга надалеч. Сигурно ще очакват от него да направи опит да напусне града и ще завардят всички изходи. По-добре да остане тук, под прикритието на града. Другият в него отново се би скрил, изглежда, че взимаше връх само тогава, когато се налагаха някакви незабавни решения и действия, като например да се справиш само за няколко секунди с четири-пет професионални убийци. Отново всичко зависеше само от Куейд и той бе доволен.

Той слезе на една станция и се спусна по стълбите към тоалетната. Спря пред огледалото и плъзна поглед по отражението си. Изглеждаше направо ужасно! Наплиска лице, изми петната кръв от ръцете и ризата, но видът му почти не се промени. Изведнъж му хрумна една идея, клекна и изстърга насъбралата се в ъгъла кал. След това натърка с нея кървавите петна по ризата. Така поне изглеждаше мръсен, като бездомните скитници, но не и окървавен, като че ли излиза от някоя кланица. После среса коси и придаде на лицето си тъповато изморено изражение на работник връщащ се вкъщи след тежък ден.

Куейд излезе на перона и се качи на влак в обратната посока, за да затрудни евентуалните си преследвачи. Разбираше добре, че това не може да продължава вечно. Рано или късно ще трябва да се премести в друг район, а за целта му трябваха пари.

Спря пред един кредитен автомат и изтегли известна сума с кредитната си карта. Имаше колкото за един трансконтинентален билет със самолет. Без съмнение тази операция щеше да бъде проследена и убийците веднага ще научат местонахождението му, нали затова не бяха анулирали банковата му сметка. Но макар и да му липсваше богатия опит на другата самоидентичност, Куейд също донякъде разбираше от тези работи. Вместо да се отправи направо към летището, той се качи на обратния влак в посока към центъра и то към мястото, откъдето бе тръгнал. Надяваше се да ги изненада. всъщност, нямаше на какво друго да разчита. Вероятно ще помислят, че не предполага за възможността да бъде проследен по банкова сметка, а действията му в такъв случай са лесно

предвидими. Дано да е така.

Отново слезе от влака и взе един ескалатор за повърхността. Ескалаторът го изведе на приземния етаж, откъдето излезе на една тясна старомодна уличка, застроена в стила на осемдесетте години на двайсети век. От двете страни докъдето му стигаше погледа се виждаха барове, малки магазинчета за сувенири, кафетерии, гимнастически салони и закувални. По улицата хвърчаха хлапета на скейтбордове и мотори, а покрай стената дори се бяха излегнали и спяха безгрижно скитници. Имаше чувството, че се е озовал в миналото и за миг почти изпита носталгия. Колко прост и приятен трябва да е бил живота преди колонизацията на планетите!

Мястото изаглеждаше идеално за човек който се крие. Точно срещу него светеха рекламите на някакъв долнопробен хотел. Тук сигурно се интересуваха само от цвета на парите, едва ли някой щеше да му поиска картата за самоличност. Ще може да си почине, да си измие ризата или по-добре – да си купи някоя на старо. Непознат никому, сред тази тълпа – това значително увеличаваше шансовете му да се измъкне.

Куйейд се отправи без да бърза към вратата на хотела.

Хелм въртеше бясно кормилото, колата се носеше по мокрото шосе.

– Ей, човече, – рече той. – Басирам се, че си доволен, задето Лори вече няма да се занимава с тоя случай.

Рихтер стисна зъби, но не откъсна поглед от екрана на апарата за следене.

– Такава ни е работата – отсеке най-сетне той.

– Да ти кажа, едва ли щях да го понеса, ако се наложи Куйейд да чука моето маце.

Рихтер изръмжа гневно. Той се пресегна внезапно, сграбчи Хелм за ухото и го изви болезнено. Колата се поднесе.

– Искаш да кажеш, че й е харесвало, така ли? Това ли искаш да кажеш, гадино?

Хелм се бореше едновременно да овладее загубилата контрол кола и да спаси ухото си от откъсване.

– Не, не, разбира се, че не! – просъска болезнено той. – Сигурен съм, че е ненавиждала всяка минута!

Рихтер изви още веднъж като за прощално ухото му и го пусна. После обърна зачервеното си лице към екрана на монитора и увеличи картата на района, за да я разгледа в подробности.

– Квадрант двадесет и осем – каза безизразно той. – Приземно

ниво. – Изведнъж се усмихна. – Това е старата галерия... Разбира се. Какво си мисли този глупак, че в тази дупка може да се скрие от нас ли?

– Знаеш ли какво? – обади се Хелм. – Струва ми се, още не е разбрал, че в него има индикатор. Всъщност именно индикаторът ги предупреди за посещението на Куейд в корпорация „СПОМЕНИ“. Беше нагласен да се включи в случай че Куейд излезе от рамките на ежедневния си маршрут. Още щом получиша сигнала те се отправиха в офиса на корпорацията, където естествено първо се заеха да премахнат всички свидетели.

Хелм задмина една кола и влезе в поредния завой, като замислено разтъркваше подутото си ухо.

По същото време Куейд влизаше в хотелската стая. Стаята изглеждаше точно така, както си я бе представял, тоест не се отличаваше с нищо особено. Тънки пластмасови стени го делиха от съседните стаи. Без да напряга слух можеше да чуе какво става там – тракаха чаши, някой крещеше, от другата страна изглежда играеха на покер, шум от телевизия, ритмично скърцане на легло. С други думи – това бе идеалното място за човек, който търси убежище от преследващите го убийци.

Но едва щом спусна отдавна непраните пердета и видеофона извън. Куейд го загледа мълчаливо. Кой би могъл да го търси тук? Може би беше грешка, или търсеха предишния наемател? Ако е така, по-добре ще е да вдигне слушалката и да отговори с престорен глас, скривайки себе си. Но ако...

На четвъртото позвъняване Куейд пристъпи встрани от екрана, за да не го виждат, и натисна бутона за приемане. Чакаше мълчаливо. Реши с каквото име го потърсят, с такова да се нарече. Той хвърли кос поглед на екрана, като внимаваше да не застане пред камерата.

На екрана се виждаше ръка, закриваша отсрещната камера. Ето че и другият не искаше да го видят!

– Ако искаш да живееш не затваряй видеофона – проговори приглушен мъжки глас.

Това никак не приличаше на погрешно набиране! Куейд замръзна в очакване на продължението. Всякакво желание да прекъсне връзката се бе изпарило мигновено.

– В тялото ти е имплантиран индикатор, който им предава непрестанно твоето местонахождение. Ако не направиш точно това, което ти кажа, след три минути ще шурмуват вратата на стаята.

Без да излиза пред екрана, Куейд протегна ръка и затършува из дръжките за индикатора. Какъв глупак е бил само да не се сети по-рано за

това!

– Не го търси там. В черепа ти е.

Куйд се спря изумен.

– А ти кой си? – очевидно събеседникът му знаеше с кой си има работа.

– Това няма значение. Намокри една кърпа и я увий около главата си. Това ще приглуши сигнала. Не е кой знае колко мощен.

– Как ме откри? – да рискува ли да го приеме за приятел? И защо ще му трябва на врага да го предупреждава?

– Съветвам те да побързаш.

Куйд затърси с очи умивалника, после изтича при него, без да се крие от камерата. Изглежда момента не беше подходящ за това.

– Така ще спечелиш малко време – продължи тайнствения събеседник. – Вече няма да могат да те следят.

Макар че се чувстваше като глупак, Куйд намокри една кърпа и я уви около главата си. Успя да оформи нещо като чалма, но по гърба му се стичаха тънички струйки вода.

Насочвани от сигнала на индикатора, имплантиран в черепа на Куйд, двамата преследвачи бяха вече близо. На екрана картата на квадранта се смени с детайлна карта на района, после на улицата. Изведнъж червеният сигнал избледня.

– Дявол да го вземе! – изруга Рихтер.

– Какво има? – попита Хелм.

Рихтер трескаво въртеше копчетата пред себе си, след това блъсна по апарата с юмрук.

– Изгубихме го!

Но как бе възможно това? Може би в момента се къпе. Рихтер знаеше, че водата може да екранира сигнала. Той стисна юмруци от безсилен гняв. По природа не беше търпелив човек, но щом се налага ще чака. Куйд няма да изкара нощта под душа, а веднъж излезе ли...

Хелм не откъсваше поглед от пътя.

Куйд наново нави кърпата, но все още във врата му се стичаха капки.

– Добре е така – обади се човекът от видеофона – а сега погледни през прозореца.

Куйд отиде до прозореца и предпазливо повдигна крайчеца на пердето. След това надникна навън. Улицата беше само на няколко метра под него – хотелът не бе небостъргач.

– Виждаш ли видеофонната будка пред бара отсреща? – продължи

непознатият.

Куйд вдигна поглед към бара отсреща и будката точно пред вратата. Към него гледаше мустакат наемен войник, стиснал в ръка лекарско куфарче.

– Ти ми даде това куфарче – каза войникът.

– Аз съм ти дал това куфарче?

– Оставям го на пода на будката – продължи войникът. – Ела си го вземи и после изчезвай колкото се може по-бързо.

Куйд видя, че човекът се готви да прекъсне линията.

– Почакай!

Войникът спря. Очевидно и той бързаше да се махне от тук.

– Какво искаш? – запита нетърпеливо той.

– Кой си ти? – необходимо му бе да узнае името на своя тайнствен помощник. Хората, в които доскоро вярваше се бяха оказали негови смъртни врагове. Този човек може би беше единствения му истински приятел. Куйд трябваше да узнае кой е той.

Войникът се поколеба за миг, след това изглежда взе някакво решение.

– Бяхме приятели от Агенцията, там на Марс. Ти ме помоли да те открия, ако изчезнеш. И ето ме тук. Сбогом.

– Чакай! – извика отчаяно Куйд. – Какво правех аз на Марс? – но видеофона мълчеше и човекът бе изчезнал. Куйд блъсна яростно рамката на прозореца, докато пъргавата фигура на неговия доскорошен събеседник се скриваше в уличната тълпа. И все пак, това което научи от него беше безценно. Ако наистина е работил в Агенцията и я е напуснал...

Сега не беше време за това. Той изхвърча през вратата и се втурна по коридора, като придържаше с ръка мократа чалма на главата си.

Рихтер и Хелм завиха и навлязоха в тясната, старомодна уличка. Дъждът продължаваше да плющи по покрива на колата. Гумите затъваха в дълбоките локви. Рихтер блъсна с ръка апарата за следене, но и това не помогна. „Тук някъде е“ – мислеше си той. „Подушвам го“. Той отново стовари юмрук върху кутията на апарата. Екрана остана празен.

Хелм мълчеше. Цялото му внимание бе концентрирано върху шофирането.

Хотелът остана зад гърба му. Куйд се огледа с напразна надежда да зърне още веднъж войникът, който му бе помогнал, но от него нямаше и следа. Проклятие! Може би непознатият му бе спасил живота, кой би могъл да каже в този миг? Трябваше ли да му се довери така лесно?

Ами ако това е било само трик, за да го изкарат на улицата, където ще е по-лесно да го застрелят? Не че в това имаше много логика, но каква логика въобще можеше да се търси в цялата тази ужасна бъркотия?

Да не забравя куфарчето. Възможно е в него да се крият отговорите на измъчващите го въпроси. Затича се към будката, но една старица го бе изпреварила и държеше куфарчето в ръце.

– Извинете ме, мадам – рече Куейд. – Но куфарчето е мое.

Старицата го погледна кисело.

– Не виждам името ви отгоре – сопна се тя.

Куейд хвана края на куфарчето и го притегли внимателно към себе си.

– Остави ми го един приятел – вежливо ѝ обясни той.

Старицата изглежда не желаше да се раздели с придобивката си.

– Я пускай! – извика му тя.

Куейд дръпна по-силно куфара.

– Моля ви, мадам. Куфарчето ми трябва.

– Като ти трябва намери си друго! – отвърна тя и прегърна обекта на спора с две ръце. – Как не те е срам, бик такъв, да се отнасяш по този начин с една възрастна дама! – наоколо се събра малка тълпа, жадна да погледа безплатната забава.

Куейд почувства, че е в задънена улица. Не искаше да причини болка на старицата, но пък от друга страна разбираше добре, че е жизнено важно час по-скоро да изчезне оттук и то с куфарчето в ръка. Той го дръпна рязко и от сътресението, пешкирът за малко да падне от главата му.

– Извинете, мадам – поклони се Куейд. – Приемете искреното ми съжаление за случилото се – после се обърна и побягна. Гласът на старицата прокънтя в ушите му.

– Върви на майната си, проstack такъв!

Войникът проследи тази сцена от един тъмен вход. Той задържа дъх, докато Куейд се гърчеше в неудобство пред старицата и после въздъхна облекчено, като го видя как издърпва куфарчето и се отправя надолу по улицата. С този човек бяха преживявали много премеждия както тук, на Земята, така и на Марс. Неведнъж човекът, който се наричаше сега Куейд, бе спасявал живота му. Всъщност, именно той го бе завербувал да работи за Агенцията. Войникът не беше сигурен дали трябва да проклена, или да възхвалява това свое решение.

Замисли се за това колко се е променила атмосферата в Агенцията от времето, когато постъпи в нея. Първоначалния замисъл е бил да се

създаде специална служба към Северния блок за шпионаж и контрашпионаж, която да събира сведения и да държи под око всички сили, които биха могли да представляват заплаха за правителството на Северния блок.

След това за шеф на Агенцията бе назначен Вайлърс Кохаген. Под негово ръководство Агенцията не само влезе в дирите на всички вражески групировки, но и постепенно ги погълна. За целта, Агенцията получи финансова и морална подкрепа от най-различни правителствени организации. Всъщност, до известна степен тези организации също се бяха превърнали в неотменима част от Агенцията. Кохаген единствен можа да прозре смисъла от съществуването на подобна могъща организация и което бе още по-важно – той успя да я запази невидима за възможните политически противници вътре в правителството. Така никой не постави под въпрос съществуването на Агенцията просто защото никой от политиците не знаеше за съществуването ѝ. А когато най-сетне узнаха беше твърде късно.

Първото, което направи Кохаген бе да събере компрометиращи сведения за всички ключови правителствени чиновници. Най-богата по съдържание бе папката, посветена на Председателя. И когато настъпи удобния момент, папката излезе на бял свят, за да му помогне да получи поста Губернатор на Марсианската колония. Кохаген осъзнаваше, че контролът върху производството на турбиний означава контрол върху Северния блок, върху всички, а не само върху няколко компрометирани политици. Без турбиний за своите оръжия, на Северния блок не би му оставало нищо друго освен да се предаде.

Председателят също осъзнаваше този факт, но той знаеше, че ако Кохаген наистина иска да стане Губернатор на Марс ще трябва да се раздели с ръководното си място в Агенцията. Това, на което се надяваше Председателя бе, че като изпрати Кохаген на Марс и назначи друг на негово място в Агенцията, той ще се сдобие с абсолютна власт над тайните ѝ и ще неутрализира Кохаген.

Напразни надежди. Новият шеф на Агенцията естествено бе човек на Кохаген. Така че в края на краищата Агенцията пак си остана под ръководството на Кохаген. Но сега вече той контролираше и мините за турбиний.

Докога ли ще успее да ги задържи? При тази мисъл войникът се усмихна. Кохаген може и да го биваше в управлението на организация от типа на Агенцията, но дали ще се справи с управлението на цяла една колония? Насочил изцяло вниманието си към политическите интриги

Кохаген напълно бе занемарил социалната сфера – хората живееха все по-зле и недоволстваха открито. Кохаген, естествено, не им оставаше дължен – всяко вълнение беше смазано още в зародиш и то с небивала жестокост. Но именно тактиката на репресии, както показваше далечната и близка история, беше майката на съпротивителните движения, в такава обстановка те най-добре растяха и се разгръщаха. И ето че назряващата революция на Марс заплашваше да спре производството на турбиний и по такъв начин да подкопае могъществото на самия Кохаген.

Войникът поклати глава. Той не беше политик. Не го интересуваха проблемите на държавата. Но за разлика от колегите си в Агенцията, имаше силно развито чувство за чест. А това, което Кохаген го караше да върши, за да задуши революционното движение на Марс, можеше най-малкото да се нарече безчестно. Той беше умел професионалист, но не и садист-убиец. Вече не държеше на службата си в Агенцията и колкото по-скоро се отърве от нея, толкова по-добре.

А сега, след като изпълни дълга си към мъжа, когото наричаха Куейд, не му оставаше нищо друго освен да изчезне. Разбираше добре на какъв огромен риск се излага, но човекът отсреща го заслужаваше. Вече може да се земе с грижливо подготвения план за да заличи следите си. Той пое бавно по една странична уличка, но в движенията му се долавяше известна нервност. Войникът знаеше, че Агенцията няма да се спре пред нищо за да се добере до неговия приятел. А попадне ли веднъж в ръцете им, това значи че ще научат и за помощта, която той му бе оказал. Най-добре би било, ако успее да скрие собствената си идентичност, колкото по-малко се знае за него, толкова по-добре.

Докато обикаляха из галерията на Хелм му се стори, че зърва познато лице. Той сръга Рихтер с лакът и посочи. Рихтер кимна, мъжът му беше познат. После присви очи и се замисли. Какво, по дяволите, правеше тук Стивънс? Май двамата с беглеца бяха доста близки приятелчета на Марс? Дали и тук не играеха някоя странна игра? Каквото и да е, скоро ще узнае.

Хелм зави рязко и спря на един тесен паркинг. Двамата се измъкнаха и се отпавиха по следите на Стивънс.

Стивънс излезе от старинния квартал като се озърташе тревожно наоколо. На няколко пъти се обръща да види дали не го следят – и така и не забеляза как налетя право на Рихтер и Хелм. Хелм го сграбчи за реверите и с всичка сила го блъсна в стената, след това го обсипа с град от болезнени удари. Стивънс се свлече на паважа.

– Какво търсиш тук, Стивънс? – намеси се Рихтер. – Да не би да

имаш среща със стария ти приятел Куейд?

– За какво говориш? – макар и замаян от ударите и внезапното нападение, Стивънс мигновено бе познал Рихтер. В Агенцията Рихтер се славеше като любител на силовите методи, такива главорези като него създаваха лошото име на могъщата организация. Стивънс се надигна несигурно и се подпря на ръце, знаеше че е обречен.

– Необходимо ли е да обяснявам? – Рихтер вдигна крак и го стовари върху пръстите на надигащата се жертва. Няколко кости изпращаха, Стивънс се хвърли с болезнен писък на земята. Хелм побърза да прекъсне виковете му с точен ритник в устата.

– Къде е той?

– Не мога да ви кажа – изфъфли през строшените си зъби Стивънс. – Това е тайна.

По всичко изглежда, че идеята с кърпата имаше успех – щом питаха него къде е Куейд, явно бяха изгубили дирите му. Толкова по-добре. Стивънс нямаше никакво намерение да предава своя единствен другар.

Рихтер стовари отново крака си върху размазаната ръка на Стивънс. Цялото му тяло се рътърси от страшната болка.

– По-добре ще е да ни кажеш, Стивънс – каза тихо Рихтер. – Всички сме от един и същ отбор – той се отпусна с цялата си тежест върху окървавената ръка.

– Добре, ще кажа – почти изпищя Стивънс. – Но моля ви, повикайте Кохаген, нека той да ми нареди.

Обхванат от дива ярост, Рихтер скочи с два крака върху предмишницата и костите изпращаха.

– Стига ли ти това нареждане? А? – изрева той.

Стивънс се гърчеше в агония. Усещаше, че няма да издържи още много. Но изведнъж видя лъч на надежда. Хелм се бе загледал някъде встрани, той бутна Рихтер и му посочи нещо.

– Ето го! – Рихтер напрегна очи и изведнъж видя в далечината Куейд да завива покрай едно автотакси. На главата си бе вързал нещо като кърпа, в ръката му се полюшваше малко куфарче. Зла усмивка разцъфна на устните на Рихтер. Да, това наистина беше Куейд, с куфар в ръка.

Хелм мигновено измъкна пистолет и се завтече след познатата фигура, но Рихтер без да бърза сведе очи към сгърченото на земята тяло. После се наведе и потупа Стивънс по рамото. Стивънс вдигна очи и видя пред себе си дулото на пистолет.

На улицата прокътят изстрел.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА ДЖОНИ

В ръцете си държеше мистериозното куфарче, но все още не знаеше къде да отиде. Куйейд закрачи надолу по улицата, без да забелязва сипещия се дъжд. Чудеше се каква ли тайна се крие в куфара, дано да е това, което му трябва. За нещо, от което сигурно зависи живота на Куйейд куфарчето изглеждаше твърде жалко.

Изведнъж зад гърба му се чу звук, който напоследък изглежда бе станал неотменна част от живота му. Някой бе стрелял. Едва ли в този квартал това би могло да се нарече необичайно явление, но след всичко преживяно през последните часове нищо не биваше да се приема за обичайно. Той потърси с очи причината за шума и изведнъж видя, че по улицата към него тичат двама мъже. Доста далеч бяха за да може да ги разпознае, но Куйейд реши веднага, че ще бъде излишно да чака да му бъдат представени. Той се обърна, вмъкна се в паркираното наблизко такси „Джони“ и се сниши зад стъклото.

Джони завъртя глава към него и го надари с една механична усмивка.

– Добре дошли в таксита „Джони“. Къде бихте искали да ви закарам?

– Тръгвай! – извика Куйейд. – Бързо!

Манекенът помълча, след това заговори с безстрастния си глас.

– Бъдете така добър да уточните посоката.

Куйейд надигна глава и хвърли бърз поглед през задното стъкло. Преследвачите бяха толкова близо, че вече можеше да различи чертите им. Познаваше ги, това бяха убийците, които стреляха по него в станцията на метрото. Успели са да го проследят независимо от мократа кърпа!

– Където и да е – отвърна Куйейд без да откъсва очи от бягащите фигури. – Тръгвай! Тръгвай! – Той видя, че Рихтер измъква огромния си пистолет и се готви да стреля. – Проклетие!

Джони продължаваше да го гледа.

– Адресът е непознат – възрази с механичен глас той.

– „Макдоналдс“! Карай в „Макдоналдс“! Веднага! – Рихтер и Хелм откриха огън. Ала таксито все още не тръгваше.

– Само в прилежащата зона има четиринадесет закусвални „Макдоналдс“. Ще бъдете ли така добър да уточните...

Куйд кипна. Всеки момент главорезите ще бъдат тук! Той сграбчи с две ръце досадния манекен, напъна мишици и го изтръгна заедно с кормилото. После го захвърли на задната седалка и затършува по контролното табло.

Задното стъкло се пръсна под огън от куршуми. Куйд с неща си спомни за добрите стари дни, когато повечето коли бяха снабдени с бронирано стъкло. Той се приведе над таблото, напипа контролната ръчка и я завъртя към себе си. Колата подскочи и се понесе.

– Бъдете така добър да си сложите колана – обади се от задната седалка Джони.

Колата се носеше бясно по улицата, но без кормило тя беше практически неуправляема. Какво да прави?

Каквото и да е, друг шанс нямаше, мислеше си Куйд мрачно. Той издърпа максимално ръчката и се опита да я завърти така, че колата да поднесе наляво. Един от страничните прозорци избухна, Куйд подскочи и колата, загубила управление, се завъртя в кръг.

Рихтер и Хелм не спираха убийствения огън. В купето хвърчаха парчета от стъкло и метал, а сред цялата тази бъркотия Куйд правеше отчаяни опити да запази контрол върху колата. Той дръпна ръчката в противоположна посока и изведнъж тя остана в ръката му!

– По дяволите! – ненадейно колата спря да се върти и се понесе по улицата, оставяйки далеч назад Рихтер и Хелм. Куйд въздъхна, решил че най-сетне се е спасил. След това вдигна очи и погледна през изпотрошеното предно стъкло.

Колата летеше право към една стена.

– Подгответе се за сблъскване – разнесе се отзад топлия глас на Джони. – Подгответе се за сблъскване.

Куйд с мъка подтисна надигания се в него истеричен смях. Той се опита да стисне строшения вал на ръчката. Истерията бързо премина в ужас. Стената се приближаваше с бясна скорост. Катастрофата изглеждаше неизбежна. Куйд отвори вратата с намерение да скочи навън.

И тогава си спомни за куфарчето! Без да се пуска от рамката на вратата, Куйд протегна ръка и издърпа куфарчето от прегръдките на вежливо усмихвания се Джони.

– Сблъскването е съвсем предстоящо – каза с безгрижен глас Джони.

Куйд скочи! Изглежда и това тялото му можеше да върши без негова помощ. Друг на негово място едва ли би оцелял след страшния удар със земята, но Куйд се претърколи ловко, без дори да изпуска от

ръце куфарчето, сякаш се бе вкопчил в живота.

Секунда по-късно колата влетя в насрещната стена и се възпламени със страшен гръм.

Изглежда, че за момента Куейд отново бе в безопасност. Но Рихтер скоро ще бъде тук и веднага щом разбере, че в останките от таксито се въргала само полуизгорелия корпус на Джони ще се отправи по дирите му. Този път трябваше да направи всичко възможно да се отскубне от преследвачите си и да не им дава никакви шансове.

Той скочи на крака и потъна в мрака на нощта.

Само минута по-късно Рихтер и Хелм спряха до горящото такси. Дори проливния дъжд не беше в състояние да укроти буйните пламъци.

Двамата се приближиха и огледаха черните руини. Пламъците се отразяваха в зловещите очи на Рихтер. Хелм направи опит да се приближи, но Рихтер го спря.

– Не бързай – рече той. – Обичам месото ми да е добре изпечено.

Той запали цигара и загледа замислено импровизираната скара.

Недалеч от тях, Куейд стигна до една ограда и се прехвърли през нея, като стискаше здраво куфарчето. Отвъд започваше индустриалната част на града. Куейд притича в сянката между две потънали в мрак сгради. Ако има късмет, преследвачите могат да се задоволят само с изгорялото такси и да решат, че задачата им е изпълнена. Куейд почувства, че отново придобива увереност. Сега се нуждаеше от скришно, сухо местенце, където на спокойствие да се запознае със съдържанието на мистериозното куфарчето. Той вдигна ръка и напипа обгорената кърпа на главата си – добре, че не я бе загубил при катастрофата!

Хелм се върна в колата за да съобщи за инцидента. После двамата с Рихтер и още четирима агенти зачакаха пожарникарите да потушат пламъците с неизбежната пяна, за да се разровят из останките. Най-сетне един от агентите дотича при Рихтер и сви рамене.

– Няма и следа.

Рихтер и Хелм си размениха изненадани погледи.

– Сигурно е изгорял – предположи Хелм.

– Почакайте! – извика един от пожарникарите. – Май намерих нещо!

Рихтер и Хелм се приближиха към пожарникаря, който измъкваше нечия обгорена фигура от развалините. Това бяха димящите останки на

шофьора-манекен. Почернялата му глава се завъртя със скърцане към тях.

– Благодаря ви, че се възползвахте от услугите на таксита „Джони“ – рече с бодър глас манекена. – Надявам се, че пътувахте приятно!

Жертвата отново се бе изплъзнала! Рихтер замахна разярено и нанесе страшен удар в челюстта на манекена, който в същия миг млъкна. Рихтер стисна смазаната си ръка и се намръщи от болка. Проклетото механизирано чучело беше дяволски горещо!

Един от агентите дотича при тях.

– Открихме следи по цимента – извика въодушевено той. – Сигналят е слаб, но без съмнение това е той.

– Да тръгваме! – кресна им Рихтер.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ХАУЗЪР

Куейд пресече почти целия индустриален район в търсене на подходяща сграда, в която да се скрие. Мястото трябваше да е закътано и същевременно, да не събужда подозрение.

Всъщност, именно в подобна среда Куейд бе работил през последните шест седмици. Наоколо миришеше на разложени промишлени отпадъци, обувките му затъваха в подгизналата от масло земя, навсякъде се виждаха разнебитени, полуизгнели машинарии сред локви от мръснозелена дъждовна вода. Куейд бе един от малкото хора в този град, които знаеха колко много фабрики са били затворени от началото на войната с Южния блок. С преливането на финанси във военното производство, една значителна част от потребителската промишленост престана да съществува.

Това разбира се не би могло да разтревожи заможни хора, от типа на съседите на Куейд в новото жилище. Те се вълнуваха единствено от „луксозните“ стоки, произвеждани от специализирани „бутикови“ микрофабрики. Както и в миналото и сега процесът продължаваше в неизменната посока – богатите ставаха все по-богати, а бедните – все победни и нещастни. Замирането на обширни индустриални райони означаваше за средния човек задълбочаване на недоимъка. Все по-трудно бе да се намери работа, новите модерни фабрики бяха почти изцяло автоматизирани.

И нищо чудно, че хората емигрираха на Марс за да работят в мините. Там те получаваха онова, от което най-много се нуждаеха – работа и твърда заплата. А и по всичко изглеждаше, че нуждите от турбиний през следващите години ще нарастват.

Турбиният е минерал непознат на Земята, но сравнително често срещан се на Марс, ключов ингредиент в програмата за производство на стратегически лъчеви оръжия. Какво точно представляваше и как се използваше бе строго пазена тайна, за която не можеше да се прочете дори в научни списания и реферативни журнали. Единственото, което се знаеше със сигурност бе, че построените от Северния блок стратегически оръжия с космическо базиране изцяло зависеха от него. Турбиният бе по-ценен от диамантите и докато продължаваше войната, добивът му можеше само да расте, което означаваше много свободни места за

миньори.

Куйд най-сетне намери онова, което търсеше – той спря пред една масивна и пуста сграда, доскоро фабрика. Не след дълго тя ще бъде разрушена заедно с всички останали сгради в района и на тяхно място ще издигнат модерен завод за преработка на турбиний, но точно сега сградата бе пуста. Прозорците ѝ бяха изпотрошени, а вътре едва ли можеше да се открие нещо, заслужаващо да бъде откраднато.

Куйд се прехвърли през един от прозорците, като наведе глава за да не падне импровизираната чалма на главата му. Най-сетне бе на сухо. Помещението наподобяваше занемарена индустриална гробница. От дупките на тавана се стичаше на ручей вода. Мястото изглеждаше идеално за временно скривалище!

Време за губене нямаше. Куйд нагласи куфарчето на корпуса на една прогнила от ръжда и неузнаваема от старост машина, отвори го и започна да вади съдържанието му, с надежда час по-скоро да научи нещо повече за своята истинска идентичност. Може би най-последно ще узнае кой и защо праща платени убийци по петите му.

Най-отгоре имаше няколко пачки с марсиански пари. Той подсвирна докато прехвърляше купчината червени банкноти. Като се има предвид, че марсианската валута беше конвертируема на Земята, както и земната на Марс, то поне финансови проблеми не се очертаваха за в бъдеще. Но не това изглеждаше най-важно за момента. Всъщност, главния проблем бе как да си спаси кожата.

Значително по-интересно бе това, което лежеше под пачките с пари. Отдолу имаше две карти за самоличност. На едната, издадена на човек с име Брубейкър се мъдреше неговата снимка. От вълнение, ръцете му се разтрепераха. Дали Брубейкър бе истинското му име? Това ли беше човекът, когото преследваха убийците? Той вдигна другата карта. Снимката беше на една възпална жена на неопределена възраст, с двойна, дори тройна брадичка. Сигурно е жената е значела нещо в живота му – иначе защо ще държи картата ѝ в куфара? Куйд впи очи в лицето ѝ, търсейки нещо, което да отвори вратите на подсъзнанието му. Дали не е негова роднина? Майка му? Приятелка? Не, не се получаваше. Лицето не му говореше нищо. Той преглътна разочарованието си и продължи да се рови в куфара.

В ръката му попадна някакъв странен, сякаш хирургически инструмент, запечатан в калъф. Е, куфарчето приличаше на докторска чанта, може би го бяха пхнали вътре за по-голяма автентичност. Така може да твърди, че е някакъв специалист.

После напипа още по-чудат гумен калъп. Куйд го вдигна и видя че това е маска за лице, с множество вградени миниатюрни механизми от вътрешната страна, с чиято помощ маската променяше изражението си и мърдаше устни. Маската ужасно наподобяваше лицето на жената от втората карта. Вероятно служеше за прикритие заедно с фалшивата лична карта. Под маската имаше няколко пакета с някаква леплива, пластична материя, с която вероятно се дооформяше цялостния образ. Всичко това беше много интересно, но с нищо не допринасяше за разгадаване на мистерията. Напротив.

Куйд почти отчаяно зарови ръце в куфара. Бяха останали само няколко предмета. Отпърво извади пакетче шоколадови пръчки.

Погледна ги изненадано. Нищо особено – просто дузина марсиански шоколадови пръчки с най-различна форма. Този който е подреждал куфарчето сигурно е имал странно чувство за хумор. Това му напомни, че не е хапвал нищо от доста време. Дали може да се ядат?

До тях имаше чифт галоши – не по-малко странни и чудати от всичко досега. Това пък какво е?

Куйд пхна ръка по-надолу и напипа някакъв часовник с гривна, изпъстрена с копчета. Докато разглеждаше миниатюрното табло на часовника без да иска натисна едно от копчетата.

Той подскочи от изненада – само на няколко метра от него ненадейно се бе появил непознат мъж, който го гледаше втренчено.

Нямаше време за мислене. Куйд вдигна пистолета и натисна спуска. В същия миг мъжът вдигна своя и стреля в него.

Кой от двамата бе поразен? Куйд не чувстваше нищо, но той знаеше, че не рядко в първите секунди след тежко раняване човек може и да не усеща болка. Пък и нямаше време да провери, трябваше първо да се справи с внезапно появилия се противник.

Но изглежда, че и другия бе обхванат от подобни мисли. Двамата стояха с насочени пистолета и се оглеждаха.

Куйд направи крачка напред. Същото направи и мъжът и тялото му излезе от сянката на стената. На главата си носеше навита като чалма кърпа.

Куйд беше изумен. Та това бе самият той! Или по-скоро, това бе холографска проекция на неговото огледално отражение и то с много високо качество на изображението!

Той се приближи към холограмата, която от своя страна направи същото. Куйд вдигна ръка – и холограмата също вдигна ръка. Куйд направи внезапно движение, сякаш се опитваше да изпревари

действията на отражението, както правеха в старите филми, но отражението не се забави нито миг.

Часовникът! Той натисна отново същия бутон и холографския образ изчезна с едно тихо бзззт.

Страхотно изобретение! Ако в този момент се появи Рихтер и почне да стреля... м-да. Куйейд постави часовника на ръката си, като внимаваше да не натисне бутона.

Хелм и Рихтер се носеха през изоставената индустриална зона. Мощни прожектори, монтирани на покрива на колата, осветяваха околните сгради. Никъде не се виждаха признаци на живот.

– Някакви следи от него? – наведе се към радиостанцията Рихтер. Още две коли с четирима агенти се движеха по съседните улици, успоредни на тяхната.

– Чух изстрел откъм стария завод на „Тойота“ – съобщи един от агентите.

Ха!

– Ще се срещнем на товарната рампа – нареди Рихтер.

Шансът това да е техния човек не беше малък. Може да е стрелял по някой плъх за храна, или пък да се е защитавал от глутница побеснели кучета, които обитаваха тези градски пущинаци.

Куйейд замахна с ръка към нахалния плъх, който упорито се прокрадваше към пакетчето с марсиански сладкиши. Това поне беше белег, че сладкишите не са отровни – иначе плъхът, надарен с такова изострено обоняние нямаше и да ги погледне.

На дъното на куфара се въргаляше последния предмет. Куйейд протегна ръка и го измъкна – беше миниатюрен видеоплеър снабден с екран. Вътре имаше пъхнат диск, може би със запис предназначен за него. Информация – нали заради това бе рискувал главата си през последния час. Той нагласи видеоплеъра с екран към него и го включи.

На екрана, в едър план се появи собственото му лице, но без кърпа на главата.

– Здравей, страннико. Говори Хаузър. Ако нещата са потръгнали на зле, то аз разговарям със самия себе си – и ти си с навита на главата кърпа.

Куйейд подскочи и докосна учудено все още мократа чалма.

Хаузър се разсмя отсърце. Всичко в него излъчваше самоувереност. Е, приятно бе да срещне поне един човек, който знае какво става. Куйейд

обели една от шоколадовите пръчки и я ухапа замислено, докато човекът от екрана продължаваше да говори.

– Както и да се казваш пригответи се за една голяма изненада – лицето на Хаузър внезапно придоби сериозен вид. – Ти не си ти. Ти си аз.

Куйд се задави със сладкиша.

– Без майтап? – извика той като се втрени в лицето от екрана.

Колата на Рихтер пресрещна другите две коли до потъналата в прах рампа, над която се полюшваше избелял от слънцето надпис „Тойота“. Рихтер хвърли едно око на уреда за следене и видя, че на екрана се е появила малка бледа точица.

– Бинго! – извика той.

Само на стотина метра от тях, Куйд не откъсваше поглед от видеоплеъра. Най-сетне щеше да научи нещо важно!

– През целия си живот съм работил в марсианското крило на Агенцията. С други думи вършех цялата мръсна работа на Кохаген. После, преди няколко седмици срещнах един човек – една жена. И тогава научих няколко неща наведнъж. Но най-важното от тях бе, че през цялото време съм работил не за тази страна, за която е трябвало – Хаузър въздъхна и го погледна с виновен поглед. – Сега не ми остава нищо друго освен да се помъча да поправа грешката си. Куйд замери досадния плъх с остатъка от сладкиша. Колкото и странно да бе, изпитваше симпатия към всички същества, които бяха принудени да живеят в тази ръждясала пустош, мразени и преследвани от хората. Плъхът сграбчи алчно огризката и побягна.

Хаузър се почука по главата.

– Но тук все пак е останало достатъчно мозък, за да изиграя поне веднъж този мръсник Кохаген – и именно това възнамерявам да направя. За нещастие, ако гледаш записа, това означава, че Кохаген ме е изпреварил и този път. И ето, че идва най-трудната част, стари приятелю. Сега всичко е в твои ръце.

Куйд преглътна, без да знае какво да мисли. Щом човекът от екрана смяташе, че това, което преживя досега не е било трудно, то какво ли го чакаше нататък...

– Съжалявам, че те забърках в тази история, но ти си единствения човек, на който бих могъл да се доверя – помъчи се да се извини Хаузър.

Рихтер изтича нагоре по изтърканите стъпала, следван от Хелм и другите четирима агенти. Този път Куейд беше в ръцете им – никакви ескалатори, ненадейно появяващи се влакове и подземни галерии. Този път щяха да го спипат. Рихтер жадуваше в ушите му да прокълнти предсмъртния вик на мръсния копелдак.

Плъховете вече бяха два! Новините изглежда се разпространяваха доста бързо в тяхното царство. Куейд се усмихна за миг. Е какво, по дяволите! Той им подхвърли парче от шоколада. Да можеше така лесно да се отърве от ония другите плъхове, които тичаха по петите му...

– Първо най-важното – каза Хаузър. – Трябва да се отървеш от микропредавателя в черепа ти – той почука с пръст между очите си. – Извади от калъфа тингела – той посочи до себе си същия куфар, който стоеше пред Куейд – и го напъхай навътре в носа си.

Вътре в носа ли? Боже, каква идея! Но може би по-добра, отколкото куршум в главата, нещо към което предавателя го водеше упорито.

Той отвори калъфа и извади хирургическия инструмент. Приличаше на металическо пипало на извънземно същество.

Куейд натисна буталото. Отвътре изскочи по-малко пипало, което завършваше с миниатюрни, блестящи челюсти. Заприлича му на змия, която подава глава от дупка в стената, за да сграбчи плячката си и да я притегли навътре. И какво сега – да го пъкне в носа?

– Не се безпокой, механизмът е самонасочващ – успокои го Хаузър. – Трябва само да натиснеш по-силно, за да може инструмента да проникне в максиларния синус.

Куейд си припомни една стара шега: „Когато кучето не ме слуша, аз му давам пържола!“; „Но то сигурно обича пържоли?“; „Е, да, ама не и през носа!“ Той беше точно като това куче, което не обичало да го изтезават, като му пъкат пържола в носа. Само че в случая да се откаже от това изтезание би било равносилно на доброволно приемане на смъртта.

Трябва да го направи. Куейд с мъка овладя отвращението си, пъкна инструмента в една от ноздрите и внимателно го натисна навътре. Лицето му се изкриви от болка. Неведнъж му се бе случвало да се удари по време на работа – болката не му бе непозната – но тук тя имаше някакъв страшно неприятен отенък. Ужасяваше го и фактът, че инструмента се намира в непосредствена близост до черепната стена и мозъка. Представи си, че напъхва телена четка в задръстен канал, за да го прочисти от тинята. После потръпна – как можеше да направи такова сравнение, когато ставаше дума не за друго, а за собствената му носна лигавица.

– И моля те, внимавай – рече от екрана Хаузър. – Този нос е и мой.

Пак се майтапеха с него! Куюйд приседна уморено и продължи с неприятната процедура. Металната змия изглежда наистина бе самонасочваща се и знаеше добре къде точно трябва да отиде. Трябваше да събере смелост и да натисне малко по-силно. Божичко, как мразеше цялата тази работа!

Рихтер и хората му заобиколиха пустата сграда и се приготвиха да я претърсят. В ръцете си държаха дребни, но мощни прожектори. Движеха се безшумно и въпреки това пред тях се разбягваха плъхове и птици. Рихтер искрено се надяваше, че шумът от бягащите животни няма да подплаши беглеца. Искаше да го изненада. От една страна, това би могло да спаси живота на няколко души. Трябваше да признае, че за човек, който не познава самия себе си, Куюйд се справяше доста добре – само досега бяха загубили осем агента. Нищо чудно – Агенцията си я биваше в подготовката на своите хора! Жалко, че не всички бяха толкова добри!

Като се кривеше от болка Куюйд натисна инструмента в стената на синуса. Усети, че тингела подава навътре в лигавицата и веднага натисна буталото.

Изпука хрущял и изведнъж болката изчезна, заменена напълно от убийствена агония. Куюйд се залюля, чувствайки, че всеки миг ще падне. Дали куршумът болеше толкова? Във всеки случай при него всичко щеше да свърши много по-бързо!

– Почувстваш ли, че е пробит хрущяла, да знаеш че края е близо – увери го Хаузър.

Уу, благодаря, че ме успокои, чичо докторе! Куюйд стоеше подпрян на стената и разглеждаше дръжката на ужасния инструмент, която стърчеше от носа му. Някъде вътре, от разрушената максиларна стена извираше тъмна кръв като кипяща лава, която извира от недрата на някоя дълбока пещера, разтапяйки гранитните стени. Болката всеки миг променяше характера си. Носът му беше толкова подут, че сякаш избутваше очите встрани. Сигурно в момента прилича на гигантската марсианска жаба!

Хаузър отново бе взел думата. Куюйд се приближи към екрана за да го чува по-добре.

– А сега, слушай внимателно моя план. Първо, вдигаш си задника, отиваш на Марс и отсядаш в хотел „Хилтън“. Ще използваш личната карта на Брубейкър, която трябва да си намерил в куфарчето. Прави

каквото ти казвам и съвсем скоро ще покажем среден пръст на оня кучи син, който ни измами и двамата! – Хаузър го погледна с приятелски поглед. – Разчитам на теб, братче. Да не ме подведеш.

Екранът ненадейно изгасна и Куйейд остана в мрака, насаме с болката.

Ето, че най-сетне получи жадуваната информация. Той беше, или по-точно е бил Хаузър, агент от марсианската служба за сигурност. Това обясняваше неизвестно откъде появилото се умение да се бие с голи ръце и да борави с оръжие. Защото какво друго бе агентът, ако не специално подготвен убиец, готов да направи всичко, в името на една фалшива клауза. Бил се е не на страната, на която е трябвало и сега, когато е на другата страна, доскорощните му колеги са негови смъртни врагове.

Но защо не са го убили, докато им е бил в ръцете, а се мъчат да го направят едва сега – когато им се изплъзна? Защо е било необходимо да се настанява на Земята един агент заподозрян в предателство? Да му изпрашат за жена Лори и да му намират работа? В началото мислеше, че са искали да го скрият, докато наближи време за съдебния процес, но сега вече не вярваше в това. Следователно все още имаше много да научи.

Е, поне вече знаеше къде се крият отговорите на тези въпроси. Той си пое дълбоко въздух, стисна дръжката на тингела и с всички сили я издърпа от носа. Кръв, примесена с разкъсана лигавица шурна надолу по лицето му, но болката рязко намаля.

Куйейд погледна със замаян поглед към мъничкия сребрист обект, който му бе причинил толкова много неприятности и страдание. Значи това беше микропредавателя! Първата му мисъл бе да го захвърли колкото се може по-далеч. Но после му дойде по-добра идея.

Той развърза кърпата от главата си и изтри стичащата се кръв. След това извади една шоколадова пръчка. Нямаше особен апетит в момента, всъщност нямаше никакъв апетит, но не възнамеряваше да яде.

От сянката на стената зорко го следяха блестящите очички на плъховете. Новината отново бе обиколила всички – ще има храна. Време беше да раздаде малко милостиня, макар че носят продължаваше да го боли.

– Подредете се на опашка, гладници – обърна се той към мълчаливите плъхове. – Не искам някой от вас да си мисли, че съм го предпочел пред другите.

БИИИП! На миниатюрния екран блесна ярко червена точка.

– Спилах го! – извика Рихтер. Той се втурна през развалините и

другите го последваха.

Куйд се зае да прибира съдържанието на куфарчето. Тъкмо поставяше вътре видеоплеъра, когато околността се озари от блясъка на прожектори. Той изпусна апарата и се хвърли зад една купчина с отпадъци. Във въздуха полетяха куршуми. Който и да стреляше, очевидно този път бе решил да не рискува. Куйд тихичко се прехвърли през един прозорец и затича, колкото му държаха краката.

Рихтер и хората му се носеха право към целта като ракети, ориентирани се по инфрачервеното излъчване. Уредът за следене непрестанно им показваше точното местонахождение на беглеца. Глупакът сигурно е забравил да екранира сигнала, ако въобще е знаел как се прави това. Може би сигнала е бил заглушен случайно, но сега отново се ловеше съвсем ясно.

– Пак се раздвижи – каза Рихтер. – Ето там! – той се хвърли през една врата, и нахлу в пустата стая зад нея.

Нещо се движеше в мрака. Агентите откриха яростен огън, край ушите им свиреха рикошети.

Стрелбата спря. Настъпи тишина. Никъде не се виждаше тялото на жертвата. Сега пък какво стана? Рихтер погледна към екрана на уреда за следене.

Червената точка продължаваше да се движи. Изведнъж в тъмнината се чу някакъв звук.

– Там! – изкрещя Рихтер.

Последва нов убийствен залп. Жално издрънча разкъсана от куршуми тенекия.

Рихтер отново сведе поглед към екрана. Червената точка се отдалечаваше от тях.

– Не, там! – той посочи към разнебитеното скеле на конвейера.

Всички се затичаха, като не спираха да стрелят.

Играта се проточи – никъде не се виждаше труп, а червената точка продължаваше да се движи, винаги някъде близо до тях. Сякаш човекът отсреща имаше девет живота.

Нещо издраска по пода, съвсем близо до тях. Агентите отвърнаха с ураганен огън, стаята се изпълни с прах.

Рихтер насочи прожектора към мястото в което бяха стреляли. Но отново тялото на Куйд не се виждаше никъде.

Той загледа учудено уреда в ръката си. Мигащата червена точка

съвсем ясно показваше, че Куейд трябва да е някъде пред тях. Но него го нямаше. Наоколо се виждаха само купчини боклуци.

Рихтер насочи светлината на прожектора към една купчина пред тях и изведнъж нещо блесна...

Подивял от ужас плъх, стиснал в острата си муцуна парче от марсианска шоколадова пръчка. Сигналът идваше точно откъм него.

Изведнъж Рихтер възкликна ядно. Мръсникът ги бе измамил, сигурно е дал на плъха да изяде индикатора, скрит в шоколадова пръчка. И докато те са тичали подир него, Куейд тихичко се е измъкнал.

Изиграни – за кой ли път!

Обхванат от дива ярост Рихтер вдигна пистолета и изстреля цял пълнител в дребното същество.

Когато най-сетне червената пелена на гнева се смъкна от очите му, пред него стоеше Хелм и му показваше останките от счупен видеоплейър. Изглежда е бил засегнат от случаен куршум, защото въртеше все един и същ рефрен като развален грамофон. Рихтер бавно изви глава и впери поглед в премигващия сигнал на екрана.

Вероятно само малка част от диска се бе запазил, но и това бе достатъчно за да се разпознае гласът на Хаузър, който повтаряше до безкрай:

– ...вдигаш си задника и отиваш на Марс хррпвщрц вдигаш си задника и отиваш...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА КОРАБЪТ

Хелм подкара отново. Кипнал от яд, Рихтер се готвеше за предстоящия доклад пред началството. Той нагласи видефона на „запис“ и на екрана като в огледало се появи собственото му лице.

– Работата не върви на добре – започна Рихтер. – Изглежда, че той помни всичко, на което е бил научен в Агенцията, но най-странното е, че му помага Стивънс, а и Бог кой още – той се намръщи и погледна с тревожен поглед право в екрана като човек, който се двоуми. Остави на Кохаген да разгадае какво точно е имал предвид. – Ще известя на всички космопортове да си отварят очите за него, но ако до няколко часа не се появи, взимам совалката и идвам на Марс.

Той натисна копчето за прослушване. Дискът се завъртя обратно, след това на екрана отново се появи лицето му: „...и идвам на Марс“.

Дотук добре. Рихтер извади видеодиска, извърна се към седящия зад него агент и му го подаде.

– Ще излъчиш това за Кохаген, но след като отлети.

Агентът кимна. Не го интересуваше защо съобщението се предава по този особен начин, той бе длъжен да изпълнява заповеди. Така или иначе, Кохаген и този път не ще успее да му попречи.

Рихтер беше твърдо решен да докопа своята жертва и бе готов да прегази всеки, който му се изпречи на пътя, пък било това и неговия собствен началник.

Някъде далеч пред тях блестяха ярките светлини на Космопорта. Поне едно хубаво нещо имаше в това пътуване за Марс – най-сетне ще се отърве от този шибан дъжд! Марс беше сух, сух като пустиня, там поне никога не вали.

Почти цял ден Рихтер и хората му претърсваха космическия кораб. Рихтер крачеше гневно от един отсек в друг, придружаван от няколко агента, които непрестанно го уведомяваха за хода на операцията по претърсването. По слабите вибрации, които се долавяха през пода, Рихтер чувстваше че главният двигател вече е включен на малка мощност – последна проверка преди излитане.

– Прегледахме навсякъде – обади се един от сътрудниците му. – Багажният отсек, пасажерския...

– Кабините на екипажа – добави друг до него.

– Погледнахте ли в кожата на спирачния механизъм? – запита ги надменно Рихтер.

Двамата агенти се спогледаха. Очевидно бяха пропуснали.

– Аз ще проверя – рече Хелм и изтича надолу по стълбите.

Рихтер надникна през един люк. Зад него се виждаха някакви сложни механизми и перките на космическата циклотурбина. Корабът беше пътнически, доста тромав в сравнение с пъргавите совалки, но в замяна на това значително по-удобен. Туристите никак не обичаха досадни подробности като ускорението при излитане, или пък безтегловността, макар че според Рихтер далеч по-добре бе да спестиш малко време, отколкото да се клатиш като костенурка из Космоса. Какво да се прави – всичко беше в името на тези проклетите туристи!

Той навлезе в кабинния отсек. Всяка кабина всъщност представляваше полу-прозрачна спална капсула. Обикновено, пътниците предпочитаха да прекарат скучното междупланетно пътуване сгъсени в своите спални чували. Други пък нагласяваха спалните капсули на денонощен цикъл, за да могат да общуват със спътниците си и да се наслаждават на величието на Космоса през външните люкове. Кабините за щастие имаха и вътрешни люкове и Рихтер надничаше през всеки един от тях с надежда да зърне познатата фигура.

Отнякъде се появи капитана на кораба и се нахвърли разгневен върху него.

– Пак ли започвате? Вашите хора най-малко два пъти преровиха всичко наоколо!

Рихтер не му обърна внимание. Той продължи надолу по коридора, като се навеждаше невъзмутимо пред всеки люк и нареждаше на пасажера зад него да се приближи за проверка. Но един от тях изглежда не го чу. Рихтер стовари юмрук върху стъклото, пътникът се извърна и го загледа с учудено изражение.

– Никой не е напуснал кораба – обади се зад него капитанът. По изражението му личеше, че цялата тая история му е омръзнала до гуша. Ала беше базилен да направи каквото и да било.

Рихтер отново не му обърна внимание и се приближи към няколко затъмнени люка. Това поне изглеждаше обещаващо! Той отвори една по една вратите. Нито един от пътниците вътре не беше Куюйд.

– Закъснели сме вече с повече от два часа! – протестира капитанът. И този път Рихтер не отговори и това изглежда го вбеси напълно. Той включи видеофона на стената и нареди с тих, но решителен глас.

– Включете главния двигател. Готови за излитане.

Не и докато не им разреши Рихтер! Той спокойно продължи с проверката на капсулите.

Откъм задния отсек на кораба по коридора се носеше масивна, възпълна жена. В ръцете си държеше няколко пакета. В момента в който капитанът приключи разговора, тя се притисна да мине между тях. Нагlostта ѝ бе стигнала дотам да обуе обувки на високи токчета, с което надхвърляше по ръст почти всички мъже на кораба. От това плувналите в тлъстини крачета съвсем не ставаха по-хубави.

– Извинете, мадам, – обърна се капитанът с учтив глас към дамата. – Но ще трябва да се върнете в своята капсула.

– Къде се намира кабината ми? – отвърна с писклив глас едрата дама, като пхна в лицето му пропуска за кораба.

– Номер деветнадесет. Право напред.

– Благодаря ви – тя се понесе все така тържествено по коридора.

В двигателния отсек машините зареваха. Някой най-сетне бе изпълнил заповедта на капитана. Рихтер излезе от поредната проверена кабина и изведнъж се сблъска с пълната дама. На лицето му се изписа отвращение от краткия, но неприятен допир.

– Какъв е тоя шум? – извика той.

– Ако не излетим веднага, ще пропуснем лунния трамплин – отвърна капитана. – Вие, разбира се, сте поканен да останете.

– Без мое разрешение няма да излетите! – сопна се Рихтер. – Моите пълномощия се разпростират върху всякакви разписания и програми на полета!

– Така ли? Ще трябва да проверя в наръчника. Предлагам ви да се възползвате от някоя свободна койка, ако не искате да посрещнете ускорението тук на пода. И без това вече затворихме входния люк.

Рихтер осъзна, че капитанът използва същия трик, който той бе приложил на Кохаген. Веднъж спуснат външния люк и прекратена връзката всичко бе в неговите ръце. Докато си изяснят пълномощията и направят справка в космическия наръчник корабът вече ще лети към Луната.

Той хвърли жлъчен поглед на капитана, на върха на езика му бе да каже нещо обидно. Но в този миг дотича Хелм.

– Огледах кожата. Вътре няма никой.

Капитанът хвана за ръката една стюардеса, която се въртеше наблизо.

– Шарлот, бъдете така добра, покажете на тези двама джентълмени

къде са техните места – нареди ѝ той. След това се отправи към мостика.

Ще не ще Рихтер тръгна след стюардесата, стиснал ядно зъби. До някъде го успокояваше мисълта, че Кохаген също ще бъде бесен. Капитанът отвори един люк и се скри в следващия отсек. На вратата се сблъска с едрата жена, която се мъчеше да се покатери на горната койка.

– Къде е моята кабина? – запита го дебеланката.

– Точно тази е, мадам – отвърна вежливо капитанът. – Правилно сте се ориентирали – той поклати глава и продължи нататък. Отвратителен ден!

От другия край на коридора Рихтер го гледаше леко усмихнат. Радваше се, че и капитанът си има проблеми. Така му се пада!

Шарлот спря пред една празна капсула. Тя ги надари с невинна усмивка, без никаква следа от жлъч, което означаваше, че в работата си е не по-малък професионалист, отколкото Рихтер в неговата.

Как ли прекарва една красива стюардеса скучните часове на полета? Така и така нямаше какво да прави, може би си заслужаваше да разбере. Пък и може да я използва за да научи повече за пътниците. В момента всякаква информация щеше да е от полза.

Рихтер се постара да ѝ отвърне с възможно най-милата усмивка, на която бе способен. Помогнаха му уроците по лицемерие, които бе получил от Кохаген.

– Благодаря, мис – рече той. – Надявам се скоро пак да се видим.

Усмивката ѝ замръзна, сякаш беше зърнала отровен паяк в собствената си чанта.

– Искрено се съмнявам, сър – отвърна тя и побърза да напусне компанията им.

По дяволите!

Дебелата жена с мъка се вмъкна в тясната капсула и затъмни вътрешния люк.

– Къде е моята кабина? – запита отново тя, макар че наоколо нямаше никой.

Тя вдигна ръце, хвана се здраво за ушите и дръпна с всичка сила. Изведнъж лицето ѝ се разцепи на две – точно по средата. Кожата на дебелите бузи и подпухналия нос започна да се бели като портокалова кора.

Отдолу се показва лицето на мъж. Това беше Дъглас Куейд.

Той обели до край изкуственото лице, което веднага се сви до

предишните си размери. След това Куейд си свали перуката.

– Къде е моята кабина? – повтори изкуственото лице. – Къде е моята кабина?

Куейд го вдигна и му посочи кабината, но лицето не млькна.

– Къде е моята кабина?

Куейд замахна и удари лицето в стената. Лицето замлькна.

Куейд се облегна доволен. Известно време лицето мльча, после изведньж каза:

– Брагодаря.

Не можеше да не се усмихне. Ако не друго, маската си бе свършила работата – беше измамила преследвачите му.

Нямаше никакво намерение да сваля останалата част от дегизиривката – роклята и пластовете изкуствено тъкан под нея и по краката, които му придаваха този помпозен вид. Първо, чувстваше се удобно с тях и второ, не искаше да го заварят неподготвен. По-добре ще е да прекара полета в сън и да си сложи маската преди кацане. Нямаше никакъв смисъл да рискува.

Куейд се протегна в тясната койка и огледа любопитно най-забележителото от всички приспособления, които Хаузър бе оставил за него в куфара. Тънките галоши, върху които бяха наложени гъвкави холограми, създаващи илюзията, че е обут с обувки на висок ток, макар в действителност да стъпваше на плоски подметки. Целият ефект целеше да прикрие високият му ръст – жени на висок ток не правеха впечатление с ръста си. Ще трябва да внимава да не се виждат краката над коленете, иначе илюзията ще загуби смисъл. Всъщност, Хаузър бе помислил и за това – роклята се спускаше почти до глезените.

Не само коленете трябваше да крие внимателно. Куейд се нуждаеше от пистолет, но нямаше никакъв шанс да премине през детекторите без алармите да завият. Ето защо, наложи се да потърси нещо по-специално. От едно магазинче със съмнителна слава, Куейд успя да купи макар и доста скъпо пластичен пистолет, направен изцяло от неметални детайли. Гарантираха му, че е неуловим за рентгеновите лъчи. Пластичният материал, разбира се, притежаваше невероятна якост за да издържи на огромното натоварване на изстрела и дори самите куршуми бяха изляти от свръхтвърда пластмаса и напълнени с взривно вещество. Производството и продажбата на подобни оръжия от десетилетия бе обявена за незаконна – но какво ли не може да си купи човек, стига да има пари. Пистолетът имаше още едно безценно качество. Можеше да бъде разглобен на части, които по нищо не напомняха за основното си

предназначение – копчета за рокля, гребен за рошавата коса на дебелината жена, резервни токчета за високите обувки – всичко имаше съвсем невинен вид и никой не би могъл да заподозре, че зад тези предмети се криеше оръжие за стрелба. Сглобяването отнемаше доста време, но пистолета си заслужаваше. А след като фалшивия костюм, пистолетът ще е незаменим!

Всъщност, вече бе минал проверка и можеше спокойно да сглоби пистолета и да го постави в чантата, където ще е подръка. После, преди да стигне Марс ще го разглоби на по-малко части, които ще разхвърли из чантата, а някои може да пхне и в галошите. На Марс едва ли разполагаха с такава скъпа диагностична апаратура, каквата имаше на земния космодрум. Вероятно щяха да се ограничат само с банално претърсване. Мине ли веднъж проверката, Куйейд ще може бързо да сглоби оръжието. Ще трябва да промени и закопчаването на роклята, след като копчетата също бяха части от пистолета, но какво да се прави – жените често променяха своя тоалет. Стига да не го помете някой ураганен вятър, роклята ще издържи. На почти лишения от атмосфера Марс, това изглеждаше най-малкото невъзможно.

Ревът на двигателите стана почти оглушителен. Корпусът на кораба се разтърси. Дано преследвачите да не са си намерили места – тогава при излитане здраво ще ги раздрусат. Куйейд побърза да се увие в койката.

После се отпусна и затвори очи. Така най-добре се понася ускорението. И ще може да остане насаме с обърканите спомени от предишния, истинския живот, които изплуваха бавно, сякаш под въздействието на наученото през последните двадесет и четири часа. Значи името му е Хаузър, таен агент, жертва на собствената си съвест. Това му харесваше. Знаеше достатъчно за Агенцията и безскрупулни й методи на действие, за да храни някакви илюзии в нейните добродетели. Но каква ли е тази тайна, която го правеше толкова опасен и бе причината за такава мащабна операция. Бяло поле в паметта. Защо им е трябвало да го оставят жив и да отделят толкова много хора, които да го държат под постоянно наблюдение? Сигурно защото са искали нещо от него? Но какво – ето това не можеше да си спомни.

Може би ще намери отговорите на тези въпроси на Марс. Марс – планетата, на която живее жената от неговите сънища. Сигурен бе, че тя съществува. За Хаузър сънят е бил единственият позволен начин да се връща в реалността, през останалото време е доминирал имплантата, за да го превърне в Куйейд. Но в някоя тънка пукнатина, през стената от

фалшиви спомени се е просмукало това странно и силно желание да отиде на Марс и да се срещне с красивата чернокоса жена. Ако само успее да я открие, останалото ще е лесно.

Освен това, не бива да забравя, че му предстои да се пребори с Кохаген. Хаузър му го каза и изглежда, че беше прав. Докато Кохаген и хората му са на свобода, за него няма шанс да остане жив.

Ускорението го притисна в койката, все по-трудно се дишаше. Мислите му скачаха от едно на друго – да унищожи Кохаген, да намери красавицата от Марс, но имаше и още нещо – нещо изключително важно, което все още не можеше да си спомни. Поне засега.

Той насочи мислите си към това друго нещо, усещайки че може би там се крие ключът към всичко останало. Това бе... това бе онова, за което бе слязъл в бездната, малко след като се срещна с чернокосата. Това което се намираше дълбоко под повърхността на Марс. Но какво беше то? Външния му вид беше само част от всичко. А имаше още толкова много...

Куййд загуби нишката. Реши да остави за малко тези мисли и надзърна през илюминатора. Представи си, че се превръща в дух, напуска кораба и полита редом с него в космоса след това изоставя, за да се порадва на яркото сияние на реактивната струя. Куййд се насочи право към бликащата плазма и светът се обагри в ярко червено. Ако можеше само да изгори тази илюзорна обвивка около себе си, да помете фалшивото съществуване, да възстанови своята истинска самоличност и да узнае тайните от дълбините на своята душа – тайни толкова важни, че от тях зависеше съдбата на човечеството...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА КОСМОПОРТЪТ

Безмълвие и мрак царяха навън. Фобос, по-големият от двата подобни на картофи спътници на Марс плуваше в съвсем наблизно. Дълъг бе близо седемнадесет мили, широк – тринадесет и с приблизителен диаметър около дванадесет; размери, твърде малки за луна, ала близо два пъти по-големи, отколкото на неговия вечен спътник Деймос. Външния му вид не се отличаваше с особена красота и привлекателност – доколкото можеше да е красиво и привлекателно късче покрита с остри зъбери скала, откъснало се от нагорещената повърхност на планетата преди Бог знае колко милиона години и замръзнало така, както го е сварил леденият вакуум на Космоса.

Космическият лайнер бавно се приближи към него. В сравнение със спътника, корабът изглеждаше ужасно мъничък, почти като сребриста игла. Зад тях се очертаваше огромния хоризонт на Марс – като плътна червена маса, на черния, обсипан със звезди фон. И въпреки това, сам по себе си Марс имаше дребни размери – масата му бе не повече от една десета от Земята. Ето как перспективата и гледната точка променят нещата!

От борда на малката совалка, Куйейд проследи отдалечаващия се от тях космически лайнер. За останалите пътници гледката не представляваше особен интерес – и без това пътуването им се бе сторило прекалено дълго. Всичко, което ги интересуваше бяха туристическите сувенири и игралните зали. Но Куйейд бе направо очарован. Ето тук, на тази малка планета се криеше загадката на неговия живот. Имаше нещо в марсианския пейзаж...

Совалката рязко увеличи скоростта си, разстоянието до планетата се скъси. Куйейд постепенно възстанови чувството си за ориентация и планетата си дойде на мястото – отдолу, а не както му се струваше в началото, че е отгоре. Така бе значително по-приемлива.

Совалката пресече хоризонта, напълнен от кратери с най-различна големина. Куйейд не можеше да откъсне очи от тази сурова красота. Всичко ужасно приличаше на неговия сън, само че, само че...

Той поклати глава. Просто не можеше да си спомни за какво става дума. Това, което бяха направили с паметта му беше като дебело въже, увито около собственото му тяло, впито в плътта, задушавашо всяко

движение, затягащо се при всеки напън да се освободи. Чувстваше, че жадуваната свобода е още далеч.

Повърхността бе ужасно насечена, планетата напълно прилягаше на войнственото си име – име на бог. Куейд успя да зърне част от огромния екваториален каньон, наречен „Valles Marineris“, дълъг почти три хиляди мили. В сравнение с него земния Гранд каньон би изглеждал направо джудже. Отделни части от каньона бяха почти напълно сринати, сякаш са би залети от гигантски потоп. Нямахме никакво съмнение, че преди милиони години на Марс е имало вода и то много, но сега тази вода бе затворена под повърхността, в колосални подземни ледници, покрити отгоре с дебел слой скали и пясък. Никой не можеше да твърди със сигурност, колко вода има под повърхността на Марс и какво би станало ако тази вода по някакъв начин бъде освободена от сковалата я ледена прегръдка.

Отпред се издигаха масивите на три неимоверно високи вулкана. Този регион му беше познат, имаше чувството, че не за първи път попада тук! Но къде ли се криеше онова, дълбоко закопано в паметта му тайнствено нещо, което имаше връзка с ледовете...

Совалката се насочи към пик Олимп, с височина петнадесет или шестнадесет мили, доколкото си спомняше тази величествена планина се смята за най-високата в цялата Слънчева система. На пръв поглед изглеждаше странно, че планета доста по-малка от Земята има вулканична планина с размери, надхвърлящи всякакви човешки представи, но причината тук се криеше в значителна по-слабата гравитация и в относителната стабилност на марсианската кора. На Земята, подобно творение на природата отдавна да е разрушено от постоянните усилия на времето и гравитацията, а изместващата се земна кора рано или късно откъсваше вулканите от техните източници на лава и по такъв начин ги лишаваше от строителен материал, с помощта на който да растат нагоре.

Двигателите отново изреваха и совалката започна да се спуска към повърхността. Далеч под тях, в средата на Хризката долина, покривът на космодрума се разтвори и под него се откри площадката за кацане. Совалката се спусна през отвора и покривът се затвори над нея. Необходимостта от подобни механизми се дължеше на простия факт, че на Марс атмосферата бе твърде разрежена, за да позволи хората да обитават на открито.

Куейд крачеше в група развълнувани туристи, дегизиран като вече познатата дебелана. Той подаде паспорта, който Хаузър му бе оставил в

куфарчето и един от митничарите постави. МАРС. ФЕДЕРАЛНА КОЛОНИЯ. КОНФЕДЕРАЦИЯ НА СЕВЕРНИТЕ НАЦИИ. Никой не им провери документите – Марс бе еднакво заинтересуван от посещенията на туристи и колонисти и затова не се налагаха почти никакви ограничения пред пристигащите. Коего всъщност значеше, че само след няколко часа пристигналият ще може да напусне космодрума.

Ако успеят да съкратят това време до няколко минути щеше да е далеч по-добре. Но никоя бюрокрация не е способна на такъв подвиг. Дори ако се касаеше само за някакво си малко черно куфарче, с пакетче марсиански шоколадови пръчици вътре, пак си заслужаваше поне едно-часовото забавяне. И все пак това не бе най-лошият вариант – на другите планети, където още по-малко се грижеха за мнението на туристите, подобна проверка би отнела поне четири часа, а ако някой се оплаче – дори двойно повече. Бюрократите са малките тирани на своите царства – и все не могат да разберат защо другите не ги харесват.

Едно от дребните предимства тук бе, че значително по-слабата в сравнение със земната гравитация позволява по-лесно да се понасят дългите опашки. Дори и такава дебела жена като него, можеше без особени усилия да издържи на подобно изпитание.

Три дълги опашки се виеха из Имиграционната служба на космопорта, в очакване да бъдат обслужени от тримата имиграционни чиновници, които дежуреха през този ден. Защо чиновниците бяха трима, а не дванадесет, например? Рихтер се усмихна доволно. Защото тогава всичко щеше да става прекалено бързо и ефикасно. Пристигащите първо трябва да опитат от вкуса и силата на бюрокрацията, а това става именно като безсмислено им се губи времето. Така и трябва да бъде. На цивилните непрестанно трябва да им се напомня в коя ръка е силата.

Рихтер се огледа. На стената висеше импозантна картина на самия Кохаген, който посрещаше с усмивка туристите и колонистите. От двете страни на залата бяха строени войници с пушки, в случай че някой реши да протестира или да наруши реда. Той си спомни за един стар филм, в който нацистите поддържаха реда в подобна опашка с помощта на специално обучени овчарки, готови да се спуснат и да разкъсат в миг всеки, който дръзне да излезе от редицата. Каква великолепна идея!

Погледът му се спря на едрата фигура на познатата от полета дебелана, застанала в редица точно зад една майка с дете на ръце. Лицето му се сгърчи от отвращение. Слава Богу, че Лори не беше пълна! При мисълта, че ще я срещне скоро, настроението му значително се приповдигна.

Към него се приближи ескорт от няколко войника. Войниците се построиха пред тях и започнаха да им проправят път през тълпата към изхода. Потънал в мисли Рихтер без да иска докосна с ръка дебелия жено и се отдръпна отвратен от неприятния допир.

Двама агенти се приближиха към тях и ги посрещнаха като особено важни гости. Е, защо пък не?

– Добре дошли, мистър Рихтер – възкликна ентузиазирано първия от двамата. – Мистър Кохаген иска да се срещне с вас незабавно.

Рихтер мина покрай тях, сякаш не ги бе забелязал.

– Какво, по дяволите, означава това? – той посочи стената, където бе изписано с едри букви „Куато е жив!“ Тъкмо се бяха заели да почистват единия край на надписа.

– Нещата тук малко се влошиха – рече с дрезгав глас агентът. – Снощи бунтовниците завзеха рафинерията. Добивът на турбиний е преустановен.

Рихтер и хората му се отправиха към изхода. Рихтер беше отвратен. Сега най-малко беше време за разни бунтовни послания от митичния водач на Марсианския Фронт за Освобождение! Стига им и този мръсен предател Хаузър! Бедата с тия бунтовнически водачи е, че човек никога не може да бъде сигурен дали наистина съществуват, или са плод на нечие развнтено въображение. В края на краища – Агенцията не може да преследва призраци.

– Някакви новини за Хаузър? – запита той, като си спомни за непосредствената задача.

– Нищо.

Рихтер спря и огледа търпеливо чакащите хора, като се мъчеше да разбере какво е привлякло вниманието му. Той погледна към бебето, което си играеше с косата на едрата жена. Дебеланата бе променила леко тоалета си, но от това не бе станала по-привлекателна. Изведнъж бебето удари жената по лицето.

– Коя е моята кабина? – запита с неестествен глас жената.

Рихтер я загледа, смътно обезпокоен. Само това ли знаеше да повтаря тя?

Жената отвори широко уста и изведнъж придоби ужасен вид. Бебето се разсмя доволно.

А. Значи го е правила заради детето. Рихтер се обърна успокоен. Останалите от групата вече бяха напуснали Имиграционната служба.

– Коя е моята кабина? – запита повторно дебелия жено.

Рихтер спря и се обърна. Първоначалното объркване започна да

прераства в откровено подозрение. Какво се криеше зад всичко това?

Жената сякаш се мъчеше да запуши собствената си уста, притискаше я с ръка и въртеше отчаяно очи. Детето направо се късаше от смях, доволно от безплатното забавление. Всички гледаха към тях, дори строените покрай стената войници, но изглежда никой не намираше нищо подозрително в поведението на дебелия жена. Жените нерядко се държат смахнато, когато искат да забавляват деца.

После жената погледна към Рихтер. Очите ѝ се впериха право в него.

И той разбра!

– Това е Куейд! – извика Рихтер. – Спрете го!

Жената напусна опашката и се втурна към изхода, като се носеше с удивителна за телосложението си скорост. Без да спира, тя вдигна ръце и обели настрани лицето си.

Войниците я гледаха парализирани, сигурно си мислеха, че страда от някоя ужасна болест. Тя се хвърли право към тях и те се разбягаха, като се препъваха един в друг, ужасени при мисълта, че могат да бъдат заразени. Нямаше кой да ѝ се изправи на пътя.

Рихтер се втурна след Куейд, като измъкна в движение пистолета. На пътя му непрестанно се изпречваха ужасени туристи и той все не можеше да хване беглеца на мушка. Проклетите паникьосани тъпанари сякаш да му попречат да застреля негодника!

Най-сетне един войник, който беше съвсем близо до Куейд насочи пушката си към него. Но Куейд го помете с ръка, като го запрати към следващия, а той събори трети. Рихтер почти изпита възхищение пред непоколебимия устрем на своя противник, но после си спомни за своята омаза към него. И все пак – подготовката в Агенцията си я биваше!

Но Куейд не ще може вечно да се крие зад гърбовете на другите. Хората се притискаха към стената или лягаха на пода и съвсем скоро той ще е единствената движеща се цел. Тогава вече ще е лесна мишена.

Куейд се носеше по коридора, после свърна встрани от изхода. Ето че допусна грешка! Вече не е така добър. Шест войника се бягаха по петите му, а след тях идваха Хелм и Рихтер. Още малко и мишката ще падне в капана!

На стената на една от пресечките имаше голям прозорец. Зад него се виждаше пустинния марсиански пейзаж. Атмосферата навън бе разредена почти до вакуум – в тази посока изход нямаше!

Куейд понечи да завие по друг коридор, но оттам пътя му пресече един млад войник. Куейд запрати маската по войника и той я сграбчи

инстинктивно. Маската млясна с уста и каза:

– Пригответи се за голямата изненада.

Войникът отвори широко очи – и маската експлодира!

Прозорецът се счупи и парчетата полетяха навън, избутани от високото налягане на земната атмосфера.

Във въздуха се вдигна вихър, който се понесе към прозореца, помитайки всичко пред себе си. Космопортът бе разхерметизиран като спукан балон! Всички се вкопчиха в каквото могат, за да не бъдат пометени от вихъра.

„Божичко, какъв идиот!“ – помисли си Рихтер. Тъкмо го бяха притиснали до стената и да им изиграе такъв номер! Сега вече всички бяха загазили здраво.

Той видя как Куейд се смъква по парапета на стълбите надолу. С тия мускули, едва ли щеше да има проблеми с измъкването. Не им оставаше нищо друго освен да го гледат как си отива, безсилни да го спрат.

Стоящия близо до прозореца войник внезапно изгуби равновесие, полетя към отвора в стената и изчезна през него. Последваха го почти всички дрехи на Куейд. Той остана само по риза с къс ръкав, гащета и ужасно смешните обувки на висок ток. Но все още не бе изпуснал чантата.

Един от служителите успя да се добере до контролното табло и да включи аварийния блок.

От тавана се спуснаха масивни метални щори за да закрийт счупения прозорец и изходите към съседните коридори. След миг всички пътища за бягство ще бъдат блокирани!

СКККРРЦБАНГ! СКККРРЦБАНГ!

Чудесно! Това не само щеше да затвори пътя на въздуха, но и на тяхната жертва – сега вече Куейд не ще успее да се измъкне! Нищо не е в състояние да разбие тези железни бариери!

Рихтер видя, че Куейд се оглежда с безпокойство. „Да, точно така, гадино! Този път няма да ни ми се измъкнеш! И аз собственоръчно ще ти пръсна че...“

Една от бариерите се спускаше наред коридора, близо до Куейд.
СККРРРР!

Куейд се хвърли на пода и се претърколи точно преди...

БАНГ! – хлопна бариерата. Куейд бе изчезнал.

– Не! – извика отчаяно Рихтер.

Желязната щора плътно прилепна към счупения прозорец. Ако въобще имаше капчица мозък в тая тъпа система, трябваше да затвори

само този прозорец, а те щяха да се справят с останалото.

Вихрушката във въздуха мигновено утихна. Разнесоха се ужасените викове на туристите. Майната им!

Рихтер изтича при бариерата, зад която бе изчезнал Куейд.

– Отворете! Отворете!

– Не може – рече един от войниците. – Всички са свързани заедно.

Рихтер се обърна разярен към него и стовари тежката дръжка на пистолета върху главата му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА ВИНЪСВИЛ

С невъобразим шум и трясък старомодният влак, с какъвто вероятно са се возили в нюйоркското метро още през двадесети век, напусна гарата и веднага влезе в първия тунел. Зад прозореца се чуваше равномерно потракване и проблясваха светлини, сякаш всеки момент железното чудовище се готвеше да литне над релсите и да се разбие в тавана. Като се прибави към това и блъсканицата, която цареше вътре, картината ставаше съвсем неприятна.

Куййд огледа внимателно спътниците си, търсейки потенциален източник на опасност. Не може да се каже, че бе подходящо облечен за пътуването – дрехите му бяха излетели през счупения прозорец на космодрума и единственото, което стискаше в ръце бе чантичката. Още преди да се качи на влака я намачка и се опита да ѝ предаде вид на най-обикновен пакет. Но изглежда никой не му обръщаше внимание. Местните жители (всеки, който прекара повече от година в колонията се счита за местен) разговаряха тихо помежду си и той се заслуша в приказките им.

– Докато те нямаше, – обясняваше един от марсианците на своята съседка – Кохаген вдигна цената на въздуха.

– Какво, пак ли? – възкликна възмутено тя. – Но той я вдига за трети път през последните два месеца.

– Да, а междувременно заплатата ни остана същата.

„Интересно“ – помисли си Куййд. На Земята никой не говореше за цената на въздуха, когато трябваше да се привлечат колонисти за Марс. Напротив, непрестанно се подчертаваше, че пристигащите ще получат солидна премия като за начало.

Жената заговори отново, но с по-тих глас.

– Чу ли нещо за семейство Хамилтън?

– Не, но снощи у тях не светеше.

– И предишната нощ. И по-предишната.

– Да не са заминали нанякъде?

– Кой знае – жената го погледна с многозначителна усмивка. После се наведе към ухото на своя събеседник и продължи с едва доловим шепот.

– Да видим какво ще каже Губернаторът, когато всички негови

работници заминат „нанякъде“.

Куйд проследи погледа на жената и се загледа в разлепените по стената афиши. На всички се обещаваха огромна парична награда за този, който помогне да бъде заловен тайнствения водач на бунтовниците Куато. Името бе написано с големи, черни букви.

Но нямаше снимка.

Ето още нещо, за което не се споменаваше в брошурите за бъдещите емигранти. Куйд дори не бе предполагал, че Марсианският Фронт за Освобождение разчита на такава широка поддръжка. Ако се съдеше по съобщенията в новините, бунтовниците бяха само малка, изолирана и зле въоръжена група. Но току що подслушания разговор даваше да се разбере, че са на уважение и почит сред обикновените хора от средната класа. И противно на пропагандата, изглежда, че този когото всички мразеха беше не друг, а Вайлс Кохаген. Нищо чудно, след като дереше своите съграждани дори за въздуха, който те дишаха. Куйд остави наученото за допълнително обмисляне.

Купето се озари от червена светлина. Равномерното тракане откън намаля и влакът излезе на повърхността на Марс. Куйд обърна очи към непознатия пейзаж зад прозореца. Наоколо се виждаше само гола пустош, но това бе земята на неговите мечти!

Той се прехвърли на отсрещния прозорец, мъчейки се да подтисне завладялото го силно вълнение.

Изведнъж видя планината-пирамида от неговите земни сънища! До нея се гущеше миньорското селище. Значи сънят не беше съвсем измислен! Тези неща наистина ги има на Марс!

Куйд се обърна и потупа седящия до него марсианец.

– Извинете, какво е това?

Човекът му хвърли замислен поглед, след това погледна през прозореца.

– За Пирамидалната мина ли говорите? – той видя, че Куйд не откъсва поглед от планината. – На времето работех там, но след като открях тия извънземни боклуци всички ни изгониха. Сега е затворена.

Артефакти от друга цивилизация? Значи и това е било истина. Той е бил тук, сънят му всъщност е истински спомен. Но ако наистина е паднал в бездната, как тогава се е спасил? Може би се е блъснал в нещо при падането и е получил амнезия? Но това не би могло да обясни защо ще се опитват да го убият, нито пък появата на Хаузър и неговата борба с Кохаген. Колко малко знаеше всъщност!

– Може ли да се ходи там? – запита развълнувано Куйд.

– Ха. Не дават да се припари на десет мили.

Значи там се криеше някаква тайна. Иначе защо няма да пускат посетители? Е, него едва ли ще успеят да спрат! По един или друг начин той ще влезе в мината и ще научи тайната за забравеното си минало.

И после ще намери жената от сънищата.

Гледана от съвсем друга гледна точка – приемната пред кабинета на Кохаген – Пирамидалната планина не бе по-малко величествена. Рихтер погледна към гигантския миньорски комплекс и се зачуди какво ли би било ако беше негов. Той влезе в кабинета, където Кохаген го очакваше, седнал с гръб.

– Искали сте да ме видите, мистър Кохаген? – рече Рихтер.

Кохаген се завъртя на креслото. Той се усмихна мълчаливо, като го разглеждаше внимателно.

– Рихтер, – заговори най-накрая Кохаген. – Знаете ли какво ме прави щастлив човек?

„Това, че си на върха – помисли си Рихтер – и можеш по всяко време да дъвчеш подчинените си“. Но той се постара мислите да не се изпишат на лицето му.

– Не, сър – отвърна Рихтер.

– Това, че имам страхотна работа – отвърна със спокоен глас Кохаген. – И докато не спира добива на турбиний, мога да си правя каквото си искам. Всичко. Никой не наднича над рамото ми. Никой не го е грижа какво правя. Никой не дава пет пари, че шепа марсиански жители можели да пострадат – той млъкна.

– Ще ти кажа истината – продължи след малко Кохаген. – За нищо на света не бих си разменил мястото с председателя – очевидно той с мъка се съдържаше да не се размее. Държеше председателя в шепа и го разбираше добре, но едва ли възнамеряваше да го обяснява на Рихтер. Не, маскарада трябва да продължи. Поне за известно време.

Освен това, въпросът с бунтовниците едва ли би могъл да се нарече смешен. Напоследък създаваха доста по-тежки проблеми, отколкото би могло да се очаква от тях. Ако не успеят да ги спрат... Не. За това не бива да се мисли. Той ще ги спре.

Кохаген се изправи, наклони се напред и постави ръце на бюрото.

– Всъщност, – продължи той. – единственото, от което се страхувам е, че някой ден бунтовниците могат да победят и всичко това ще се срине.

Изведнъж той избухна в яростен пристъп и удари с юмрук по

масата. Аквариумът с рибки, поставен на единия край подскочи.

– И за малко това да се случи благодарение на теб! Ти наруши моите заповеди! И след това, тъпако, го пусна да се измъкне!

Рихтер го следеше безизразно. Нямаше никакъв начин Кохаген да докаже, че посланието му е стигнало до него, следователно нямаше и доказателства за неподчинението на Рихтер. И двамата го знаеха добре.

– Някой му помага, сър – рече с равен глас Рихтер. – Отвън.

– Зная – прекъсна го нетърпеливо Кохаген.

– Но, струва ми се... – Рихтер не можеше да прикрие изненадата си.

– Кой ти е дал право да мислиш? – запита подигравателно Кохаген.
– Аз не ти давам информация за да мислиш! – той вдигна пръст и го насочи заплашително към Рихтер. – Ще правиш каквото ти се казва! Ето какво трябва да правиш! – на лицето му отново се изписа спокойствие. Той отвори едно чекмедже и извади малка кутия. После я надвеси над аквариума и започна да храни рибките.

– А сега, да се върнем към работата – продължи Кохаген с по-спокоен тон. – Куато иска да се добере до онова, което е в главата на Куейд и току виж успял да го стори. Според някои слухове напоследък съвсем се бил побъркал. Намислил съм един план, който ще му попречи да се добере до онова, което търси. Как мислиш, в състояние ли си да ми помогнеш?

Рихтер изпитваше огромно желание да натика главата на Кохаген при рибките, и да ги остави да си похапнат от нея, но вместо това каза:

– Да, сър.

– Страхотно! – възкликна Кохаген и вдигна усмихнатото си лице към него. – Защото иначе възнамерявах да те премахна.

Куейд излезе от гарата и попадна право в централната част на Хризе Планиция. Района гъмжеше от офиси, наоколо се разхождаха богато облечени бизнесмени. От площада се разкриваше прекрасна гледка към Пирамидалната планина. Куполът тук беше висок и просторен, домовете – красиви и чисти. С една дума – всичко наоколо отговаряше на мечтите му. В метрото може би също имаше блъсканица, но едва ли щеше да има блъсканица в обширните простори на Марс! А на Земята не само бе тясно, там въздухът, водата – всичко бе ужасно замърсено. Докато тук...

Но да не губи време. По дирите му тичат десетки агенти, забави ли се само са миг и може да попадне в ръцете им. Трябва час по скоро да се скрие някъде.

Куюйд се огледа и изведнъж забеляза входа на хотел „Хилтън“. Той се отправи забързано натат.

Вътрешността по нищо не отстъпваше на красивата външност на хотела. Тук наистина бе рай за туристите!

Куюйд се приближи към рецепцията. Иззад компютъра му се усмихна млад чиновник, сякаш го познаваше.

– О, мистър Брубейкър. Колко се радвам да ви видя отново.

Чудесно! Хаузър наистина бе изпилал всичко!

– И аз се радвам, че се върнах – рече той.

– Същата стая ли ще желаете, сър?

– Разбира се – всичко изглеждаше прекалено добре, за да е истина.

И до известна степен си беше истина – макар и да се представяше за съвсем друг човек. Както и да е – ще трябва да играе по правилата. Не му оставаше никакъв друг изход.

Чиновникът направи справка с компютъра.

– Хъм. Изглежда сте забравил нещо след себе си при предишното си посещение.

Куюйд го загледа напрегнато. Единственото, което би могъл да остави зад себе си, беше онази банда кръвожадни убийци! А също така паметта си и – жената.

През това време чиновникът се изправи и отиде до кутията с писма. Той се върна и му подаде един запечатан плик.

– Ето, заповядайте – той отново погледна към компютъра. – Стая двадесет и осем, в синьото крило. Ей сега ще ви приготвя пропускат.

Чиновникът се обърна с гръб към него и се зае да кодира пропуската за стаята. През това време Куюйд разкъса плика и извади отвътре къс червена сгъната на четири хартия. Той я разтвори – вътре имаше само една реклама на бар. „Последно пристанище“ във Винъсвил.

О, да, придобилото широка популярност сред туристите свърталище на престъпници. Куюйд знаеше, че на Венера има градче Марсвил, което не е с по-добра репутация.

Той разгледа внимателно рекламата. В единия край бе нарисувано голо момиче. А на гърба, някой бе надраскал с познат почерк: „Искаш ли да си прекараш добре, попитай за Мелина“.

Почти без да мисли Куюйд взе една писалка и написа отдолу Мелина. Почувства, че косата му настръхва – двата почерка съвпадаха напълно!

Това послание бе предназначено единствено и само за него. Той си спомни за жената от сънищата. Възможно ли е? Не, разбира се, че не. И

все пак...

Куйд несъзнателно се отправи към изхода. На вратата се обърна назад. Чиновникът тъкмо се връщаше от таблото с ключа в ръка.

– Ето ви ключовете, мистър Бру... – той изведнъж осъзна, че говори в празно пространство. Имаше изненадан вид.

Вратата се затвори зад Куйд. Той излезе пред хотела и се отправи към стоянката за такси.

Слаб, облечен в старомодна ливрея негър забърза насреща му. Беше около четиридесет годишен.

– Кола ли ти трябва, мой човек? Аз съм Бени, аз съм този, който ти трябва.

Куйд кимна към първото такси от опашката.

– Защо да не взема тази?

– Защото него не го чакат шест гладни гърла в къщи.

В този миг Куйд забеляза, че шофьорът на колата, за която говореха беше доста съмнителен на вид пънкар. Трудно би било да се каже, че има по-привлекателен вид от Бени. Куйд кимна.

– Таратайката ми е зад ъгъла – подкани го нетърпеливо Бени.

Едва когато Бени и Куйд наближиха ъгъла пънкарът забеляза, че измъкват полагация му се по право клиент.

– Хей! – извика той, но като видя, че това не оказва нужното въздействие продължи: – Лайно такова!

Изглежда че Марс не се различаваше много от Земята! Но като се има предвид, че по петите му бяха хората на Агенцията, може би изборът му с таксиджията щеше да е удачен. Бени едва ли ще гори от желание да го предаде, а и сигурно добре познава всички задни улички на Марс.

Куйд се приближи към вратата на малката двуместна кола. Неочаквано страхотна експлозия разтърси горната част на Пирамидалната планина. Прозорците се разтресоха и едновременно отвсякъде завиха тревожно сирени. Бени се бе проснал на пода, а Куйд с мъка се задържа на крака от страшното сътресение.

Бени най-сетне успя да се изправи.

– Е, добре дошъл на Марс – рече той. Изведнъж площада се изпълни с войници, които стреляха по невидимите отряди на бунтовниците. От различни места се отвръщаше на стрелбата им. Бени побърза да вдигне вратата.

– Да се махаме от тук, мой човек.

Куйд побърза да скочи в таксито.

Бени навлезе в оживения трафик и веднага придоби по-спокоен вид.

– Но за какво е всичко това? – запита Куейд, като се извъртя на седалката за да проследи издигания се от върха на Пирамидалната планина димен стълб.

– О, това тук е почти ежедневие – отвърна с безгрижен глас Бени. – Пари, свобода... въздух – той внезапно смени темата. – Та, накъде да карам?

– Винъсвил.

Бени се обърна към него.

– Може ли да повториш?

– Винъсвил – повтори Куейд, като разтваряше бележката.

Бени поклати глава.

– Абе, мой човек, ние сме във Винъсвил. В горната част на града.

– Тогава карай към долната част.

– Оо! Ти знаеш добре какво искаш! – Бени подкара по-бързо. – Някакви специални...

– „Последно пристанище“.

– Мистър, това е най-доброто, което можеш да потърсиш!

– Това е адресът, който имам.

– Браво бе, човек! – ухили му се Бени. Той насочи колата към покрайнините на града.

Куейд използва кратката пауза за да се отърве от галошите. Отдолу беше обул удобни обувки. Две части от разчленения пистолет бяха пъхнати в галошите – Куейд ги извади и ги разпредели по джобовете си, заедно с останалите части от чантичката. Време беше да се отърве от дамската чантичка, която си бе изиграла ролята. Добре, че бе успял да спаси всичко, от което имаше нужда, когато избухна бомбата на космопорта.

Не след дълго колата навлезе в един от тунелите, които свързваха двете части на града. Сега вече Куейд се ориентира напълно – хората от по-нисша класа бяха принудени да живеят в долната част на града!

– За първи път ли идваш на Марс? – Бени поде разговор в стила на манекена Джони от земните таксита. Дори и да бе забелязал това, което Куейд правеше с галошите и чантата, той предпочете да не го коментира. Очевидно не му липсваше дискретност. Туристите са хора с най-различни странности.

Куейд се загледа през прозореца, все още впечатлен от гледката наоколо. От всички страни се издигаха високи назъбени планини, между тях – пясъчливи долини. Една безкрайна и привлекателна пустош.

Имаше чувството, че би могъл да съзерцава тази гледка часове, не, дни! А колко още имаше да се види! Спомни си мечтите и сънищата за Марс, които го преследваха на Земята. Ето че е тук, мечтата му се е изпълнила, но жаждата в душата му оставаше все така непокътната. Жажда по неговата изгубена памет, по жената и по още нещо. Но колкото и да се мъчеше, Куййд все не успяваше да възстанови цялостната картина. Сякаш под тънкия повърхностен слой от ежедневни грижи, лежеше по-твърд, базалтов, под който се криеше неговото тайнствено и по всичко изглежда – изпълнено с опасности минало. Ала нищожен му се струваше целият обкръжаващ го свят, в сравнение с онази страшна тайна, която се криеше там, отдолу.

Куййд внезапно осъзна, че от известно време шофьорът се опитва да го заговори.

– Мм-хъм. Мисля, струва ми се... че не знам.

Бени го погледна учудено.

– Какво бе, човек, ти не знаеш дали си за пръв път на Марс?

Макар и да звучеше някак объркано, това си бе самата истина. Някой в неговото собствено тяло вече е бил на Марс, но самия Куййд никога не бе стъпвал тук. Ако някой ден възстанови паметта си, ще може да казва, че е бил...

Той поклати глава. Колкото повече научаваше, толкова по-несигурен в знанията си ставаше.

Тунелът отново излизаше на площад, този път в бедната част на града. Контрастът, в сравнение с блестящите квартали на отвъдната страна бе направо шокиращ. От едната страна – широки, чисти булеварди и прекрасни гледки зад просторните куполи, от другата – мрачни, тесни улички, навяващи клаустрофобия. Тук цареше вечна нощ. Мъждукачи лампи едва осветяваха околността. Единствената по-ярка светлина идеше зад тях, откъм тунела. Причината едва ли се дължеше на часовата разлика – марсианският ден е само с половин час по-дълъг от земния и никак не бе трудно за земния човек да се адаптира към него. По-скоро мрачния изглед се дължеше на подземния характер на града. Куййд имаше чувството, че е дошъл да живее в мина. Нищо чудно, че наричаха квартала долен.

В мрака наоколо се движеха тъмни сенки. По всичко изглеждаше, че значителна част от местната популация е деформирана по един, или друг начин. Куййд потрепера.

Сградите бяха порутени и покрити с какви ли не надписи. Налудничавите идеи изглежда тук бяха на мода. Периодически се срещаха

обявления, че се издирва Куато, придружени с астрономически награди за главата му. Подобно на обявленията във влака и тези нямаха снимка. Куато, митичният лидер на Марсианския Фронт за Освобождение. Само един поглед бе достатъчен за Куйд, да разбере защо тези хора толкова жадуват за свобода. Дори и да са вложили надеждите си в несъществуващ човек – какво пък, това е по-добре отколкото да живееш без никаква надежда.

За миг нещо изплува от забравените дълбини на паметта, но докато успее да го улови, то изчезна отново. Възможно ли е в него да се крие тайната, която ще донесе на Марс свободата? Свобода, но от какво? Истина е, че бедността е ендемична – има я и на Земята. Едва ли ще може като магьосник да махне с магичната пръчица и хората да бъдат свободни.

Ами ако може?

Куйд видя, че тук войниците патрулират по улиците по двойки. Омразата между тях и местните жители бе съвсем осезателна. Имаше ли някакъв начин да излязат тези хора от гетото и отново да зърнат слънчева светлина? Имаше ли начин слънчевите лъчи да огреят и техните домове?

Той поклати глава. Какво би могъл да разбира той от подобни проблеми? Това беше работа на други – политици, психолози... Пък и такива са условията на Марс – сурови и непригодни за човешко съществуване.

По улицата пред тях вървеше полюшвайки бедра сексапилна жена, която държеше малко дете за ръка.

– Не е лоша, а? – подхвърли Бени.

Куйд трябваше да се съгласи, че дори дупка като тази си има своите светли моменти. В мига, в който минаваха покрай жената, той се извърна заинтригуван и погледна лицето ѝ.

Беше ужасно деформирано. Детето беше белязано със същия вроден дефект. Мракът и бедността не бяха единствените нещастия в този окаян район! Куйд се обърна към Бени.

– Каж ми, защо тук има толкова много...

– Мутанти? – допълни Бени, като видя объркването му. – Евтини жилища, приятел. Въздушният пласт е недостатъчен за да спре лъченията.

О! Куйд знаеше, че добре подбрания материал за купол е в състояние да спира вредните космически лъчения, без да прегражда пътя на слънчевите лъчи. Но материал от по-ниска категория просто ще

пропуска всички лъчи. Марс е по-отдалечен от Слънцето, отколкото Земята, но и двете планети са еднакво изложени на космически лъчения. На Земята обаче, като преграда пред тях се изправя озонния слой, макар че и той е значително увреден от промишлените отпадъци, които човек изхвърля в атмосферата. Това всъщност е основната причина за скокообразното нарастване на раковите заболявания. Едва през последното десетилетие, политиците се вслушаха в предупрежденията на учените и започнаха да разработват програми за решаване на този проблем. Решаването изискваше много време и най-вече – огромни капиталовложения, но то вече бе започнало да дава първите си резултати. Тук, на Марс, проблемът изглежда не опираше само до възникването на ракови заболявания – лъченията тук водеха до генетични увреждания. Няма пострашна тирания от тази, която тегнеше над главите на местните жители. Тирания, кореняща се в самите условия на живот на планетата.

Възможно ли бе да има някое бързо и универсално решение? Светкавична промяна, която да върне надеждата на тези отчаяни хора. Не това бяха само неизпълними мечти.

Таксито най-сетне спря пред „Последно пристанище“. Дори за местния стандарт мястото изглеждаше направо ужасно.

– Сигурен ли си, че искаш да влезеш вътре, мой човек? Има реална опасност да хванеш някоя болест.

Разумно предупреждение! Куййд също не изпитваше никакво желание да влиза в този вертеп. Но нали именно тук го пращаше тайнствения му събрат по тяло!

Не му оставаше друг изход. Каквото и да се криеше зад това мистериозно послание, единствения начин да разбере е като влезе вътре.

– Знаем едно много хубаво местенце, малко по-надолу – предложи му Бени. – Момичетата са доста чисти, алкохолът не е много разреден и...

– И шефът пуска по нещо на шофьорите, които му водят клиенти – завърши вместо него Куййд.

Бени се обърна и се престори на обиден, но на лицето му цъфтеше усмивка. Устата му бе пълна с развалени зъби, само на два имаше златни коронки – едната във формата на звезда, другата – на слънце.

– Ей, мой човек, вкъщи ме чакат шест гладни гърла.

Куййд му подаде няколко банкноти.

– Заведи ги на зъболекар.

Бени се развълнува, като видя колко пари му дават. През това време Куййд отвори вратата и излезе. Докато Бени вдигне глава от парите, той

вече се приближаваше към бара.

– Ей, мой човек! – извика зад гърба му Бени. – Да знаеш, че ще те чакам. Колкото и да се забавиш. Да запомниш – Бени се казвам.

Да, Куейд го бе запомнил. Той се обърна за последен път, помахаше с ръка на Бени и след това влезе в „Последно пристанище“. Дано не правеше голяма грешка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА МЕЛИНА

Куйей спря пред входа и огледа вътрешността. По всичко личеше, че това е някакъв долнопробен публичен дом за миньори. Наоколо кръстосваха полуразголени момичета, които замъкваха уловените клиенти нагоре по стълбите. Ако се съди по рекламата не биваше да се очаква нещо повече. Нито по-малко.

Куйей приседна на бара до няколко миньора. Един нафукан барман се приближи към него и зачака поръчката. Имаше едро тяло и грозно, покрито с белези лице – очевидно беше човек с положение и тежест в този престъпен бордей.

– Търся Мелина – рече Куйей.

На лицето на бармана се изписа подозрителност.

– Заета е в момента. Но Мери е свободна.

Мери, сексапилна проститутка с разкошни форми се появи сякаш отникъде и обгърна широките рамене на Куйей.

– Не съм свободна – каза тя с проточен глас. – Вече съм заета.

Куйей я погледна отблизо. Мери имаше три добре оформени гърди, които се полюшваха над съвсем прозрачния и специално ушит за целта сутиен. Сигурно на всеки друг, който си падаше по екстравагантни перверзии щеше да му се завърти главата при това изобилие! Но той си спомни за Лори и за измамното щастие, което имаше с нея. Сексът сега не бе най-важното.

– Благодаря. Ще почакам.

– Земен боклук – каза Мери. Друго не би могло и да се очаква от нея.

Тя се изпърдя и после величествено пое към следващия клиент. Виж, това вече бе неочаквано за Куйей. Изглежда нямаше достатъчен опит с подобни места.

Той отново насочи вниманието си към бармана. Протегна небрежно ръка и му подаде една червена банкнота.

Барманът изведнъж започна да се държи приятелски.

– Бедата е там, друже, че Мел е малко странна. Общо взето избягва да се среща с друг, освен с нейните най-близки почитатели.

Ако тази жена наистина може да си позволи подобно поведение в пропаднало място като това, тя трябва да е нещо много специално!

– Повикай я. Сигурен съм, че ще ме хареса.

Барманът го погледна объркано и след това с известна неохота, която още повече разпали любопитството на Куейд се наведе към масата под стълбите и извика:

– Ей, Мел – настъпи пауза, през която никой не се отзова на повикването. – Мелина.

Куейд погледна към мястото, накъдето се гледаше барманът. На масата, в компанията на няколко миньора седеше жена и в този момент всички се смееха гръмогласно. Жената беше приседнала с гръб към бара, на коляното на някакъв мрачен на вид тип. Един от миньорите, който беше обърнат с лице към тях, най-сетне забеляза опитите на бармана да привлече вниманието на жената и ѝ каза нещо. Мелина се обърна.

Куейд я гледаше парализиран.

Това беше момичето от неговите сънища!

– Тя е с Тони – промърмори барманът. – Предупреждавам ви, мистър, ако не обичате да се биете...

– Има някои неща, за които си заслужава човек да се бие – прекъсна го Куейд.

– Тогава, нека това да стане навън. Моят шеф държи на мебелите.

Лицето на Мелина бе побледняло, сякаш бе преживяла страшен шок. Очите ѝ подскочиха към миньора до нея, след това отново се впиха в лицето на Куейд. Най-сетне тя изглежда взе решение. Надигна се от коляното на Тони и приближи, полюшвайки бедра, към бара. Куейд очакваше търпеливо как ще свърши всичко това. Той разбираше, че му предстои изключително важна среща – но от какъв характер ще е тя? Тази жена приличаше на образът от сънищата само на пръв поглед. Твърде малко достойнство имаше в пошлата, перверзна усмивка, с която го оглеждаше, докато се приближаваше към него.

– Да пукна, ако това не е неукротимия куродървец – каза Мелина. Тя пристъпи до него и го млясна по бузата. След това обгърна раменете му и опипа мускулите. – Все така ненаситен, а? – Мелина сведе поглед надолу. – Оооо. Абе, с какво го храниш тоя?

Куейд изведнъж осъзна, че това, което става е само представление за присъстващите, а разговорът между тях тепърва предстоеше и то на четири очи. Дори да имаха нещо да си казват, очевидно тук не му беше мястото. Не му оставаше нищо друго, освен да влезе в ролята, която му бяха натрапили.

– С блондинки – и така си беше, Лори беше блондинка.

– Ама май още е гладен – тя го задържа към стълбите. В мига, в

който минаваха покрай масата с миньорите Тони протегна крак и им пресече пътя.

– Къде си мислите, че отивате, вие двамата? – викна им той.

– Спокойно, Тони – рече Мелина. – И за теб ще има.

Изглежда Тони не остана доволен от отговора. Той сграбчи Мелина за ръката и отново я дръпна на коленете си.

– Аз дойдох пръв! – извика мрачният мъж и се обърна към Куейд. – Вземи си номерче, друже!

Куейд се наведе и стисна Тони за китката.

– Ние да не сме в бръснарница – рече той.

Тони го гледаше, сякаш не можеше да разбере какво му казват.

– Джордж, – обади се с уморен глас Мелина. – Опитай се да вразумиш тази маймуна.

Миньорът, който седеше на отсрещния край на масата вдигна очи към нея. Имаше спокоен и самоуверен вид.

– Не искаш ли малко да се поразходиш? – каза най-накрая той на Тони. – Остави големия човек да си почине – с огромна неохота Тони пусна ръката на Мелина. Чак тогава Куейд пусна неговата.

– Да пукнеш дано – изсъска злобно Тони.

Мелина стана и продължи към стълбите. Куейд я последва като не изпускаше от очи Тони – и останалите. Ако в този миг се появят хората от Агенцията... – изведнъж той забрави всичко, сащисан от това, което се спускаше срещу тях по стълбите.

Беше жена-джудже. Главата ѝ едва стигаше до кръста на Куейд, облечена бе в спортен екип. Тя огледа с любопитство Куейд.

– Тъмбелина, скъпа – рече Мелина. – Ще бъдеш ли така добра да се погрижиш за Тони? Изглежда, че са му влезли мравки в гащите.

Джуджето кимна, без да откъсва възхитен поглед от широките рамене на Куейд.

– Ако на теб ти потрябва помощ, викай – рече тя с многозначителна усмивка.

Двамата се качиха на горния етаж и Мелина се обърна към него. Гледаше го с поглед, който обещаваеше много и най-различни удоволствия. Тя отвори една от многобройните врати в коридора и го пусна да влезе пред нея.

Мелина внимателно затвори вратата, обърна се към Куейд и ненадейно го зашлеви през лицето.

– Копеле мръсно! – процеди през зъби тя. – Значи си жив! Аз си мислих, че Кохаген те е измъчвал до смърт!

– Извинявай, че не съм умрял – едва успя да промълви изненадания Куййд.

Всичко в държанието ѝ се бе променило напълно. Сякаш със затварянето на вратата бе изчезнала евтината курва. Пред него стоеше интелигентна и знаеща какво иска жена, която дори в гнева си се държеше с необходимото достойнство. Куййд не знаеше как да разбира тази внезапна промяна.

– Не можа ли поне да ми телефонираш? Дали въобще те интересуваше какво е станало с мен? Поне мъничко не ти ли беше любопитна, а?

Куййд я гледаше загубил ума и дума. Тази жена му харесваше хиляди пъти повече от онази долу в бара, но дори и нея не можеше да разбере. Очите му не изпускаха нейните.

Изглежда, че с избухването гневът на Мелина се поуталожил малко. Напрежението в държанието ѝ изчезна. Тя затвори очи и се подпря на вратата. После пак го погледна, но този път в очите ѝ имаше сълзи.

Изведнъж Мелина вдигна ръце и го прегърна. След това го целуна страстно. Куййд продължи да я гледа още по-изненадан от преди, без да знае нито какво да каже, нито какво да направи.

– Божичко, Хаузър... ти си жив! – проплака тя. Значи наистина го познаваше! Иначе откъде ще знае истинското му име? Той направи безуспешен опит да я откъсне от себе си. Не беше дошъл тук за това, но чувстваше, че я желае силно.

– Мелина... Мелина... – наистина ли това бе името ѝ? Отиваше ѝ, но пък не пробуждаше нищо в подсъзнанието му. Сърцето му блъскаше лудо, той събра сили и я отстрани. – Мелина!

Тя пое дълбоко въздух и го погледна с разплакани очи.

– Какво?

– Трябва да ти кажа нещо...

Тя се спря и зачака заинтригувана от това въведение. Куййд продължи с известна мъка.

– Аз... не те помня – звучеше прекалено просто, но Куййд сметна, че за начало е добре. Образът от съня беше точно това – само образ без никакво съдържание. Той не познаваше тази жена, точно както не познаваше и Хаузър. Нима наистина е бил с нея, там, отвън, в подножието на Пирамидалната планина?

Мелина пое няколко дълбоки глътки въздух. Имаше объркан вид.

– За какво говориш? – попита го тя.

– Аз не те помня. Не помня нищо за нас. Дори не помня себе си.

Мелина се изсмя недоверчиво.

– Какво, да не си получил внезапно амнезия? – каза тя. – А как се появи тук?

Ето че стигнаха до най-важния въпрос.

– Хаузър ми остави бележка.

Мелина изглежда все още не можеше да вникне в сериозността на разговора.

– Хаузър ли? Ти си Хаузър.

– Не, вече не съм – тя го погледна изненадано. – Сега съм Куейд. Дъглас Куейд.

На устните на Мелина разцъфна усмивка.

– Хаузър, ти си си загубил ума.

– Не съм си го загубил. Кохаген го открадна. Открил е, че Хаузър работи за другата страна и го е превърнал в някой друг – Куейд сви рамене. – В мен.

Мелина го огледа подозрително.

– Говориш като побъркан.

– След това ме прехвърлил на Земята – Куейд пое дъх и продължи – при друга жена и отвратителна работа.

– Жена ли каза? – в очите ѝ блесна огън. – Да не искаш да кажеш, че си се оженил?

Куейд изведнъж почувства, че е стъпил на хлъзгава почва и побърза да се отдръпне.

– Всъщност, тя не беше моя жена – отвърна объркано той.

– О, колко съм глупава – пресече го саркастично Мелина. – Но разбира се, тя е била жена на Хаузър.

– Виж, – побърза да обясни Куейд – хайде за малко да забравим тази жена.

– Не! – яростно извика Мелина. – Да забравим! Тия не ми минават! Омръзна ми вече! Омръзна ми с твоите лъжи!

– Защо ще трябва да те лъжа? – той беше отчаян. Толкова близо бе до възможността да попълни липсващата информация за себе си, но изглежда това никога нямаше да стане.

Мелина продължи с леден глас.

– Защото все още работиш за Кохаген.

– Не ставай смешна – отвърна кратко той. Но това беше грешка. Тя почти бе плюла в лицето му.

– Никога не си ме обичал, Хаузър! Използва ме, за да се промъкнеш вътре.

– Вътре в какво?

Тя стана още по-подозрителна.

– Мисля, че най-добре ще е да си вървиш – Мелина стана от леглото.

Точно това най-малко бе желал и не само заради страстта, която изпитваше към нея.

– Мелина, Хаузър има нужда от мен за да направи нещо – той посочи към главата си. – Той каза, че вътре има достатъчно, за да се справи с Кохаген веднъж завинаги.

– Няма да стане! – озъби се тя. – Тоя път няма да се хвана на въдицата.

– Помогни ми да си спомня – каза изправяйки се той. Пристъпи към нея, но тя се отдръпна назад.

– Казах ти, махай се!

– Мелина! – помоли я той. – Опитаха се да ме убият!

Тя се наведе и пхна ръка под леглото. Изведнъж Куюйд осъзна, че гледа право в дулото на пистолет, който тя бе измъкнала отдолу.

– Така ли? – запита подигравателно Мелина.

Той надзърна в пълните с решимост очи. Никаква надежда не видя вътре.

Проклетие! Не го терзаше само загубата на информация, имаше и нещо, което го засягаше лично. Ето че най-сетне бе открил жената от сънищата, жената, за която бе мечтал, а излизаше, че тя го мрази.

Подавен от чувството за невъзвратима загуба, той се обърна и излезе от стаята. В мига, в който затвори вратата Мелина престана да се владее и избухна в плач. Каква глупачка е била да вярва, че Хаузър я обича!

Спомни си как се бе присъединил към силите на бунтовниците – горящ от желание да се бори срещу тиранията на Кохаген, за свободата на подтиснатите марсиански жители. Кохаген трябва да е имал доста ниско мнение за бунтовниците, за да си мисли, че така лесно ще успее да внедри сред тях свой шпионин. Тя се бе постарала през цялото време да държи Хаузър настрана от всякаква информация за Куато.

Двамата получиха задача да работят в група за събиране на сведения. Мелина беше натоварена със задачата да го следи и макар отначало да го подозираше, сърцето ѝ постепенно я предаде. Мъжът до нея се оказа интелигентен, чувствителен и с магнетична привлекателност, а освен това твърдеше, че я обича. Преди да възпре чувствата си, тя вече бе влюбена на свой ред в него. Като си спомни сега за това, тя се разплака още по-горчиво. Как е могла да допусне такова нещо? Бунтовничка да се влюби в шпионин на Агенцията? Какъв срам!

Когато Хаузър изчезна, тя се помъчи да го забрави. Представи си го, че се е върнал в тълпата от агенти и лакеи на Кохаген, които ненавиждаше.

Но не успя. Още в мига, в който го зърна в бара, я завладяха всички стари чувства към него. Усещаше, че той се опитва да я използва именно поради привързаността ѝ към него. Да я измами – с разни смехотворни приказки за амнезия и мозъчни имплантати. Това бе по-скоро обидно предизвикателство към нейната интелигентност и тя се опита да го забрави, макар това да ѝ причиняваше болка. Но какво друго ѝ оставаше? И все пак знаеше, че дълбоко в сърцето си все още го обича.

Долу в бара, Бени обгръщаше страстно тялото на Мери, която макар и с неудоволствие го оставяше да я опипва.

– Казах, че съм на разположение, а не че съм свободна – напомни му тя.

– Не прося безплатни услуги, сладурче – протестира той. – По-скоро нещо като комисионна.

В този миг той зърна прегърбената фигура на Куейд да слиза по стълбите.

– Ще продължим след малко – обеща ѝ Бени. Той изтича да пресрещне Куейд пред вратата.

– Ей! Нещо не се забавихте много.

Куейд му се озъби и излезе.

Отвън площада бе претъпкан с народ. Куейд се стараеше да заобикаля отдалече патрулните двойки. Бени подтичваше след него.

– Някога правил ли си го с мутант? – попита го Бени.

– Не.

– Познавам едни сиамски близначки – рече Бени. – Човече, няма да знаеш дали си на земята или в небесата!

– Нещо не съм в настроение – каза Куейд. Разговорът сякаш наливаше масло в огъня. Колко хубаво щеше да е – би могло да бъде с Мелина! Но как да я убеди в чувствата си, след като не помни нищо от преишната им връзка?

Бени продължаваше да се влачи подир него.

– А какво ще кажеш за някой псих? – настояваше той. – Не искаш ли да ти гледа някой психосенс?

И ще може ли да му каже как да се оправи с Мелина? Едва ли!

– Къде ти е колата? – Бени посочи към отсрещния край на улицата.

Куйд въздъхна. – Закарай ме в хотела.

Бени вдигна рамене. Колата се понесе по тъмните улици и най-сетне навлезе в ярко осветения тунел. Куйд мълчеше. Направи каквото можа.

Но този път от яркоосветените улици не му стана по-леко на душата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ЕДЖМАР

Куйд се бе изтегнал на леглото в стаята си, в хотел „Хилтън“. Нощта тук бе относително понятие – за туристи една, а за местните друга. По-дългия с близо половин час марсиански ден отдавна не тревожеше марсианците, но за туристите, пристигнали току-що от Земята адаптацията бе доста трудна. Ето защо всяка стая можеше да се нагласи на различен денонощен цикъл, според желанията и изискванията на нейния обитател. Куйд въобще не си направи труда да променя този цикъл и го остави така, както го бе програмирал предишния наемател. Сигурно и той е бил турист от Земята като него. Затова макар навън да бе все още късен следобед, в стаята цареше нощен мрак.

Хрътките на Кохаген все още не бяха надушили дирите му. Дали наистина бе прикрил следите си, или просто изчакваха нейде навън подходящ момент, за да го премахнат? След няколко безуспешни опита, положително си бяха взели бележка и следващия път ще пипат по-внимателно. Най-вероятно просто искаха да избягнат някоя касапница наред един от най-оживените хотели на планетата. Сигурно няма да изложат на риск спокойствието на туристическия сезон само заради една погрешна или прибързана стъпка. Така че тази привидна безопасност бе по-скоро моментна, но всъщност, кой би могъл да знае със сигурност какво се крие зад нея? За по-сигурно Куйд реши да постави вързоп от чаршафи в леглото, а той да спи някъде другаде.

Но не оцеляването бе това, което занимаваше мислите му в момента. Все се връщаше на Мелина. Какво още трябваше да стори за да спечели доверието ѝ? Вече бе напълно уверен, че именно тя е жената от неговите сънища. Друга на нейно място щеше да направи опит да го съблзни и да изпомпа от него колкото може информация, а после да го предаде на неговите преследвачи. Мелина не направи това – тя просто го изгони. Само в едно бе спечелил от неудачната среща – вече ѝ вярваше повече от всякога. Но това едва ли щеше да му помогне да си възвърне загубеното доверие на Мелина.

Е, най-добре ще е да поспи. Така поне има надежда да се срещне отново с нея в съня си и да потърси начин да се сближи с жената, която бе отхвърлила любовта му. Имаше нужда от почивка. Малко преди да си легне той хапна от марсианските шоколадови пръчки, глътна няколко

таблетки с витамини и сега се чувстваше по-добре. Не беше голям почитател на сладкото, но шоколадовите пръчки някак го сближаваха с Хаузър и това поддържаше в него надеждата, че ще може да си спомни нещо по-важно. Куййд не беше кой знае какъв специалист по въпросите на човешката психика, но беше уверен, че колкото повече се забърква с нещата, които в ежедневието са вълнували Хаузър, толкова по-голяма е надеждата да разбере мотивацията на този човек. А това би могло да му спаси живота или поне да го изпълни с повече смисъл и съдържание.

Куййд включи стеновизора. Екранът бе далеч по-малък от неговия на Земята – индустрията тук бе доста изостанала – но все пак можеше да се гледа.

В момента вървяха домашните новини – пък и какво друго? Показваха някакви скучни гледки – черни камънаци, сред безкрайна червена пустиня. Само преди няколко часа подобен пейзаж би предизвикал нескритото му възхищение, но сега – след скарването с Мелина, всичко го дразнеше.

– Около четиридесет години след първата пилотирана експедиция до Марс хората попаднаха на следи от извънземна цивилизация – говореше нечий глас зад кадър. – След откриването на петна остъклен от висока температура пясък, учените излязоха с предположението, че Марс е бил посещаван от извънземни пришълци.

Куййд продължаваше да лежи на просторното хотелско легло, окъпан в синя светлина от екрана и бледочервена – от вечерното марсианско небе. Усещаше, че това, за което говорят би трябвало да го интересува, но не можеше да откъсне мислите си от Мелина. Пред очите си виждаше само разгневеното ѝ лице – както я бе видял за последен път. С Мелина до него целият Марс би се превърнал в рай, но без нея тук всичко бе мрачно и тъжно.

Той смени канала. На екрана се появи лицето на Вайлс Кохаген и Куййд го загледа напрегнато. Кохаген говореше направо от кабинета си.

– Днес, точно в 18.30 подписах указ за обявяване на извънредно положение във Федералната Колония Марс. Няма да позволя на когото и да било да сложи ръка върху нашия минерален експорт. Време е найсетне мистър Куато и неговите терористи да разберат, че с престъпните си действия само влошават положението на обикновените трудови...

Куййд бе впил очи в лицето на своя враг. Кохаген обявява военно положение? Защо? Какъв смисъл има това? Зад него бяха изправени такива могъщи сили, че този ход изглеждаше най-малкото пресилен. Не, в политиката е така. Диктаторът винаги се нуждае от привидни

безредици, които да оправдаят суровите мерки, наложени от него, за да запази своята абсолютна власт.

С това съобщението приключи. Ето още нещо, което избягвах да показват на потенциалните колонисти от Земята.

На следващия кадър четирима оковани затворници се притискаха към стените на тясна килия, от която въздухът излизаше с тихо свистене. Без съмнение затворниците разбираха това, но бяха безсилни да направят каквото и да било за да променят съдбата си.

– Франсис Акуадо – повреда на обществена собственост – обяви говорителят. – Джудит Реденсек и Джийнет Уайл – опит за съпротива при арест. Томас Захари – предателство.

Разхерметизацията продължаваше. Затворниците се задъхваха от недостиг на въздух. От лигавиците им бликна кръв. Очите им се изцъклиха. Камерата се спираше на всяка подробност и я показваше в едър план с неумолимата садистичност на някой оператор-психопат. Присъдата очевидно бе смърт чрез мъчение. За Марс както изглежда това бе ежедневие, превърнало се едва ли не в телевизионна забава, предназначена за най-широк кръг зрители. Кое от своя страна не говореше никак добре за тези зрители. На Земята предпочитаха да не си показват много кривите ризи.

Екранът изгасна. Без да иска го бе изключил. Куейд седеше в леглото, стиснал главата си с ръце.

Щом на Марс даваха смъртна присъда за повреда на обществена собственост, то вероятно всеки, който драскаше по стените би могъл да получи такава присъда. Стига разбира се да го хванат. Същото се отнасяше и за някой невинен, който се е възпротивил при ареста – смърт. Да не говорим за обвинението в предателство – едно доста разтегливо понятие при днешното състояние на политиката. Куейд би могъл да бъде обвинен по всички тези пунктове! И да бъде осъден! Счупеният прозорец на Космопорта, съпротива при опит за арест и какво ли още не. И най-вече – без съмнение ще бъде признат за виновен по най-важното обвинение – в предателство спрямо правителството на Марс. Куейд чувстваше, че се задъхва от омраза. Ако в този миг пред него като по чудо се бе появил бутон с надпис: „УНИЦОЖИ МАРСИАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО“, той би го натиснал без да се колебае. Но по-вероятно бе Марсианското правителство да се добере преди него до бутон с надпис „УНИЦОЖИ ХАУЗЪР/КУЕЙД“ и да го натисне.

Ако само можеше да изрови онази страшна тайна, която се криеше в собствената му глава – тогава може би щеше да си разчисти сметките

с Агенцията и със самия Кохаген. Само да можеше!

Изведнъж на вратата се почука. Куейд замръзна, готов за всичко. Дали главорезите щяха да почукат преди да нахлуят при него?

На вратата се почука отново.

– Мистър Куейд?

Той се поколеба, след това реши да отговори. В края на краищата, ако бяха неговите преследвачи досега да са разбили вратата, или вече да стрелят през нея.

– Да?

– Трябва да говоря с вас – за мистър Хаузър.

Куейд не бе произнасял това име пред никого в хотела. Тук беше регистриран като Брубейкър. Значи човекът отвън не бе случаен посетител. Гласът му се стори познат и той се помъчи да си спомни откъде. Но така и не успя.

Не биваше да рискува. Извади пистолета и го зареди. Още щом се бе прибрал в стаята, той бе събрал всички части, разхвърляни сред вещите и ги бе сглобил. Куейд се приближи тихо да вратата и застана встрани от нея.

– Кой сте вие? – запита той.

– Д-р Еджмар – чу се приглушен глас. – Работя в корпорация „СПОМЕНИ“.

Настъпи пауза. Не след дълго Еджмар проговори отново.

– Малко е трудно за обяснение. Ще бъдете ли така добър да ме посетите да вляза? Не нося оръжие.

Куейд внимателно откряна вратата и надникна отвън, с готов пистолет в ръка.

Пред вратата стоеше един безвреден на вид интелектуалец. Още в мига в който го зърна, Куейд се досети къде е чувал гласа му. Това бе говорителят от рекламния видеоклип на корпорация „СПОМЕНИ“, който бе видял в метрото на Земята. Като че ли именно от тази реклама бе започнало всичко.

Куейд насочи пистолета към мъжа и огледа внимателно коридора.

– Не се безпокойте – рече Еджмар. – Сам съм. Мога ли да вляза?

Куейд протегна ръка, сграбчи неканения посетител и го издърпа в стаята, след което затвори вратата. Обискира го, но не намери никакво оръжие.

– Това, което ще ви кажа, е малко трудно за възприемане, мистър Куейд.

– Слушам – отвърна Куейд.

– Страхувам се, че в този момент вие не сте тук.

Куейд едва успя да подтисне смеха си, макар че бе ужасно напрегнат.

– Знаете ли, докторе, още малко остава да ви повярвам – може би точно това бе целта му! До този миг поне не бе споменал нито Кохаген, нито Мелина, но ако го бе сторил само щеше да си навлече още по-тежки подозрения. Например, ако се бе опитал да го убеди, че го изпраща Мелина, а всъщност целеше да го заведе право в лапите на Кохаген. Но това с което започна разговора му се стори направо забавно в този напрегнат момент. Какво би спечелил Кохаген, ако успее да убеди Куейд, че той всъщност не е тук? Далеч по-лесно би било направо да го изпрати някъде – например в ада, с помощта на някой точно изстрелян от засада куршум.

– Както вече ви казах, в този момент вие не сте тук – настоя отново човекът срещу него. – И аз не съм тук.

Що за халюцинация, щом докторът може да я споделя със своя пациент? Куейд протегна ръка и сграбчи рамото на своя събеседник, сякаш да провери дали е от плът.

– Много интересно. И къде сме ние?

– В „СПОМЕНИ“.

Куейд за миг загуби своята самоувереност. Възможно ли бе това да е обяснението? Да, той отиде в „СПОМЕНИ“, но единственото, което се случи там бе, че получи тежкостепенна дезориентираност. Най-точно бе да се каже, че светът, в който живее се срива в един миг и той се превръща във вечния беглец.

– Точно в този момент вие лежите завързан в креслото за имплантация – продължи Еджмар. – И аз се свързвам с вас с помощта на дистанционно управлявана психосонда.

– Аха, разбирам – значи в момента аз сънувам! – рече подигравателно Куейд. – И всичко, което става е част от приятната ваканция, осигурена ми от вашата корпорация.

Само че едва ли в подобен пакет от имплантирани мечти щеше да има такава болезнена и тъжна сцена като момента, в който Мелина го изгони. Само реалността бе способна на подобна жестокост към него!

– Не съвсем – продължи Еджмар без да обръща внимание на сарказма на Куейд. Докторите изглежда се научават отрано да не се влияят от поведението на своите пациенти. – Това, което вие изживявате е свободна халюцинация, базирана само донякъде на нашите записи. Но в основата си, вие сте създателят на всички събития в този халюцинаторен

свят.

Това накара Куейд да се замисли. Наистина – ако предположи, че мозъкът му е отхвърлил предложението за любовната връзка с Мелина и на негово място е развил някакви собствени фантазии? И така неговата подозрителност става нейна подозрителност в съня и тя го отблъсква. Някъде беше чел, че подобно нещо е възможно, май го наричаха трансферация или нещо такова. В такъв случай той е в състояние да унищожи собствения си мозък!

И въпреки всичко Куейд все още не можеше да повярва.

– Добре, ако това е моя халюцинация тогава кой те е поканил теб?

– Аз бях изкуствено имплантиран, именно за да предотвратя подобни инциденти – отвърна без никакво колебание Еджмар. След това продължи още по-убедително. – Неприятно ми е да ви го съобща, мистър Куейд, но вие имате остра шизоидна емболия. По никакъв начин не можем да ви извадим от собствената ви халюцинация. Изпратиха ме за да ви убедя да се върнете в реалния свят.

– Под реалния разбирате не този, в който сме в момента, така ли? – попита го Куейд.

– Помислете, мистър Куейд. Вашият сън започна по средата на процедурата по имплантиране. Всичко, което се случи след това – стрелбата, преследването, пътуването до Марс в първокласна кабина, стаята тук, в хотел „Хилтън“ – всичко това е част от поръчката, която направихте в „СПОМЕНИ“.

– Това, което говорите е пълна глупост! – възрази Куейд, но вече беше започнал да се опасява, че не е така.

– А какво ще кажете за момичето? – запита с безизразен глас Еджмар. – Брюнетка, с едри гърди, страстна и скромна, точно каквато си поръчахте. И това ли са глупости?

– Тя е истинска – каза Куейд. – Сънувах я още преди да дойда в „СПОМЕНИ“.

– Мистър Куейд, чуите се само какви ги приказвате – прекъсна го неговия събеседник. – Тя е истинска защото вие сте я сънували?

– Точно така – Куейд наистина вярваше в това, макар да не очакваше, че ще убеди доктора.

Еджмар въздъхна обезкуражен.

– Може би това ще ви убеди. Ако обичате, бихте ли отворили вратата?

Куейд притисна пистолета в ребрата на Еджмар.

– Ти я отвори!

– Грубостта е излишна в случая – доктор Еджмар изправи рамене и се отправи към вратата.

Куйейд се промъкна зад него, готов на всичко.

На всичко друго, но не и това, което видя.

На прага стоеше Лори!

Куйейд направи всичко възможно да прикрие изненадата си. Лори сякаш бе по-красива и привлекателна от всякога, красивите ѝ гърди се разкриваха малко повече от допустимото, на лицето ѝ, точно под окото имаше мъничка, но добре изразена червенина от дулото на пистолета, с който я бе ударил. Изведнъж му стана мъчно, че го е направил, никога преди това не я бе удрял.

Лори го гледаше с опънато лице, сякаш с мъка сдържаше сълзите си. В очите ѝ се четеше безгранична обич – нямаше ни най-малък намек на съмнение, че някога е била нещо друго освен неговата върна и възлюбена съпруга.

– Мили...

Но нали тя стреля по него! Нахвърли се върху него, опита се да го убие с кухненския нож. Раните от тези атаки още не бяха заздравили по тялото му. Опита се да отвлече вниманието му, докато дойдат Рихтер и Хелм. А после му каза, че целият им съвместен живот е бил имплантиран, с изключение на последните шест седмици. Мили?

Божичко, как само му се искаше да ѝ повярва! Ако това наистина е сън, то тогава тя никога не се е нахвърляла върху него и все така го обича.

– Моля, заповядайте, мисис Куйейд – обади се Еджмар.

Лори пристъпи колебливо през прага. Бедрата ѝ се полюшваха както преди – нещо, което винаги го е влудявало от страст. И все още го влудяваше. Може и да не я обича, но със сигурност може да се каже, че не я мрази!

Тогава, защо в съня си ѝ бе дал такава отвратителна роля? Дали това не бе само израз на някакъв подсъзнателен стремеж да я замени с жената от Марс? В това имаше някаква логика, макар и аморална. Всичко бе така объркано!

И все пак не бива така лесно да ѝ се доверява! Куйейд притегли Лори към себе си и я обискира набързо. Докато пръстите му тършуваха из дрехите и докосваха гърдите ѝ, душата му стенеше по красивото ѝ тяло. Колко пъти бе притискал в страстните си обятия тази вълнуваща плът и колко удоволствия бе получавал от тази жена, която продължаваше да твърди, че е негова законна съпруга. Как можеше да се съмнява сега в

нея?

– Предполагам, че и ти не си тук в този момент – каза той с дрезгав глас. Усещаше, че вече става досаден, но какъв друг изход му оставаше? Една единствена грешка би била равна на катастрофа.

– Аз съм тук, в „СПОМЕНИ“ – рече простичко тя.

Куййд се изсмя и я отблъсна. Но отвътре все така го болеше. Как му се искаше в този момент Лори да изкрещи, да му каже, че го мрази, да се нахвърли върху него! Тогава поне щеше да се чувства оправдан в грубостта си към нея, независимо дали сцената бе измислена или реална.

– Аз те обичам, Дъг – каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Точно така. И затова се опита да ме убиеш! – той реши да се бори докрай, та дори и само в съня си.

– Неее! – възпротиви се тя и внезапно избухна в плач. – Никога не бих ти причинила болка! Аз те обичам. Искам да се върнеш при мен – отчаянието ѝ направо му късаше сърцето.

– Да не повярваш – промърмори той. Но вече не бе така сигурен в себе си. И все пак, колко хубаво щеше да е, ако можеше да я прегърне и...

– Кое не е за вярване, мистър Куййд? – попита Еджмар. – Че в момента имате параноиден пристъп на базата на остра психоневротична травма? Или че... – гласът му стана подигравателен. – Или че вие сте непобедим таен агент от Марс, жертва на междупланетна конспирация, целяща единствено да го превърне в строителен работник?

Куййд почувства, че започва да губи почва под краката си. Сякаш всичко съвпаднаше, дори придобиваше нова окраска след обясненията на доктора! И наистина, как иначе може да се обясни цялата тази бъркотия освен като дело на един нездрав халюциниращ разум?

В очите на Еджмар се четеше съчувствие и симпатия.

– Дъг, колко от нас са герои? Ти си един чудесен, изпълнен с достойнство мъж. Имаш красива жена, която те обича.

Лори го гледаше с любов.

– Имаш хубава работа, бъдещето ти е осигурено – продължи Еджмар. – Животът е пред теб, Дъг – той се намръщи добродушно. – Но ти трябва да пожелаеш да се върнеш в реалността.

Най-сетне всичко си заставаше на мястото. Куййд вече бе напълно убеден. Изглежда наистина е станал жертва на желанието си да бъде герой, но после всичко се е изродило в този нереален, измислен кошмар. Искал е да има красива жена – но нали има Лори. Е, косата ѝ не е черна,

но нима това може да бъде причина да се раздели с нея? Като си спомни само, как се отнесе с него Мелина...

– Какво трябва да направя? – попита той.

Еджмар протегна към него ръката си, в шепата стискаше мъничка таблетка.

– Изпий това.

– Какво е то? – Куейд не беше чак толкова глупав, да повярва че една въображаема таблетка ще може да стори онова, което самото въображение не може.

– Това е символ – обясни Еджмар. – Символ на твоето желание да се върнеш към реалността. – Вътре в твоя сън, ти ще заспиш.

И ще се събуди в реалността? Да, това се бе случвало и преди, когато бе паднал в бездната, за да се събуди в собственото си легло с Лори до него. Колко привлекателно изглеждаше предложението на доктора! Изпиваш една таблетка и всичко свършва. Привлекателно и логично – в живота бе точно така, човек изпива лекарството за да оздравее. А в съня го изпива за да пожелае да оздравее. Но ефектът в края на краищата ще е същия.

– Бъдете сигурен, мистър Куейд, че корпорация „СПОМЕНИ“ ще ви осигури лекарска консултация дотогава, докато вие се нуждаете от нея. И в добавка, ако подпишете, че се отказвате от претенции към нас, ще ви изплатим доста голямо парично обезщетение.

– Колко? – Куейд попита почти механично, без всъщност да се интересува. Истинският въпрос бе дали да предпочете познатата и скучна земна реалност, пред тази въртележка от налудничави приключения на Марс. Отговорът сам по себе си би трябвало да е еднозначен, но все още дълбоко в душата го измъчваше споменът за Мелина и за онова другото, до което така и не бе успял да се добере...

– Сто хиляди кредита. Може би и повече.

Лори плесна с ръце и го погледна щастлива.

– Помисли си само, Дъг. Ще можем да си купим къща.

И няма да живеят в противния апартамент на двестотния етаж. Не можеше да се отрече, предложението бе страшно привлекателно. Може би ще могат да си позволят и някоя почивка на морското дъно.

– Разбира се – сякаш потвърди мислите му Еджмар. – Единственото което трябва да направите е да изпиете тази таблетка.

Изведнъж отново го завладя предишната подозрителност. Защо, по дяволите, всичко се свежда до тази таблетка? Но може ли просто да заяви на всеослушание: „Всичко това е сън! Сега ще се събудя! Искам да се

върна към реалността и Лори!“ и така да се приключи. И преди, макар и рядко му се бе случвало да излиза с усилие на волята от някой неприятен сън. Сънят просто губеше съдържание и той се пробуждаше. Е, понякога се случваше и обратното, да се събуди тъкмо по средата на някой вълнуващ еротичен сън и да си остане само с ерекцията. Но това май беше доста отдавна, още преди да се срещне с Лори. И все пак смисълът бе същия – щом не може да излезе от съня без символа, защо ще може да излезе с помощта на символа? Защо толкова настояваха да глътне този символ?

– Да речем, че сте прави – заговори Куейд. – И че всичко това е сън – той вдигна пистолета и го опря в челото на Еджмар. – В такъв случай, ако сега натисна спусъка това няма да има никакво значение за теб.

Той бавно започна да натиска спусъка. Ето една проверка, която най-сетне значеше нещо. Ако това не е сън, Еджмар пръв ще се откаже от нея.

– Дъг, недей! – извика Лори.

Но Еджмар стоеше съвършено спокоен. В очите му се четеше единствено загриженост за състоянието на неговия пациент.

– Дъг, за мен това ще е без никакво значение, но последствията за теб ще са направо ужасни. В ума ти аз ще съм умрял. Тогава няма да има кой да те изведе и ти ще останеш завинаги в твоя психотичен свят.

Ами ако това, което докторът твърди е истина? Психозата е болест на ума. Може би всяко негово решение, колкото и дребно наглед, предопределя насоката на развитие на халюцинацията? В такъв случай застрелването на Еджмар ще е израз на неговото подсъзнателно желание да остане в този измислен свят, докато ако изпие таблетката, това ще означава, че иска да се върне към реалността.

– Дъг, моля те, дай възможност на доктор Еджмар да ти помогне! – намеси се Лори.

Куейд стоеше застинал в нерешителност, с пръст на спусъка. Знаеше, че може да го направи – може да пръсне черепа на доктора. Но дали иска да го стори? Ами ако това означава, да заживее вечно в този свят на насилие, убийства и отхвърлена любов?

– Стените на реалността ще се стоварят върху теб – каза Еджмар. – Всичко ще се обърка – ту ще се озоваваш в лагера на бунтовниците, като техен водач, ту ще си дясната ръка на Кохаген и смъртен враг на всички бунтовници. Докато накрая се върнеш на Земята, но вече лоботомиран.

Куейд чувстваше, че е напълно деморализиран. Ако наистина лежи

в прекоматозно състояние на Земята, от което не може да бъде изведен, то без съмнение рано или късно ще се наложи да го лоботомират. И тогава ще се превърне в мозъчен инвалид. Никой няма да иска да го гледа. Защото да гледаш инвалид в този суров свят е най-малкото неикономично. Изглежда, не му оставаше друг избор, освен да ги послуша.

– Хайде, стегни се, Куейд – каза с решителен глас Еджмар. – И разкарай тоя пистолет. Имаме работа да вършим.

Куейд свали с известно колебание пистолета. Ако това е сън и той застреля някой, изглежда по-вероятно е в края на краищата да пострада той, а не неговата жертва.

– Чудесно. А сега вземи таблетката... ето така... – Еджмар му подаде таблетката и Куейд я стисна с треперещи пръсти – ... и я постави на езика.

Куейд постави таблетката в устата си. Усещането беше съвсем обичайно. Така и трябва да бъде, до сега сънят по нищо не се бе отличавал от реалността.

– И я глътни – продължи Еджмар, сякаш даваше указания на съпътстващ пилот как да кацне.

Куейд се поколеба. Еджмар и Лори следяха нетърпеливо движенията му.

– Хайде, Дъг – подкани го Лори.

Но той сякаш бе парализиран от нерешителност. Ами ако това не е сън? Тогава тази таблетка би могла да бъде някакво свръхмощно приспивателно, или дори отрова.

И в този миг Куейд видя мъничка капка пот да се спуска по челото на Еджмар.

Сякаш решението взе Хаузър. Той вдигна рязко пистолета и натисна спусъка.

Пластичния експлозив в пластичната гилза на пластичния пистолет, изпрати пластичния куршум право в главата на доктора. В следния миг стената зад него бе цялата опръскана в кръв.

Изведнъж кървавото петно на стената експлодира и от взривната вълна Куейд отлетя към насрещната стена. В стената се бе появила огромна дупка. Значи наистина бе сгрешил! Светът от неговия сън се рушеше, точно както бе предсказал доктор Еджмар!

Куейд се блъсна в насрещната стена и се свлече замаян на пода. През дупката нахлуха четирима марсиански агенти и се хвърлиха върху него. Значи сънят не свършваше! Напротив – Марс и реалността от последните дни бяха по-истински от всякога! Измама – всичко е било

измама! Надявали са се, че ще могат да го заловят жив и да измъкнат от него всички необходими сведения. Щом са разбрали, че планът с таблетката се проваля, мигом са взели решение за атака. Да, това бе самата истина!

Възвърнал отново предишната си увереност, Куййд се зае да се отбранява. Един от агентите тъкмо се канеше да му постави белезници. Куййд го удари с лакът в челюстта, изви нечия ръка, после ритна друг и усети, че го пускат. Миг по-късно някой го сграбчи за крака. Не използваха оръжия, без съмнение им бе наредено да го хванат жив!

Куййд се хвърли на пода и се претърколи към вратата. Трябваше да се измъкне на всяка цена, да става каквото ще с този проклет сън!

Но някой препречи пътя към свободата. Куййд вдигна очи. Пред него стоеше Лори. Е, щом си го търси. Той понечи да стане и в същия миг крака ѝ се заби в лицето му. Куййд се залюля, поразен не толкова от точния удар, колкото от бясната омраза в очите ѝ. Не искаше да се бие с нея! Стигаше му и това, което стана на Земята.

ПокOLEба се само за миг, но това бе достатъчно за тези зад него. Двама души го сграбчиха за ръцете и той напъна мишци, да се освободи от хватката им.

Лори го ритна с всичка сила в слабините. Светът сякаш наистина се срина върху него. Той спря да се съпротивлява, чувстваше само една неимоверна болка, не само физическа, но и душевна, болеше го че Лори го бе предала повторно. А твърдеше, че го обича! Чу я да му говори, сякаш през дебела преграда.

– Това ти е задето ме накара да идвам чак на Марс! Знаеш колко ненавиждам тази гадна планета!

Не, не знаеше. Винаги си е мислел, че това е само превзета поза. Но изглежда, че не всичко от това, което знаеше за нея, е било актьорска игра.

Извиха му ръцете зад гърба и му сложиха белезници. Чувстваше се напълно безпомощен. После го наведоха и Лори го ритна с коляно в лицето. Куййд почти загуби съзнание.

Като в мъгла усещаше, че го влачат по пода. Поне едно нещо бе спечелил от цялата тази история. Най-сетне се бе убедил в истинските чувства на Лори към него.

Никога вече няма да ѝ позволи да го измами. Но както изглежда едва ли щеше да има втора възможност. В този миг той загуби съзнание.

Лори извади от джоба портативен видеофон.

– В ръцете ни е – каза тя и се усмихна на Рихтер, който я гледаше

от екрана.

– Свалете го долу – нареди Рихтер.

Лори го награди с въздушна целувка.

– Чао – тя изключи видеофона.

Кохаген щеше да е доволен. Що се отнася до него, той беше готов незабавно да убие този мръсен копелдак, но Лори бе успяла да го хване жив, както им бе наредил Кохаген.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА БЯГСТВОТО

В една кола паркирана пред хотел „Хилтън“ чакаха Рихтер и Хелм. Рихтер доволно стискаше юмруци. Що се отнася до него, той беше готов незабавно да убие този мръсен копелдак, но кучката бе успяла да го хване жив, както им бе наредил Кохаген.

– Използвайте сервизния асансьор – каза Рихтер. – Ние ще ви посрещнем – Хелм вече излизаше от колата. Рихтер го последва след миг и двамата се затичаха към хотела.

Съзнанието на Куейд се проясняваше бавно и мъчително. Влачеха го по коридора към сервизния асансьор. До стената се бяха изправили двама посетители и един носач с багажа им и се правеха, че нищо не виждат. Трябва да е загубил съзнание за съвсем малко, но все пак достатъчно да се поуспокои болезнената агония в слабините му.

Подпряха го на стената докато чакат асансьора. Куейд се загледа в пода, безсилен да окаже каквато и да било съпротива. Очите му се спряха на нещо много красиво. Макар и с мъка, Куейд успя да фокусира зрението си и да установи, че гледа право в краката на Лори. Колко жалко, че сърцето ѝ не бе в тон с това неповторимо тяло!

Куейд също така забеляза, че на единия си крак Лори носи калъф с нож. Без съмнение тя бе истинска професионалистка! Но как е могъл толкова време да си затваря очите пред този факт?

Вратите на асансьора безшумно се плъзнаха встрани. Отвътре избухна оглушителна стрелба.

Какво? Да не би да са решили да го застрелят? Той нищо не чувстваше.

В този момент, стоящия до него агент падна. На лицето му беше изписана изненада. Не Куейд – агента бяха застреляли. Но какво става, за Бога?

От асансьора излезе една жена. Краката ѝ по нищо не отстъпваха на тези на Лори, освен това имаше пълна гръд, над която се спускаха прекрасни черни коси. Куейд вдигна поглед към лицето ѝ. После застина изненадан. Това беше Мелина!

Мелина отскочи встрани и от дулото на пистолета ѝ бликнаха пламъци. Тримата агенти, наобиколили Куейд бяха подкосени с невероятна

точност и бързина. Нито един куршум не засегна Куейд. Или имаше невероятен късмет, или Мелина бе изкусен стрелец.

Лори се хвърли на пода, претърколи се и подсече с крак Мелина. Пистолетът отлетя встрани. Лори сграбчи Мелина за косата и я дръпна с такава сила, че би могла да й строши врата. После нави косата ѝ на ръката си и блъсна лицето ѝ в стената. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Мелина спря да се съпротивлява. Куейд разбираше добре какво изпитва, беше му познато от преди малко.

Той с мъка се надигна, затиснат от трупове на избитите агенти. Макар и с оковани зад гърба ръце, успя да измъкне пистолет от нечия ръка. Значи агентите са били въоръжени, просто им е било наредено да не използват оръжието срещу Куейд. Поне този път.

Лори извади от калъфа дългия блестящ нож. Тя замахна, готова да го забие право в сърцето на Мелина. Но се спря за миг.

Мелина изглежда едва сега дойде на себе си. Тя зърна надвиснало то над нея острие.

Точно това чакаше Лори. Несъмнено знаеше коя е Мелина – момичето от сънищата. Искеше съперничката ѝ да види своя край. Може би искаше и Куейд да присъства на тази финална сцена. И това щеше да е най-страшната болка, която някога му е причинявала, по-страшна от всичко друго на света.

– Недей! – извика Куейд. Не молеше, по-скоро в гласа му се четеше предупреждение.

Лори извърна глава и видя, че Куейд я държи на мушката. Но също така видя, какво невероятно усилие му костваше това, с оковани ръце. Дали ще може да стреля точно, от тази неудобна позиция?

Поведението на Лори отново се промени, рязко както само тя умееше да го прави. Изглежда винаги знаеше как да напипа неговото слабо място!

– Дъг... ти няма да го направиш – тя дишаше развълнувано. – Няма да ми причиниш болка, нали, Дъг?

Пистолетът все така бе насочен към нея.

Лори свали ножа и събра умолително ръце.

– Бъди разумен, мили. Аз съм твоя жена.

Да, тук имаше право. Но това вече нямаше значение. Никакво значение. Пистолетът дори не трепна.

Сякаш незабелязано ножът в ръката ѝ се извъртя в позиция за хвърляне. Куейд не се съмняваше в способността ѝ да го проние от такова разстояние. Сега той се бе превърнал в цел.

– Считай това за развод – рече с пресипнал глас Куейд.

Лори замахна, готова да запрати ножа.

Куейд натисна спусъка. Куршумът се заби право в челото ѝ. Ножът тупна на пода. След него се свлече и Лори.

Може би щеше да я пусне да си върви, дори и след опита ѝ да убие Мелина. Самата идея, че убива жена, му бе противна. Но тя бе разкрила истинската си същност пред него. По нищо не се отличаваше от другите главорези – брутална, кръвожадна и дори по-опасна, защото го криеше зад своята красота. Рано или късно – това трябваше да стане.

Мелина седна на пода и разтърси глава. Изглежда не бе очаквала, че друга жена ще ѝ надвие в ръкопашна схватка.

– Това жена ти ли беше?

Куейд кимна. Най-сетне бе направил онова, което трябваше да направи много по-рано и въпреки това се чувстваше ужасно. Очевидно Лори не само не го е обичала, тя дори не го е харесвала. И той не я обичаше, но поне я харесваше. Тя едва ли би се поколебала да го убие, но за него решението бе неимоверно трудно.

– Каква кучка – каза Мелина.

Едно доста точно определение. Осем години – или шест седмици от живота си бе прекарал в съвместно съществуване с тази кучка. Но го болеше.

Рихтер блъскаше нетърпеливо с юмрук по бутона на сервизния асансьор. Най-сетне вратата се отвори. Дватамата с Хелм скочиха вътре. Колко жалко, че Хаузър не се е опитал да избяга – тогава поне щяха да имат оправдание да го застрелят.

Мръщейки се от болка Мелина се наведе над трупа на Лори и загършува из дрехите ѝ.

Куейд стоеше и я гледаше.

– Реши да се отбиеш насам през почивката ли? – запита иронично той. – Или ти свърши работния ден?

– Това е моята работа – отвърна тя.

– А, значи „Последно пристанище“ ти е хоби – чувстваше, че прекалява, но вече му бе омръзнало да се движи опипом в мрака.

– Това е моето прикритие – рече тя без да прекъсва обиска.

Без съмнение беше професионалистка, каквато бе и Лори. Готова бе на всичко за да прикрие истинската си мисия.

– Мислех, че не можеш да ме понасяш.

– Не можех – отвърна кратко Мелина. Тя най-сетне намери ключа от белезниците.

– И какво те накара да промениш мнението си? – попита спокойно той, сякаш бяха седнали да си побъбрят в ресторант, а не ги преследваха по петите опасни убийци.

– Щом Кохаген те иска мъртъв, това значи, че при теб всичко е наред.

Всъщност, точно този път Кохаген бе направил всичко възможно да го залови жив. Агентите, които дебнеха зад стената, са могли във всеки един момент от инсценировката с доктор Еджмар и Лори да го застрелят, но са чакали успешното ѝ развитие. Куейд реши, че не си заслужава да говори за това. Логиката ѝ почти по нищо не се отличаваше от неговата – щом толкова дълго отказваше да му гласува доверие и гледаше на него с подозрение, значи и с нея всичко е наред. С Лори беше тъкмо обратното и не само що се отнася до цвета на косите ѝ. Понякога е по-лесно да прецениш дали някой ти е приятел, като видиш кои са му врагове.

– Значи мина насам за да се извиниш – попита я той.

– Куато иска да се срещне с теб – тя отключи белезниците. – Да тръгваме! – Мелина му помогна да се изправи и двамата се втурнаха по коридора.

В същия миг Рихтер и Хелм изхвърчаха от сервизния асансьор. Рихтер замръзна, при вида на проснатата на пода жена, с дупка в челото. Лицето му побледня от гняв и мъка. Последния път, когато я видя тя бе толкова топла, толкова жива, а сега...

„Не – помисли си той. – Не Лори. Не моята Лори!“ Тя бе най хубавото нещо в живота му. Умна, красива и страстна компаньонка в леглото. Не можеше да понесе мисълта, че никога вече няма да я прегърне, да види усмивката ѝ, да чуе нежния ѝ глас.

Но от пепелищата на мъката, вече се зараждаше страхотен гняв и жажда за мъст. Това е работа на Хаузър. Този гаден предател, този боклук! Сега вече смъртта нямаше да му се размине, пък дори и това да е последното, което ще стори Рихтер в своята кариера! Само да го пипне, ще му откъсне главата с голи ръце, ще...

Хелм го докосна по рамото и посочи с ръка. Рихтер вдигна глава и видя Куейд и Мелина да се отдалечават по коридора. Той изрева, вдигна пистолет и откри огън, като същевременно се затича след тях. Покрай ушите на Куейд засвириха куршуми.

Проклетие! Той знаеше, че някъде из хотела ще има още агенти, но

не бе предполагал, че толкова лесно ще попаднат на Рихтер и Хелм. В този миг всяко едно колебание би могло да означава само смърт. Трябва да бягат и да бягат.

Пред тях се изправи врата с надпис „Изход“. Мелина сграбчи дръжката и я дръпна към себе си. Вратата не подаде.

– По дяволите! – изруга тя.

Двамата продължиха надолу по коридора, право към големия прозорец в дъното. Отвън се виждаше само червеното небе на Марс и прозрачния купол.

– Сега накъде? – попита Куейд като видя, че са в задънена улица.

– Скачаме! – отвърна кратко тя.

При други обстоятелства, Куейд вероятно би се поколебал, но изглежда все още бе замаян от болка и объркан от преследването. Сигурно и с нея бе така. Е, щом ще се скача, поне ще е с нея! Той си спомни съня...

Двамата се хвърлиха едновременно и с трясък прелетяха през прозореца. После се понесоха надолу и пред очите на Куейд като на бавна лента затрептяха нови, неизвестни досега събития от предишния му живот. Да, това, което знаеше наистина имаше значение за човечеството!

Куейд погледна надолу и видя само на пет метра под тях покрив. Мелина, изглежда го е знаела. Хотелът представляваше серия от тераси, построени покрай стената на купола.

Двамата се приземиха на покрива, претърколиха се и продължиха да бягат. Рихтер и Хелм се показаха на счупения прозорец и веднага открия огън. Само след секунда Куейд и Мелина се криха зад ъгъла.

Зад гърба им се чу шум от падане. Рихтер и Хелм бяха скочили от прозореца. Преследването продължаваше!

Двамата заскачаха от покрив на покрив, като се стараеха да не се излагат на стрелбата на своите преследвачи. За щастие Рихтер и Хелм не бяха точни в стрелбата от движение и само губеха патрони.

Но не след дълго Куейд и Мелина отново се озоваха в безизходица – този път не бяха обкръжени от стени, а от пропасти. Сега накъде?

Мелина се затича с всичка сила към ръба. Куейд я последва объркан.

– Пак ли ще скачаме?

Изглежда, че бе така. Надяваше се, че тя все още знае какво прави. И в този миг видя купола отсреща. Той напъха бърза пистолета в колана. Жалко, че не успя да запази пластичния пистолет, великолепно и не толкова тежко оръжие.

Двамата стигнаха ръба, скочиха през бездната и се вкопчиха в скелето на купола срещу тях. И този път се бяха измъкнали!

Куйд с мъка се задържа и обърна поглед назад. В този миг Рихтер и Хелм стигнаха ръба на покрива. Рихтер вдигна пистолет, готов веднага да стреля, но Хелм отблъсна ръката му и куршумът се заби в покрива, на който стояха.

– Да не искаш да ни убиеш? – изкрещя Хелм.

Рихтер се извърна вбесен и стовари дръжката на пистолета върху главата на Хелм. После отново се прицели. Хелм упорито продължи да се бори с едрия, разгневен мъж.

– Ще пробиеш купола, не виждаш ли? – извика той и блъсна Рихтер.

Да, вярно, Куйд си спомни сцената на космопорта. Куршумът с лекота щеше да пробие купола зад тях, както го бе направил взрива в маската. Рихтер изглежда бе такъв глупак, че първо стреляше, а после мислеше. Нищо чудно, че загинаха толкова невинни хора. Но изглежда най-сетне бе дошъл на себе си, защото втори изстрел така и не последва.

– Между другото – изпъшка Куйд, сякаш двамата тренираха за забавление. – Чувала ли си за корпорация на име „СПОМЕНИ“?

– Дори работех като модел при тях. Защо?

– Просто се чудех – най-сетне нещата започнаха да се подреждат в главата му, макар иначе да цареше пълна бъркотия.

Куйд последва Мелина, която ловко се спускаше надолу по тръбите на скелето. Макар да приличаше на жена за удоволствия, сега се държеше като опитен акробат!

Куйд увисна на една тръба и в този миг пистолета му се измъкна от колана и полетя надолу. Куйд го проследи със съжаление, но нищо не можеше да се направи. Изглежда и Мелина бе загубила нейния някъде по пътя. Сега вече не разполагаха с никакво оръжие.

Междувременно Рихтер и Хелм се спускаха по пожарната стълба на хотела – далеч по лесен и кратък път. Двамата почти едновременно стигнаха земята и веднага се затичаха към тях.

Куйд се огледа. Нямахше къде да се скрият. Затърси трескаво изпадналия пистолет, но не можа да го види в плетеницата от тръби, които опасваха основата на купола, а и нямаше много време. Изглежда отново облаците се бяха съгъстили над тях!

Рихтер, който вече беше наблизил се спря, за да се прицели по-добре. На лицето му цъфтеше злобна усмивка. Очевидно нямаше никакво намерение да взима пленници.

Ненадейно иззад ъгъла се появи една кола и попречи на Рихтер и Хелм да стрелят, като застана между тях и бегълците.

Отвътре им се ухили с изгнилите си зъби таксиджията Бени.

– Искате ли да ви закарам? – попита той.

И двамата се хвърлиха през отворената врата и се претърколиха на седалката, докато колата вече се носеше с пълна газ по улицата.

– Карай в „Последно пристанище“! – извика задъхано Мелина. – Бързо!

Задното стъкло избухна и се разсипа на хиляди парчета. Куюйд дръпна Мелина под себе си, за да я запази от летящите във всички посоки стъкла.

– Божичко! – извика Бени. – Вие май сте го закъсали, а? – той не вдигаше крак от газта.

Далеч зад тях Рихтер и Хелм най-сетне се качиха в колата си и се понесоха в бясно преследване.

Бени зави към главния тунел.

– Все на мен ли трябва да ми се случат такива работи? – завайка се той. – Дето имам шест гладни гърла вкъщи!

Бени навлезе с пълна газ в тунела, който се бе проточил през червената пустош. Мелина и Куюйд се притиснаха в единия край. Куюйд си помисли колко хубаво би било, ако това бе станало при други обстоятелства. Но тъй като не искаше да го разберат неправилно, той внимателно се отстриани.

В този тунел пътят не беше така равен. Колата подскачаше по пукнатините, светлините примигваха ритмично и гумите потракваха. Уу-ууф, уу-уф, уу-уф се чуваше да кънти в тунела. Странно, но това имаше успокояващ ефект.

– Бени, да имаш случайно пистолет? – попита Куюйд.

– Под седалката, мой човек.

Куюйд затършува под седалката и измъкна увит в омазнен парцал пистолет. Той разви парцала и огледа внимателно оръжието. Пистолетът беше едрокалибрен, в идеално състояние и при това зареден. Биваше си го този Бени!

Той погледна назад. Рихтер се беше надвесил от прозореца на преследващата ги кола. Проехтя изстрел. Огледалото за обратно виждане се пръсна. Рихтер очевидно стреляше доста точно, макар и от такова трудно положение.

Куюйд вдигна пистолета, прицели се и стреля. Предното стъкло на колата зад тях избухна.

Колата се поднесе за миг, но Хелм не загуби контрол. Значи не бе успял да го уцели. Една ръка се протегна и започна да чупи останалите парчета от стъклото. Следващия изстрел дойде направо отвътре.

Единственото, което постигна бе че създаде по-добри условия на Рихтер да стреля по тях! Ако се съди по силата на изстрела, вътре разполагаха с нещо доста едрокалибрено. Какво ли им готвеше съдбата този път?

Рихтер стреля. Бронята на таксито отхвърча и се затъркаля с оглушително тракане. Нов изстрел и другата броня я последва. После страничният прозорец. Безсъмнение, Рихтер бе извадил от арсенала нещо по-тежко.

Куйей отвърна на огъня, но сега вече пистолета му не можеше да се мери с нарасналата огнева мощ на противника. Мъжете в задната кола се бяха привели и представляваха изключително трудна цел. Безсмислено беше да стреля по предните гуми на преследвачите – колата на Рихтер беше снабдена с широка и здрава броня. Едва ли дълго ще успеят да ги задържат, Рихтер изглежда разполагаше с цял топ...

Рихтер гръмна отново. Този път отхвърча покрива над главите им.

– По дяволите! – изруга Бени. – Още не съм я изплатил тая кола!

Но лошото изглежда тепърва предстоеше. На следващия завой Рихтер стреля и уцели гумата. Колата загуби контрол, претърколи се няколко пъти и остана да лежи в центъра на площад „Винъсвил“.

Куйей мигновено се ориентира в обстановката и започна да действа, ръководен по-скоро от дремещия в него за подобни случаи Хаузър. Още докато колата се премятеше той сграбчи Мелина и я притисна към себе си, за да я спаси от ударите. После, когато колата замря, той я дръпна и извика:

– Да се махаме! – двамата се изтърколиха през строшения преден прозорец. – Бързо! Бързо! – подканяше ги Куйей. Той се наведе да помогне на омотания в колана Бени.

– Боже мили! – вайкаше се Бени. – Сега ще ме гонят до дупка!

Тримата се втурнаха да бягат и тъкмо навреме. Колата на Рихтер изскочи от завоя и спря с оглушителен вой на спирачки. После двамата с Хелм изскочиха и обсипаха преобърнатата кола с дъжд от куршуми.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА КУАТО

Изглежда изстрелите бяха привлекли вниманието на бармана на „Последно пристанище“. Той отвори вратата пред бягащите Мелина, Куйд и Бени и я затвори и залости зад тях. Куйд се спря, объркан от сцената, която се разкри пред очите му.

Тони и двамата миньори тъкмо вдигаха масата и част от пода под нея. Отдолу зейна тъмна дупка. Дали това не беше някакъв таен вход?

Мелина изглежда знаеше добре какво е това. Тя приклепна до отвора и после изчезна в мрака. Бени я последва, като хвърляше ужасени погледи зад гърба си. Куйд се отърси от вцепенението и скочи след Бени.

Миньорите мигом върнаха масата на място и продължиха прекъснатия покер. Секунда по-късно в бара нахлуха запъхтени Рихтер и Хелм, следвани от още шестима войници от местния патрул.

Картоиграчите огледаха с любопитство въоръжената дружинка. Вътре всичко изглеждаше мирно и спокойно, като в Бриджърски клуб, четвъртък следобед, но Рихтер не беше от хората, които се лъжат лесно. Той знаеше добре, че тези полу-човеци ще се опитат да скрият негодника, който уби неговата Лори и само заради това намерение, бе достатъчно да ги осъди в душата си на смърт. Хич не му пукаше колко от тях ще трябва да избие за да се добере до информацията, от която се нуждаеше.

Рихтер сграбчи Мери и опря дулото на огромния пистолет в челото ѝ. Същият пистолет, с който бе свалил покрива на таксито на Бени.

– Къде са те? – попита той.

– Кои? Не разбирам за как... – главата на Мери се пръсна. Рихтер захвърли конвулсивно потръпващото ѝ тяло и сграбчи Тъмбелина.

– Може би ти ще ми кажеш? – продължи той с вледеняваща омраза в гласа.

Но още преди Тъмбелина да си отвори устата, Тони се хвърли към Рихтер и го събори на пода. Хелм понечи да се притече на помощ на приятеля си, но в същия миг Тъмбелина измъкна закривен нож и му разпори корема чак до гръдната кост.

Това подежда като факла в барутен погреб. Миньорите се нахвърлиха с юмруци, ножове, пистолети и дори бутилки върху стреснатите войници. Докато Рихтер се пребори с Тони, половината от хората му

бяха вече убити.

Той се хвърли право към прозореца. Зад гърба му трещяха изстрели. Отвън се бяха събрали още войници и те успяха да прикрият бягството му с допълнителен огън.

Рихтер се промъкна през импровизираната барикада от преобърнати автомобили и се добра до една военна кола, с която бяха пристигнали още подкрепления. Няколко куршума просвириха покрай ушите му и той трябваше да се просне в калта, точно пред войниците, за голямо свое неудоволствие. Отгоре на бронираната кола имаше монтирана ракетохвъргачка. Очите на Рихтер блеснаха злобно. Точно това му трябваше.

– Ей! Вие там! – извика заповеднически той. После накара войниците да насочат ракетохвъргачката към бара и тъкмо щеше да даде заповед за стрелба, когато един от тях му подаде портативния видеофон.

– Кохаген – рече кратко войникът.

Рихтер стисна зъби и прие разговора.

– Сър... – започна той, но Кохаген го прекъсна.

– Спри стрелбата и нареди незабавно отстъпление!

Не, не, не, това не биваше да става!

– Но Куейд се крие при тях! – възпротиви се с хриплив глас Рихтер като едва овладяваше гнева си.

– Чудесно! – отвърна Кохаген. – Напусни сектор Г. Незабавно! – още преди Рихтер да успее да отговори, Кохаген добави: – Не искам от теб да мислиш! Изпълнявай!

Рихтер видя какво се задава в очите на Кохаген и бързо преглътна ядния си отговор. Кохаген сигурно бе намислил нещо. Рихтер не знаеше какво точно, но в едно бе сигурен – каквото и да е, ще е по-ефикасно от ракетохвъргачката. Той склони глава и се подчини на заповедта.

Тясната шахта свърши в подземен тунел. Куейд скочи на земята и последва Мелина и Бени. Тунелът изглежда бе част от сложна подземна миньорска мрежа, която се простираше във всички посоки под града. Подозренията му се потвърдиха само след миг, когато тримата изтичаха край група миньори, които дълбаеха в стената. Миньорите въобще не им обърнаха внимание. Очевидно бяха привикнали на подобни ненадейни посетители.

Тунелът се разклоняваше на няколко допълнителни ръкава, които отиваха към покрайнините на Винъсвил. Мелина спря да си поеме дъх и за малко да падне от изненада, когато земята под краката им потрепера

от страшни вибрации.

– Божичко! – възкликна тя. – Спускат херметичните люкове! Ще ни отрежат от останалата част на града!

Едва произнесла тези думи и – БАНГ! – коридорът пред тях бе блокиран от масивна желязна врата. Втурнаха се към следващия ръкав, но и там ги посрещна същата преграда. Само един от тунелите остана отворен. Тримата отчаяно се хвърлиха напред и се претърколиха под спускащата се врата, миг преди тя да удари в пода. Успяха!

Останалите живи бунтовници от схватката в „Последно пристанище“ надничаха предпазливо през изпотрошените стъкла на прозореца. Войниците зад барикадата бяха спрели стрелбата и по всичко изглеждаше, че се готвят за отстъпление. Бунтовниците не знаеха как да разтълкуват действията им.

Малко след като войниците напуснаха района на действие, отвсякъде започнаха да излизат местните жители, които се бяха скрили по време на битката. Всички говореха тихо. Някои имаха объркан вид, други се оглеждаха подозрително. Всички бяха изненадани от спускането на херметичните прегради и просто не знаеха какво ще последва. На площада постепенно се събра доста голяма тълпа, но тя бе удивително тиха. А после ненадейно настъпи гробна тишина.

Перките на гигантския вентилатор, през който се напompваше въздуха за този сектор бавно замряха. Тишината беше страшна. Лицата на хората се изпълниха със страх. И тогава...

Перките се завъртяха отново! Някой се изсмя облекчено, но смехът му бе прекъснат от ужасено възклицание, когато всички видяха как разхвърляните по улицата хартии полетяха към вентилатора.

Перките на вентилатора се бяха завъртели обратно! Сега те изсмукваха, а не напompваха въздух във Винъсвил

Куйд забави ход, когато видя, че тунелът се отваря в едно по-просторно помещение. Мелина дръпна висящия от стената фенер и освети стените на залата, които бяха гъсто покрити с ниши.

– Тук са били погребвани първите колонисти – каза тя.

Куйд се огледа. В нишите имаше мумифицирани човешки трупове. Чувал бе за подобни открития, в сухите райони на Земята. Мумификацията зависеше само от климата, а не от някаква специална подготовка на трупа.

Мелина ги поведе през лабиринт от тесни коридори, покрай

безброй подобни ниши с мумифицирани трупове. Тя си спомняше първия път, когато бе идвала тук още като съвсем малка, за да се запознае с мястото, където почиват в мир костите на предците ѝ. Тогава майка ѝ я успокояваше с разкази за всеки един от погребаните и от ужасяващи трупове, те постепенно се превърнаха в нейни добри познати.

Всъщност, може би именно благодарение на тези разкази Мелина по-късно избра пътя на борбата. Първите заселници са били смели, корави хора, твърдо решени да превърнат планетата в райско кътче. И всичко е вървяло гладко, докато не са били открити първите залежи от турбиний. После Северния блок хвърлил всичко в добива на стратегическия минерал и жизнените условия на заселниците започнали катастрофално да се влошават.

Но едва след появата на Вайлс Кохаген положението стана непоносимо. Вайлс, без съмнение се бе оказал чудовище. Той въобще не се вслушваше в желанията на колонистите. На петициите отвърщаше с арести и направи така, че всяка критика по негов адрес да се наказва със смъртна присъда. И Мелина като другите не можеше да гледа как мечтите на колонистите са разпадат на прах и затова се присъедини към Марсианския Фронт за Освобождение. Реши, че това е единствения възможен начин тези погубени мечти, отново да бъдат върнати на хората.

Мислите ѝ бяха прекъснати от уплашения глас на Бени.

– Чувал съм много пъти за това място – прошепна той.

– Дошли са тук с надежда за по-добър живот – обясни Мелина. – Но надеждите им бяха излъгани, когато на кормилото застана Кохаген. Той ни превърна в мутанти, накара ни да работим като роби на нашата собствена планета и дори не ни позволява да я напускаме. Искане от нас да заплащаме всяка глътка въздух!

Нещо се размърда под пласта забравени спомени в главата на Куейд. Въздух...

– Ние сме като тези негови проклетни златни рибки – добави огорчено Бени.

– А колко хубава можеше да стане тази планета досега – продължи Мелина. – Но специалистите на Северния блок стигнаха до извода, че създаването на атмосфера на Марс е икономически неизгодно. Особено ако за целта ще трябва да се отделят средства и техника от добива на турбиний.

Въздух. Куейд се помъчи да задържи асоциацията, която събуждаше тази дума, но тя му се изплъзна. Той реши да погледа миньорите в тяхната работа. Чувал бе, че добивът на турбиний е свързан с доста

опасности. Дори се твърдеше, че високия процент мутации на Марс могат да се дължат не толкова на слабото екраниране на слънчевата и космическа радиация, колкото на мутагенното въздействие на самия минерал. Тези слухове бяха стигнали чак до Земята и ако не бяха огромните премии, които се даваха на неоколонистите, никой нямаше да дойде да живее на Марс.

Само че едва след като пристигаха тук, хората научаваха, че ще трябва да похарчат по-голямата част от тези премии за да си купуват въздух. А тъй като мините бяха единственото средство за препитание искат или не, рано или късно всички трябваше да слезат да работят в тях, за да могат да си плащат въздуха. Дори и да подозираха какво ги чака там – нима имаха някакъв друг избор? По-добре бавно мутиране, отколкото мигновена и страшна смърт от задушаване.

Това изглежда бе накарало Хаузър да премине на другата страна. Революцията наистина беше единствения изход за тези онеправдани хора. Но как можеш да се бориш срещу диктатор, който контролира дори въздуха.

– А на Земята никой не го интересува – продължи Мелина. – Докато продължава добива на турбиний, който позволява на Северния блок да поддържа военно превъзходство в стратегическите въоръжения, никой не ще посмее да се изправи срещу Кохаген – тя спря и погледна към Куййд. – Куййд, сега ти си нашата последна надежда.

Куййд не знаеше какво да отговори. Ако можеше само да се добере до тайните, които се криеха в собствената му памет, кой знае, тогава може би наистина ще е в състояние да промени всичко! Но стените, в които бе окована паметта му изглеждаха непробиваеми.

– Ще направя каквото мога – отвърна мрачно той.

Тримата продължиха пътя си из катакомбите, Мелина, зад нея Куййд и накрая Бени.

– Става дума именно за онова, което знаеш – рече Мелина. – Куато знае как да те накара да си го спомниш.

– И какво по-точно трябва да си спомня?

– Ами, доста неща трябва да си спомниш – Мелина се поколеба и го погледна развълнувано. – Може би дори ще си спомниш, че си ме обичал – в гласа ѝ прозвуча такава мъка, че Куййд сведе очи. После я хвана за ръката и я обърна с лице към него. Искаше да я убеди, че е важно това което се крие в сърцето му, а не неговите фалшиви спомени.

– Мелина, послушай ме! – задъхано каза Куййд. – Точно за това Куато не ми е нужен. Там, на Земята, аз те сънувах всяка нощ! Опитали са

се да унищожат всичко в мен, но само едно не можах да победят – чувствата ми към теб. Всяка нощ аз бях с теб, жадувах те, прегръщах те. Може и да са изтрили спомените от предишния ни живот, но любовта ми към теб е непокътната. И така ще е докато съм жив.

Мелина го гледаше с насълзени очи, в които се четеше вяра и обич.

– Значи... значи ти наистина...

– Завинаги! – той се наведе към нея, но още преди да се докоснат устните им, Бени нададе тревожен вик.

Труповете около тях се движеха! Цяла една част от стената на катакомбите се плъзгаше встрани като огромна врата! Зад нея се изправиха няколко въоръжени мъже.

Куйд се напрегна готов за бой, но Мелина сложи ръка на рамото му.

– Всичко е наред – успокой го тя. – Това са свои хора.

Един от бунтовниците пристъпи напред и посочи с ръка към Бени.

– Тоя кой е? – попита той.

– Той ни помогна да избягаме – обясни Мелина.

– Ей, мой човек, не се безпокой за мен – рече Бени. – Аз съм от вас – Бени обвини лявата ръка с дясната и дръпна. Ръката изщрака и след това се отдели от лакътя. Беше изкуствена. Отдолу се виждаше деформирано чуканче с няколко атрофирали пръста, подобни на псевдоподи. Куйд наблюдаваше това с известно отвращение, но другите посрещнаха разкритието със задоволство и съчувствие.

След това Бени протегна напред деформираната ръка и сви мъничкото си юмруче. Имаше нещо странно във формата на ръката и когато Куйд се вгледа по-внимателно той видя, че под ръкава на ризата нещо се гърчи стомахът му си сви. Бени дръпна нагоре ръкава и от първата предмишница се отдели втора, която завършваше с дълги, тънки и ужасно бледи пръсти, които бавно се свиваха. Дори и бунтовниците се отдръпнаха при вида на раздвоената ръка, но Бени вече бе спечелил доверието им. Всички бяха убедени, че той е с тях.

– Последвайте ме – рече водачът. Минаха през тесен тунел и влязоха в просторна зала, пълна с бунтовници, които се бяха разположили да лагеруват покрай стените на малко групи. Навсякъде се виждаха купища от оръжие и амуниции, а на отвъдния край на залата няколко души се бяха навели над голяма карта. Останалите бунтовници се хранеха, играеха на карти, почистваха своите оръжия, четяха, спяха, но почти не се чуваха разговори или пък смях. Преобладаваше мрачното настроение.

Куйд поизгуби малко от уважението си към бунтовниците. Без

съмнение имаха доста добра организация, но прекалено лесно го бяха допуснали в лагера си. Със същата лекота при тях би могъл да се промъкне някой шпионин и после да предаде в Агенцията важни подробности за броя и разположението им. Най-разумно би било да го упоят, след това да го пренесат тук и ако научат че е агент незабавно да го убият.

Водачът на малкия патрул, който ги доведе се обърна към Бени.

– Ти ще чакаш тук – нареди му той и после добави към Мелина и Куейд: – Вие ме последвайте – той ги заведе при масата в дъното на залата. Като приближиха, Куейд забеляза сред разхвърляните карти и един видеофон. На челно място сред наобиколилите масата водачи седеше не друг, а Джордж – самоувереният миньор от „Последно пристанище“. Джордж нареждаше нещо със заповеднически глас по видеофона.

– Тогава взривете херметичните бариери! – каза той.

– Не можем – отвърна нечий глас и Куейд потрепера, като разпозна говорещия. Беше Тони от бара, на чийто колене бе седяла Мелина, когато за първи път се появи там. Куейд надникна над рамото на Джордж – сега Тони беше изгубил наперения си вид. Изглежда дишаше с мъка, зад гърба му се виждаха налягали по земята фигури, които също се задъхваха от недостиг на въздух.

– Кохаген разхерметизира тунелите – продължи Тони. – И освен това ги е минирал.

Джордж потърси с очи Мелина и после отново се обърна към екрана.

– Добре, потърпете още малко. Току-що пристигнаха Мелина и Куейд.

– Е дано поне те да свършат нещо – каза Тони. Джордж изключи видеофона и за миг остана замислен, с мрачен израз на лицето. После се обърна към Мелина и се усмихна с бледа усмивка.

– Радвам се, че успяхте – каза той.

– Не изглеждаш много радостен – отвърна Мелина.

Джордж стана от стола, лицето му отново придоби мрачен вид.

– Кохаген е затворил Винъсвил.

– Знаем – рече Мелина. – Едвам се измъкнахме.

– Но това, което не знаете е, че изпомпва въздуха от града.

Мелина вдигна ръка към устата си. Знаеше, че Кохаген е безскрупулен в действията си, но не бе предполагала че би могъл да стигне дотам. Джордж погледна към Куейд.

– Изглежда, че това, което знаеш е наистина дяволски важно,

Куйд. Той иска теб – Куйд го погледна объркано. – Ако не те предадем до сутринта, всички ще бъдат задушени – Джордж се обърна и ги поведе към една бронирана врата. Той спря пред нея и натисна серия от бутони. Бравата щракна.

– Какво ще правим? – попита Мелина.

– Това ще реши Куато – отвърна Джордж. Той покани с ръка Куйд. – Заповядай.

Дали Куато ще е в състояние да отключи бравата на неговите спомени? Куйд се съмняваше, че след като той самия не знае какво се крие в него, някой друг би могъл да му каже само като го погледне. А може би възнамеряваха да го упоят и после да го разпитат. Едва ли подобен план би успял. Макар и смътно, спомняше си какви проблеми имаха в „СПОМЕНИ“, когато се натъкнаха на подлежащата памет. Тук със сигурност не разполагаха с по-добри специалисти.

Преди да последва Джордж, Куйд погледна към Мелина. Тя протегна малката си ръка, сякаш да му каже сбогом и за миг ужасно заприлича на жената от сънищата. Жадуваше да я стисне в обятията си и никога вече да не се разделя с нея, но още повече се нуждаеше от своите истински спомени. Не само заради себе си, но и заради онези, които лежах и се задъхваха от страшния недостиг на въздух там горе, във Винъсвил. Това което се криеше в него бе по-важно от всичко на света, дори от любовта към Мелина, защото само то можеше да донесе свобода и живот на тези хора. Куйд откъсна очи от Мелина и последва Джордж през вратата.

Отвъд нея имаше сумрачно и тясно помещение, пусто, за разлика от претъпканата зала, от която идваха. Нямаше бунтовници, не се виждаше и самият Куато. Вратата зад гърба им се затвори и бравата щракна. Куйд се зачуди къде ли е прочутият водач.

Джордж го заведе до една маса с два стола.

– Сядай – нареди му той.

Куйд седна на стола и потърси с очи друга врата. Трябваше да има такава, едва ли Куато би се възползвал само от тази, която водеше към помещението с бунтовниците. Но друга врата не се виждаше никъде. Или пък бе толкова добре замаскирана, че дори той не можеше да я види. Това му се стори съмнително. Дори вратата да бе невидима за него, едва ли щеше да е невидима за тренираното око на Хаузър. Хаузър...

Той присви очи. Мелина го познаваше като Хаузър, не като Куйд. И въпреки това, в съня тя го бе нарекла Дъг. Какво се криеше зад това?

Отговорът беше толкова лесен, че той дори се усмихна. Не му бяха

сменили и двете имена, само последното. Дъглас Хауър се бе превърнал в Дъглас Куейд. Ето че и това си спомни. Но за нещастие, изглежда, че този спомен нямаше почти никакво практическо значение. Мислите му отново се върнаха към настоящето.

– Къде е Куато? – попита той.

– Идва – отвърна кратко Джордж. Той помисли малко и продължи. – Чувал ли си слухове за артефакт, оставен от пришълците? – Куейд кимна. – Истина е. Кохаген попадна на нещо подобно в Пирамидалната мина и то направо му изкара акъла.

Ето защо е била затворена Пирамидалната мина! Куейд почувства, че нещо в него се размърдва. Дълбоко в паметта му бе заровена някаква тайна, по-дълбоко дори от заровения в скованата от студ марсианска земя турбиний.

– И на какво е попаднал? – попита Куейд.

– Ами ти ще ми кажеш – отвърна Джордж. – Преди около година се влюби в Мелина и каза, че преминаваш на наша страна. И тогава ние ти рекохме: „Страхотно! Значи искаш да си на наша страна? Кажи ни тогава какво има в мината?“ Ти отиде да провериш. Така и не те видяхме повече, докато не се появи отново в „Последно пристанище“.

– Сънят! – възкликна Куейд. – Паметта ми! Отидехме двамата с Мелина, после паднах в шахтата и...

Джордж си разкопча якето и го хвърли на облегалката на стола.

– Не знаем дали наистина си паднал в шахтата или са те хванали – продължи той. – Или може би просто ни мамиш. Но ако е това, тогава защо Кохаген толкова държи да те получи обратно? – Джордж поклати глава. – Не. Изглежда, че голямата тайна на Кохаген е затворена в черната дупка, която ти наричаш своя глава. И ние трябва да узнаем какво се крие там.

Куейд се съгласи, че две мнения по въпроса няма. По всичко изглежда, че той не е загинал при падането, а е бил пленен. Но колко ли време се е намирал в този извънземен артефакт преди да го хванат? И какво е научил там? Защото поне в едно бе сигурен – че е научил нещо важно, нещо удивително, нещо по-велико от всичко, което би могло да си представи човешкото въображение. Цяла една глава от живота му липсваше и той си я искаше обратно.

Джордж приседна близо до Куейд.

– А сега, братко мой, слушай внимателно. Куато е мутант. Моля те, бъди така добър да подтиснеш отвращението си.

– Но разбира се – съгласи се Куейд и се приготви за срещата.

Сигурно Куато ще е някой мутант с три ръце или зъби по ушите. Важното бе това, което върши.

Джордж разкопча ризата си. Едва в този миг Куейд осъзна, че гърдите му са със странна форма. На пръв поглед изглеждаха доста развити, сякаш пораснали от прекомерни физически натоварвания. Но оказа се, че това е само изкуствен пласт с цвят на плът. Дали това не беше някаква защитна ризница, която да го предпазва от силни удари?

Джордж вдигна ръце и отлепи пластичния слой. Отдолу имаше...

Куейд спря да диша.

От гърдите на Джордж се подаваше мъничка глава!

Сбръчкана и космата, главата беше странна кръстоска между незрял плод и старец. Очите ѝ бяха затворени – тя спеше. Изглежда, че бе оформена само частично, подобно на ръката на Бени. Мутациите по принцип рядко водеха до положителен ефект, в повечето случаи те бяха неуспешни – не само грозни но и безполезни. Но тук, в този случай...

Джордж се обърна към Куейд и протегна ръце.

– Да се хванем за ръцете – рече той. И като видя колебанието на Куейд добави: – Побързай!

Макар и с известна неохота Куейд хвана ръцете на Джордж. Опитваше се да запази спокойствие, но близостта с мутанта го подтискаше. А също и това, че е стиснал ръцете на Джордж.

– Оставям ви насаме с Куато – каза Джордж. Той затвори очи и по всичко изглеждаше, че мигновено заспа.

Едновременно Куато завъртя глава, отвори очи и се прозя. Едното му око беше доста по-голямо.

Куато впери поглед в Куейд, после отвори беззъбата си уста и проговори.

– Какво искате от мен, мистър Куейд?

– Същото, което и вие – отвърна Куейд, като се стараеше да запази самообладание. – Да си спомня.

– Но защо?

Куейд беше изненадан. Щом Куато знаеше името му, защо се държеше така, сякаш не знае нищо за неговата мисия?

– За да узная кой съм аз.

– Ти си това, което вършиш – рече Куато. Той млъкна и изглежда остави Куейд да осъзнае смисъла на тези думи. Куейд си помисли, че напоследък основно върши две неща – отчаяно се мъчи да си възвърне паметта и същевременно да оцелее.

– За човек може да се съди по делата му, мистър Куейд – продължи

Куато. – А не по неговите спомени – Той впери поглед в Куейд. Очите му бяха толкова странни – едното голямо, а другото – мъничко!

– А сега разкрий мислите си за мен...

Куейд не можеше да откъсне поглед от огромното око на Куато. Имаше чувството, че го хипнотизира. Не след дълго почувства, че започва да изпада в транс.

– Разкрий се... – повтори Куато.

На Куейд му се струваше, че пропада в това око като бездна. После видя отражението си в зеницата. Това отражение започна да расте, да се уголемява, превърна се в глава, после в око, в собствената му зеница и в нея той видя отражението на...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА РАЗКРИТИЕТО

Пред очите на Куейд се издигаше Пирамидалната планина, горда и недостъпна като Матерхорн. Куейд се носеше над нея, сякаш летеше в безтегловност.

– Влез вътре – обади се от някаква друга реалност гласът на Куато.

Куейд осъзна, че може да се движи на където си поиска. Той полетя към склона на планината и после – точно както в съня навлезе в шахтата, която се отваряше на върха. Шахтата се спускаше надолу и свършваше в стена, в която бе прокопан тесен тунел. Куейд се насочи към тунела, отвъд който се разкри познатата му бездна.

Не беше бездна, а неимоверна по размери подземна галерия, в чиято централна част се издигаше някакво странно метално съоръжение. Огромното съоръжение му беше познато от съня и същевременно му се стори различно. Сякаш под бездушното скеле се беше притаил живот, долавяше се някаква смътна и подсъзнателна готовност за действие, неясно и застинало очакване. Когато го видя предишния път, Куейд бе решил, че артефакта отдавна е загубил способността да върши онова, за което е бил предназначен. Но сега разбираше, че е сгрешил.

Куейд полетя към него. Масивни метални сводове като подпори на мост се извиваха надолу в мрака.

Той се насочи към централната част на странното съоръжение, където се виждаше цяла гора от корозирали метални колони.

Отново до слуха му стигна гласът на Куато.

– Това какво е? – попита той.

Куейд не отговори. А и нямаше нужда – Куато четеше мислите му. Въпросът по-скоро целеше да му насочи вниманието.

Той започна да се спуска надолу, надолу, както в съня. И когато отмина момента, в който съня свършваше...

Ръцете му, сякаш по собствена воля напипаха завързаното за пояса въже и го сграбчиха здраво. И веднага се дръпнаха нагоре, сякаш се мъчеха да забавят, да спрат падането. Куейд почувства, че всеки миг ръцете му ще изхвъркнат от ставите, под тежестта на собственото му тяло. Натоварването беше неимоверно, дори за далеч по-слабата гравитация на Марс. Куейд се залюля и после се блъсна в стената на шахтата. Сътресението се почувства през скафандъра и той за малко да загуби

съзнание. Ръкавиците му се плъзнаха по въжето и той отново се понесе надолу. Знаеше, че не бива да се спуска толкова бързо, до дъното беше още далече.

Наложи си да стисне въжето, въпреки усилията, които това му костваше. Залюля се отново, после полетя към стената и... след това загуби съзнание.

Мрежа от комуникационни и търговски връзки се простира из цялата галактика. Скоростта на светлината налага своите ограничения и на двете, но цивилизацияите, които гледаха отвъд тези ограничения с времето успяваха да ги преодолеят. Те изпращаха кораби-посланици към звездите макар да съзнаваха, че нито тяхното поколение, нито поколението на космонавтите, които политат с корабите ще доживее до среща с други цивилизации. Но въпреки това продължаваха да го правят, защото в това се състоеше изкуството да гледаш отвъд моментните затруднения. Изкуството на прогреса.

Погледнато от друга гледна точка, галактиката представляваше безброй разхвърляни из вакуума фрагменти космическа материя, които бавно се струпваха около черната дупка в центъра. А тя продължаваше ненаситно да поглъща всичко, което идваше към нея и постепенно от облак мрак се превръщаше в квазар, но с това апетитът ѝ не намаляваше. За няколко билиона години тя загуби от мрачния си блясък, защото субстанцията около нея бе изтъняла и все пак си оставаше една невероятно сложна и перфектно функционираща система.

Хаузър дойде на себе си. Лежеше на дъното шахтата. Пред очите му все още беше видението на черната дупка в центъра на галактиката.

Той откачи въжето от колана. Нуждаеше се от свобода на действие, за да може да огледа наоколо. А после ще се изкачи обратно и...

И какво? Мелина го чу че пада. Сигурно вече е отишла да търси помощ. Нямаха връзка, а и той не знаеше от колко време лежи в безсъзнание. Какво ще стане сега с мисията...

Всъщност, в какво се състоеше мисията? Вече не можеше да си спомни. Чувстваше се объркан...

Постепенно всичко си идваше на мястото. Дошъл бе тук да научи повече за извънземния артефакт. Какво представлява, за какво би могъл да служи, кой го е оставил тук, всичко. Така че Мелина...

Мислите му се прескачаха объркани, но когато си спомни за Мелина, сякаш всичко се успокои. Той обича Мелина. Хаузър затвори очи и

притисна ръка към челото си. Но как е позволил това да се случи с него? Та той е опитен професионалист, не някакъв уплашен начинаещ. Отначало само се преструваше че я обича, използваше я за да се промъкне в редовете на бунтовниците и успя, макар и да не стигна до самия Куато. Сега оставаше да изпълни втората част от предварително замисления план. А след това ще се завърне отново при Кохаген, в един свят на интриги, двойни игри и хладна пресметливост.

Но изглежда, че в края на краищата той самия бе изигран и то от собственото си сърце. От известно време усещаше, че губи контрол върху чувствата си, че в него се надига нещо ново, но така и не обърна внимание на тази назряваща промяна. Опита се да игнорира чувствата си. Но вече не можеше. Със своята храброст и целеустременост Мелина бе пронизала неговата ризница от цинизъм и бе събудила в него чувства, каквито никога преди това не бе изпитвал.

Да, той обича Мелина. Време беше да го признае пред себе си. И ако предателството спрямо бунтовниците би означавало да загуби и нея, то той не ще може да извърши това предателство. Вече не го интересуваше какво очаква от него Кохаген. Вършеше всичко в името на любовта си към нея.

Хаузър внимателно огледа чуждоземното съоръжение, чийто колони се издигаха в мрака над него. В тези прекарани в безсъзнание на дъното минути, сякаш бе надникнал в живота на онази странна цивилизация, от която бяха наследили това съоръжение, проследил бе полета на корабите из безкрайните простори, проникнал бе в тяхната философия, в уменията да гледат отвъд трудностите. Може би тук се криеха и други тайни, които му предстои да научи? Спомените му бяха объркани, хронологията им – нарушена. Няколко пласта от имплантати се наслаждаваха в паметта му, въздействаха си, интерферираха се в синаптични вихри – как можеше да разбере кои от тях са истински? Трябва да насочи вниманието си към най-долния пласт, да изключи от съзнанието си онова, което още не се е случило, или тепърва предстои да се случи...

Хаузър пристъпи по тясна, изглежда прокарана не за човешки крака пътечка. Имаше груба повърхност, сякаш бе покрита с гласпапир и беше напукана от многобройни бразди. Приличаше на огромна перфокарта и докато пристъпваше по нея, Куюйд трябваше да се навежда за да мине под други подобни пътечки. Внезапно тя изчезна в една дупка, за да се появи отново само няколко крачки по-нататък. Сякаш някой бе сгъвал този запис под прав ъгъл и после го бе изпълнал отново, само че на по-долно ниво. Изглежда човешките представи за предаване на

информация тук бяха неприложими.

Хаузър се спусна по хода на пътекката, твърдо решен да види къде ще го заведе тя. Рано или късно трябваше да стигне до нещо, което ще му помогне да разкрие смисъла на това гигантско съоръжение. Друг избор просто нямаше.

Пътекката сякаш се мъчеше да се отърве от него. Тя внезапно сви под прав ъгъл, продължи известно време по ниския таван, след това отново изви рязко и се заизкачва към върха на съоръжението. Ако това наистина бе пътека, то съществата, които са я използвали трябва да са имали крачета като на насекоми, за да могат да се катерят по стени и да висят от тавана. Или може би грешеше?

Макар и с голямо усилие, той успя най-сетне да се покатери на следващото ниво и продължи да следва пътекката. Пътят тук бе чист, само от време на време се налагаше да се сниши или да лази на четири крака. Хаузър стигна до извода, че създателите на съоръжението са имали ръст, на половина колкото човешкия. Освен това, както изглежда не са изпитвали никакъв страх от височината, защото понякога пътекката увисваше над бездната без никакви предпазни перила. Представата за летящи насекоми все повече се затвърждаваше в него, колкото и неприятна да му се струваше. Могат ли насекомите да строят? И защо им е трябвало да строят това съоръжение? За сушилни на уловената плячка?

Най-сетне Хаузър излезе на централната площадка, където се събираха множество подобни пътечки. В средата се издигаше масивна правоъгълна колона, покрита с някакви странни драсканици. Бяха най-различни – от правилни геометрични фигури до безсмислени на пръв поглед завъртулки.

Хаузър бавно я обиколи, като плъзна ръка по неравната повърхност. Много от фигурките напомняха мравки.

Мравки! Мравките могат да вървят по стени и тавани и имаха нисък ръст. Те строят мравуняци и могат да прокопават тунели в дърво. Живеят в доста добре организирани общества и дори воюват организирано по между си – подобно на човека. Дали извънземните не са приличали на мравки?

Изведнъж той съзря рисунка на човек. Спря се и се вгледа внимателно, убеден, че му се е сторило, че е приел желаемото за действително. Нямаше никакво съмнение, рисунката беше на човек – по-точно на жена. До нея имаше и рисунка на мъж. Фигурата на жената беше гола, със своите съвършени форми донякъде напомняше Мелина.

Мелина...

И все пак рисунките бяха дело на извънземните и както изглежда имаха някаква връзка с функцията на артефакта. Но какъв е техния смисъл? Какво изразяват?

Дали тяхното послание не е предназначено за хората?

Той се вгледа по-внимателно. Мъжът и жената гледаха някъде встрани, на лицето им беше изписан жив интерес. Хаузър проследи посоката, в която гледаха. Там, в самия край на кръглата платформа, се виждаше тясна ниша, с размери и очертания на човек.

Само по себе си, това вече му приличаше на покана. Какво ли ще се случи ако пристъпи в тази ниша? Може би нишата е клетка и Хаузър ще остане в нея докато се появят отново създателите на артефакта за да се порадват на уловения прекрасен екземпляр. А после да го подложат на изследванията за да разберат какво е това Homo sapiens.

Но пришълците очевидно са познавали земната раса и сигурно са знаели как да си уловят екземпляр за изследване, ако имат нужда от такъв. Просто невероятно изглеждаше, че ще построят точно тук, на това място капан за хора.

Той погледна отново към рисунките на колоната. Дали това не бяха изображения на всички същества, с които са се срещали извънземните, при своите бродения из галактиката? По една двойка от всяко, както е било в Ноевия ковчег? Нещо като мемориал, на който всеки който попадне в тази стая, ще може да се познае.

Но защо е необходимо това?

Той се вгледа внимателно в другите рисунки. Повечето бяха неразгадаеми, някои му се сториха смъртно познати. Така например, имаше голямо изобилие от Чудовищата с Големи Очи, които години наред отразяваха от страниците на комиксите и киноекраните представата на човечеството за незнайните и страшни обитатели на други светове. Всички те гледаха с огромните си очи към... други ниши, по всичко изглежда предназначени за такива същества.

Едно от съществата беше като кръстоска между гигантски паяк и малка змия. Сигурно и за него някъде имаше приготвено помещение.

След като на Земята не се срещаха подобни същества, нито пък доколкото му беше известно са я обитавали някога, то логично бе да се мисли, че те биха могли да стигнат дотук само след като са прекосили космическите простори. А същества стигнали до стадий да пътуват в космоса едва ли биха попаднали в подобен наивен на глед капан!

Изведнъж Хаузър вдигна глава. Комуникация! Сигурно това са комуникационни съоръжения, всяко едно пригодно за съответния вид.

Нещо като телефонна централа, за да могат космическите пътешественици да се обадят у дома, или където им е било необходимо.

Можеше ли да им се довери, на тези древни създатели?

А какво ще загуби?

Хаузър се приближи към нишата, предназначена за хора, поколеба се за миг и после пристъпи вътре.

Заля го бледозелена светлина и нещо тихичко започна да потраква, сякаш се беше включил някакъв механизъм. След това...

Мрежа от комуникационни и търговски връзки се простира из цялата галактика...

Ето значи откъде си спомня това! Някой го е оставил в него, като забравен запис. Но сега всичко си идваше на мястото. Той чуваше и виждаше, но не със своите органи за възприятие, а с ума си.

В далечния край на Галактиката, където силата на черната дупка почти не се усеща, космическият прах се завихря в спирали, от които се оформяха нови звезди. Край някои от тях се появяваха и планетни системи, а някои от планетите дори бяха пригодни за живот. Тези планети бяха перспективни за колонизиране, те биха могли да заемат мястото на онези, които изчезваха в централната част на Галактиката, поглъщани от вълната на хаоса. Опитът показваше, че „засяването“ с живот на тези планети може да ускори процеса на тяхното развитие многократно и бързо да включи нововъзникналите цивилизации в комуникационните и търговски мрежи. По такъв начин се поддържаше равновесието в Галактиката, цивилизациите от централните райони изчезваха в хаоса, но на тяхно място идваха нови, млади цивилизации, които продължаваха да поддържат мрежата. Биологичните и физиологични особености на тези нововъзникващи видове бяха без особено значение – от тях се искаше само да владеят добре космическите технологии и да ги използват правилно.

Една новосъздадена цивилизация обикновено достигаше търговски статус за няколко билиона години, стига разбира се да не бъде пометена от някой природен катаклизъм. Още няколко милиона години бяха необходими за да се измине пътя от първата поява на разумно съзнание до овладяване на междупланетното пътуване като основен метод за търговия и комуникация. И само още няколко хиляди години – за да се установи контакт с други галактически цивилизации – стига естествено в самото начало процесът да е бил заченат правилно. Шансът някоя „незасята“ цивилизация да достигне до подобен статус беше едно на десет, а

повече от половината унищожаваха себе си и планетата още някъде по пътя към овладяване просторите на космоса. Много от останалите просто губеха интерес към космическото пътуване и оставаха в трагична изолация. Но при „посетите“ успеваемостта бе почти петдесет процента, в гените им беше заложена амбицията да успеят на всяка цена, въпреки неизменните опасности от войни, недостиг на ресурси, или факторите на случайността.

Но „засяването“ криеше и своите рискове. Макар и рядко, случваше се да бъдат „засети“ видове, които по закона на естествения отбор предварително са обречени на самоунищожение. Цивилизации от такъв тип нерядко заплашваха да използват своите напреднали технологии не за общуване, а за унищожение на други обитатели на Галактиката. Тези цивилизации-плевели предпочитаха да използват насилствени методи за контакт, вместо нормалните търговски комуникационни средства. Хаос вещаеше появата им в космоса, подобен на онзи, който цари на тяхната родна планета и най-често такива цивилизации завършвали с с галактически конфликт и разрушение.

„Така е“ – замисли се Хаузър и в същия миг потокът от информация спря, за да му даде възможност да асимилира наученото, да го пречупи през собствените си представи. „Дай на някое дете пистолет и току виж то започне да стреля по другите деца.“ В това си имаше своя логика.

Ето защо се налагаше да се вземат предпазни мерки и то такива, каквито ще имат ефект. Една подобна предпазна мярка бе да се изчака съответния вид сам да узрее за междупланетно пътешествие и едва тогава да бъде „засят“ с космически разум – тоест споменатия вид трябва да докаже че е в състояние да определя своето развитие и да се справя със заложените в самата природа на това развитие противоречия. Друга предпазна мярка бе да се прикрие истинската същност на „засяването“ за да не може „засетия“ вид да се възползва от това предимство. Третата предпазна мярка не бе уточнена.

От няколко хиляди до няколко милиона години бяха необходими на „засятата“ цивилизация да достигне желаното ниво. Тоест, напълно възможно бе извършителите на това засяване и дори цялата сложна космическа мрежа да е изчезнала до момента, когато „засетите“ цивилизации достигнат необходимия за търговия и общуване стадий. Самият процес на „засяване“ също бе необратим. Изключена беше всякаква възможност за допълнителни корекции. Толкова по-важно и отговорно оставаше първоначалното решение.

Хаузър отново се замисли. Да, човек трябва да помисли за последствията, преди да даде пистолета в ръцете на детето! Особено, ако знае, че след това не ще има възможност да си го върне обратно. Най-добре ще е да го постави на по-висок рафт, за да може детето да го стигне едва на определена възраст, или пък да го замаскира така, че детето да не му обърне внимание. Едва когато порасне и е в състояние да осъзнае смисъла на оръжието, а също и моралните аспекти на неговата употреба, едва тогава ще има право да го притежава.

Макар и не съвсем точна, тази аналогия му се струваше подходяща. Човечеството, до известна степен все още се намираще в своята детска възраст и както изглежда артефакта е невероятно сложно и построено с неимоверен размах извънземно съоръжение. За какво би могло да послужи това съоръжение? Очевидно това не беше космически кораб, макар и това предположение да не беше съвсем невъзможно.

Човечеството бе изпълнило първото условие – то вече познаваше междупланетните пътешествия. Ако успее да разбере за какво служи артефакта, това може би ще е второто условие. И тогава ще остане само третото. Неуточно? Какво ли би могло да значи това? Че е различно за различните видове? Може би ще успее да разбере по-късно, след като се справи с непосредствено предстоящата задача.

Той се отпусна и остави потока от информация да тече свободно през него. Всеки момент щеше да разбере защо е попаднал тук и още от сега беше ясно, че причината ще надмине всичко, което би могло да роди неговото въображение!

Обичайния курс за развитие на търговска цивилизация минаваше през няколко степени – развитие в рамките на планетата, развитие в рамките на планетната система, „засяване“, разширяване на търговските връзки в галактически мащаб, „засяване“ на нови перспективни раси и накрая оттегляне от цялостния процес, когато цивилизацията бъде всмукана от центростремителните сили на Галактиката. Процесът разбира се не беше унифициран – той търпеше промени както във времето, така и с различните участници в него. Несъмнено, всеки вид можеше да оцелее като колонизира планети далеч от настъпващия хаос и много го правеха. Но в преобладаващото мнозинство, видовете отмираха заедно със смъртта на тяхната система, оставяйки процеса да бъде продължен от по-младите цивилизации.

Една от тези търговски цивилизации беше и но'уи. Но'уиняните се славеха като специалисти по „засяването“ и имаха успехи с не един и два перспективни вида. Особено добри бяха в изграждането на големи

по обем конструкции, изключително добре боравеха с химичните процеси. Умението да извършват солиден предварителен анализ и изключително напредналата им технология позволяваха да „засяват“ с много висок процент на успеваемост. Ето защо на тях обикновено се падаха най-трудните задачи.

Настоящата задача беше от трудните. Предварителното изследване даде да се разбере, че става дума за топлокръвни, невладеещи телепатия, двуполови същества, които притежаваха необичайна агресивност. Тези същества (настъпи пауза, необходима на Хаузър да осъзнае, че в случая става дума за човешката раса, защото името произнесено на езика на но'уиняните за него би било неразбираемо) бяха показали бърз напредък в развитието на собствената си планета, наречена „Земя“. Според преценката, те щяха да достигнат стадия на междупланетно пътуване в близките петдесет хиляди години. Но дори след евентуално „засяване“ шансът да се превърнат в галактическа раса, склонна към комуникации и търговия бе едва едно към три.

Хаузър подсвирна от изненада. Едно към три! Това означаваше, че според но'уиняните два пъти по-вероятно бе човечеството да се провали, отколкото да успее.

Но все пак хората бяха стигнали дотук и сега на Хаузър се бе паднало да разбере каква е функцията на това съоръжение. Успее ли, ще остане само третото условие. Така че, може би шансът вече беше равен, или дори малко на тяхна страна.

Тук е Но'уи, информационният поток продължава. Пред очите му се появи гигантска по размери мравка, което потвърди по-ранните му предположения. Но'уиняните бяха шестокраки, топлокръвни, полу-телепати и двуполови, което по галактическите стандарти ги правеше далечни предшественици на човешката раса. Сякаш за да потвърди тази връзка, в потокът от информация беше подаден образ на по-далечни, нямащи нищо общо нито с хората нито с но'уиняните създания.

Съществото, което се появи пред очите му приличаше на огнедишаща медуза, снабдена с огромни щипки. Но това, което най-вече го правеше различно бе неговия разум. Съществото изведнъж забеляза Хаузър – и в същия миг той почувства че се задъхва, сърцето му загуби своя ритъм, а умът му сякаш бе разтегнат на хиляди мили в просторите на космоса, преди да се събере отново. Той побърза да се съгласи – но'уиняните наистина им се падаха едва ли не близки роднини, в сравнение с това чудовище!

Най-сетне се появиха и първите сведения за гигантското

съоръжение. Виждаха се припкащи по тесните пътечки но'уиняни и наистина – краката им с лекота се прилепваха към неравната повърхност и те с еднаква бързина тичаха по стени или увисваха от тавана. Обикновено използваша не повече от три-четири крачета при движение, останалите изпълняваха други задачи. Някои носеха и монтираха различни странни уреди, други се занимаваха с изчисление и проектиране. Строежът приличаше по-скоро на мравуняк, кипящ от движение и въпреки това без никакви сблъсъци. Дали всички пътища бяха еднопосочни? Не, когато на пътечката се срещаха двама но'уиняни, единия просто преминаваше от долната страна, за да даде път на другия. Именно телепатията им позволяваше да поддържат постоянен контакт по между си и да избягват неприятни изненади.

Вниманието му бе привлечено върху един определен но'уи. Наричаше се – пауза, за да може Хаузър да възприеме непознатите за него понятия – К'ед, специалист в разрушаването на временно издигнати съоръжения, от които вече нямаше нужда, за да може отделните елементи да бъдат използвани за изграждането на нови съоръжения. К'ед използваше уред, който разбиваше на прах метал и камък, този прах после се използваше при изграждането на нови съоръжения. К'ед беше мъжкар и то доста силен. Макар да работеше от скоро подобна работа, той беше експерт в разрушаването.

Хаузър се спря върху някои вътрешни мисли. Очевидно подавания материал бе редактиран съобразно неговата способност да възприема. В края на краищата но'уиняните бяха изучавали човечеството близо два милиона години. Всъщност по-точно бе да се каже от петдесет хиляди години – защото именно съвременния човек, а не онзи далечен прародител с вид на маймуна, беше завладял цялата повърхност на планетата и бе започнал да изучава околния свят. Всъщност, предположението беше изцяло негово, никой до този момент не бе изследвал възрастта на този необичаен комплекс, а дори и да го е правил, резултатите не бяха обявени. Всички изследвания, извършени от но'уиняните в процеса на развитие на човечеството бяха намерили своето място при изграждането на съоръжението. Но имаше и немалко детайли, които бяха нагаждани впоследствие и то при недостиг на информация. Така например, името, което му се подаваше в информационния поток – К'ед – беше по-скоро адаптация, или чуждоземен вариант на неговото собствено име, за да може да го възприеме по-лесно. И тук идваше въпросът – откъде тези древни извънземни ще знаят, че след много много години, в тяхното съоръжение ще попадне именно Дъглас Куюйд Хаузър за да получи тази

информация? Един от възможните отговори бе, че не са знаели, но са оставили телепатичен (или полу-телепатичен, разликата за него бе неясна, но след срещата с огнедишащата медуза някак изгуби желание да се задълбочава в подобни въпроси) компютър, програмиран да използва при предаването на информацията най-подходящата за възприемане форма. А това още веднъж потвърждаваше неимоверно високото ниво на но'уинянската цивилизация! Колко ли още свръхразвити като тази цивилизации се срещаха в обитаемия космос? Изключителни по рода си специалисти, за които човечеството е било само една от многото чакащи реда си да бъдат „засяти“ с разум цивилизации. Възможно ли бе самото човечество някога да достигне подобен етап на развитие? Изглежда но'уиняните са го смятали за напълно възможно, след като са се заели с тази задача. Дали още съществуваше тяхната цивилизация? Напълно възможно да са някъде из галактическите простори.

Хаузър почувства, че го завладява вълнение, дори благоговение. Как би желал да се срещне сега с но'уиняните. Знаеше, че това едва ли ще е възможно, те сигурно са на поне петдесет хиляди светлинни години оттук. Но стигаше му и тази задочна среща. Той прогони разсейващите го мисли и отново потъна в заливащата го информация.

К'ед в момента не се занимаваше с преките си задължения. Двамата с неговата компаньонка М'ла носеха тяхното яйце в люпилното за ритуалното отваряне. Всеки от тях при запознанството бе открил в другия черти, които му се струваха подходящи за унаследяване и това ги бе събрало. Сега предстоеше да разберат доколко прави са били в предположенията си.

Масата на яйцето беше около една четвърт от тази на М'ла и тя бе загубила доста сили и време докато го снесе, но така и трябваше да бъде. Имаше постоянна нужда от работна ръка. Двамата носеха яйцето на смени. Ако поколението им бъде признато за годно, то ще оправдае напълно положените усилия.

Люпилното отделение беше разположено в долната част на съоръжението, в най-защитената част. Да се носи тежкото яйце надолу по стръмно спускащите се пътеки бе доста трудно, възглавничките на крачетата им се плъзгаха по неравната повърхност и трябваше да полагат максимални усилия за да се задържат. За по-лесно прикрепваха яйцето към гърба си с помощта на леплива слюнка. Накрая се наложи да се спускат заедно, като всеки подкрепя един край от яйцето. К'ед вървеше отпред и придържаше с гърба си предната част на яйцето, а М'ла го следваше, прикрепила задния край на челото, между своите сензорни

антени.

Докато се смъкнат на дъното и двамата бяха изтощени, но яйцето бе непокътнато. Ако се съди по вътрешните движения яйцето бе напълно готово за излюпване – дали поради сътресението при носене, или поради рязката промяна в атмосферното налягане тук долу.

Двамата родители занесоха своето яйце на кралицата-майка. Тя го докосна нежно с антена и изследва внимателно зараждащия се вътре разум. „Време е“ – съгласи се кралицата. Тъй като притежаваха полу-телепатични способности, ноуиняните можеха да предават само кратки и строго специфични мисли, за разлика от тях напълно телепатичните видове живееха в постоянен и пълен контакт по между си.

„Бихме искали да присъстваме“ – помисли К'ед.

Кралицата се наведе и вдигна тежкото яйце.

„Предполагам, запознати сте с факта, че в този регион едва едно от всеки три излюпвания е удачно?“

„Да“ – потвърдиха и двамата. Високото ниво на радиация водеше до значително зачестяване на случаите от неконтролирани мутации и така щеше да бъде докато не успеят да изградят защитен атмосферен слой. Дотогава, не им оставаше нищо друго освен да живеят дълбоко под повърхността. Независимо от това че се криеха в земята, продължаваше да се ражда увредено поколение. Така например К'ед вече беше опитал веднъж, с Л'ри, но поколението имаше явни белези на мутация и беше унищожено, а елементите му използвани за храна. Но този път, с М'ла, шансовете изглеждаха далеч по-благоприятни.

Отново се намеси Хаузър, с обърканите си мисли. Л'ри? Но това още не се е случило! Изглежда в случая се касаеше за адаптация на собствения му опит както от миналото така и от близкото бъдеще за да може да запомни и възприеме по-лесно имената и събитията, с които го запознаваха. За самия Хаузър, истинските имена вероятно щяха да звучат съвсем различно.

Чуждоземната програма продължаваше да бълва в мислите му своя поток от безценна информация. В сравнение с техниката за имплантация на спомени използвана от земната корпорация, тази на ноуиняните беше като триизмерен стереовизор сравнен с някой старомоден чернобял телевизор. Хаузър отново изпита възхищение.

„Товага, разрешавам ви да присъствате“ – помисли кралицата. „Но можете само да възприемате, вашите послания ще бъдат блокирани.“

„Разбираме“ – те се отправиха към нишата за наблюдение. Знаеха добре защо ще бъдат блокирани техните послания – за да не се изкушат

да подсказват при тестването на новоизлюпеното.

Двамата се изправиха пред стената на нишата, зад която се намираше люпилнята. Яйцето вече беше внесено вътре и лекичко помръдваше, активизирано от телепатичния подтик на люпилката. Яйцето се залюля, после внезапно се пропука и през образувалия се отвор се показа новоизлюпеното, чието хлъзгаво покритие мигновено започна да съхне под лъчите на изкуственото микро-слънце, което заместваше слънцето от тяхната родна система. Но'уинянската слънчева система се намираще най-малко на сто хиляди светлинни години оттук и нито един от настоящите членове на експедицията не я бе виждал. Всички бяха далечни потомци на първите космонавти. Въпреки това тя си оставаше техен дом. Когато приключат със задачата на тази планета, може би след още сто хиляди години, техните далечни потомци ще могат да се върнат на родната планета. Такава беше заветната им мечта!

Новоизлюпеното беше мъжко и изглеждаше напълно здраво. Холографския преглед потвърди, че не се забелязват видими отклонения. К'ед почувства облекчението на М'ла, първото препятствие вече беше зад тях.

Но сега идваше критичния момент – момента на разпита. За допустими се считаха известни деформации във физическия строеж, но не и умствени разстройства от какъвто и да е характер.

„Какво си ти?“ – стигна до тях мисълта на кралицата.

Новоизлюпеното бавно кръжеше из стаята, като се стараше да кординира движението на своите шест крачета. То отговори незабавно – но'уиняните бяха надарени с генетична памет.

„Аз съм мъжки но'уинянин.“

„Каква е твоята мисия?“

„Да служа на моята раса.“

„Какво означава планетарна трансформация?“

За миг новоизлюпеното се поколеба и К'ед и М'ла се вцепениха. Дали техническите им познания не са били изгубени при кръстоската?

„Това е адаптацията на една враждебна планета към една по-съвместима фаза.“

К'ед и М'ла отново въздъхнаха облекчено.

„Ако разполагаш с необходимите количества азотоводородна киселина и вода по какъв начин ще създадеш атмосфера, която да съдържа приблизително три-четвърти азот и една четвърт кислород?“

Отново настъпи пауза. Тук вече не ставаше дума само за технически познания, но и за умението тези познания да бъдат приложени в

практиката. Именно решаването на подобни задачи ще позволи да бъдат преценени умствените способности на новоизлюпеното.

„Разрешен ли е един въпрос?“

„Да.“

„Съществуват ли условия за термоядрена реакция?“

Малкото се справяше чудесно!

„Съществуват.“

„В такъв случай, ще започна с инициране на контролирана термоядрена реакция – стигнаха до тях първите грижливо премерени мисли на новоизлюпеното. Получената от тази реакция енергия ще използвам за да отделя на съставлящите я компоненти азотоводородната киселина – една трета водород и две трети азот. По такъв начин ще разполагам с по три части водород и азот и една част кислород. След това, отново с помощта на термоядрената реакция ще получа от водорода хелий, а съотношението на азота и кислорода ще остане непроменено. Останалия в излишък хелий може да бъде използван по-късно, при друга мисия.“

К'ед и М'ла изпълниха кратък танц на радостта! Той беше успял! Разбира се, отговорът беше даден в доста опростен вид, но какво повече би могло да се очаква от едно новоизлюпено, без никакъв опит от живота във Вселената? С времето ще научи всичко необходимо. Първите два етапа от изпита бяха приключили. Предстоеше последния, но и най-важния тест. Те се напрегнаха отново.

"Обясни тази концепция: (МЕТАФОРА)

Настъпи пауза, през която двамата родители усещаха, че напрежението расте.

Най-сетне антената на новороденото помръдна. След това тялото му се отпусна.

„Не съм в състояние.“

„Защо?“

„Представената концепция е чужда на моята природа.“

К'ед докосна щастлив антената на М'ла. Тяхното отроче беше преминало изпита успешно!

Двамата излязоха от нишата. Едва ли повече щяха да се срещнат с новоизлюпеното, освен ако по-късно то не бъде назначено на работа в района, в който работят и те. Но и двамата бяха горди от свършената работа – бяха създали един истински но'уинянин!

К'ед изведнъж си спомни за чуждата концепция. Какво ли означаваше това? И преди беше срещал нещо подобно, но така и не бе успял да разбере за какво става дума. Изглежда под това понятие се разбираше

нещо, което не отговаря на първоначалната представа за него и въпреки това е именно такава. Но в това нямаше никакъв смисъл. Едно нещо или е, или не е. То не може да бъде изразено по какъвто и да било друг начин освен като физично сравнение или математично понятие. И въпреки това тази концепция беше широко разпространена в езика на хората и по всичко изглежда, че те я разбираха. Нищо чудно, като се има предвид примитивния стадий, на който се намираха – с течение на времето сигурно подобни безсмислени понятия ще изчезнат от техния речник. И тогава ще дойде зрелостта. Все пак притесняваше го факта, че същества по-примитивни от него са в състояние да схванат смисъла на концепция, неразбираема за нито един но'уинянин.

К'ед и М'ла вече можеха да се завърнат към своите преки задължения. Може би след време ще им позволят да извършат нова кръстоска – тяхната комбинация се бе оказала удачна. И двамата бяха доволни от това, че са успели да създадат здраво поколение в тази така враждебна за тях среда.

К'ед научи, че го прехвърлят на работа на повърхността. Наближаваше времето за трансформационния тест и се налагаха известни промени в ландшафта. М'ла оставаше на работа в лабораторията за генетично променени растения, които да могат да съществуват в безводните пясъци на тази сурова планета. И двамата ще трябва да носят скафандри, докато завърши проекта – атмосферата на планетата бе крайно разреждана за да могат да живеят в нея. Всъщност, ще продължат да носят скафандрите и след появата на атмосфера – защото за тях тя ще е напълно чужда.

С това приключи историята на К'ед и М'ла и последваха картини от самия трансформационен тест. Започна създаването на изкуствена атмосфера по начина, описан от новоизлюпеното по време на изпита. Атмосферата беше богата на кислород и напълно пригодна за човек. На повърхността на планетата се появи вода, след това поникнаха специално пригодените растителни форми. Термоядрения реактор работеше с пълна тяга, за гориво се използваха материали докарани от всички краища на планетата, температурата на повърхността постепенно започна да се покачва и накрая бе фиксирана в допустимите за съществуване на растенията граници – между точките на кипене и на замръзване на водата.

Тестът приключи успешно – без съмнение хората ще могат да живеят на повърхността на тази планета, стига да успеят да активират подготвеното за работа съоръжение. След това но'уиняните изключиха

съоръжението и планетата постепенно се възвърна към първоначалното си състояние, освен че водните канали бяха оставили след себе си дълбоки следи по повърхността. Растенията загинаха, а семената им бяха подготвени за разпръскване при активиране на системата, ако разбира се след много много години хората успеят да го направят. Самият акт на активиране беше съвсем прост и се състоеше в извършване на едно точно определено действие. Хаузър веднага бе запознат с това действие. Наистина, извършването му нямаше да е проблем.

Но откъде знаеха, че хората ще са подходящи за галактически търговци? Ами ако вместо това просто разрушат цялата тази сложна, пролежала десетки хиляди години инсталация?

Вместо отговор Хаузър видя трите възможни изхода от настоящата ситуация. Пред очите му се ширна марсианската червена пустиня, с озарената от ярка светлина Пирамидална планина, зад чийто стени се намисляше огромния реактор, предназначен да затопли цяла една планета. Първият възможен изход бе съоръжението да бъде използвано за това, за което е създадено – тогава планетата ще бъде трансформирана в един напълно обитаем за човечеството свят, а хората ще получат толкова напреднала технология, че ще могат съвсем скоро след това да полетят из космическите простори и да заемат подобаващото им се място в редовете на галактическите търговци. Вторият изход бе човечеството да продължи по пътя си без чужда помощ, и евентуално да достигне този стадий след доста продължителен период на мъчително развитие. Имаше и още един вариант – реакторът да бъде разрушен и планетата да се превърне в Свръхнова.

След като приключи с информацията, програмата се обърна директно към него: „Иди и разкажи за видяното на твоите събратя, Д’Глс К’ед и Х’ър. Нека знаят, че изборът остава за тях. Ние, но’уиняните прехвърляме тежестта във вашите ръце.“

Потокът от информация секна. Хаузър изведнъж откри, че все още е в нишата, която не беше нищо повече от съвсем тясно помещение с голи стени. Усещането за нечие невидимо присъствие беше изчезнало.

Той стоеше неподвижно, все още по впечатление на видяното. Разбираше добре, че получената информация ще трябва да се анализира дни, може би дори седмици, за да обърне внимание на всички аспекти и ще минат години докато успее да разбере всичко. Но най-важното вече го знаеше – за какво служи това гигантско съоръжение и по какъв начин се активира. А това бе напълно достатъчно за момента.

На каквито и каузи да е служил досега, те вече нямаша никакво

значение. Сега той е емисарът на но'уиняните, човекът който ще доведе докрай започнатото от тях дело.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ПРЕДАТЕЛСТВОТО

Ето че бе научил толкова много и все пак му се струваше недостатъчно. Усещаше, че зад всичко се крие някаква страшна заплаха, но не знаеше в какво точно се състои тази заплаха. Дали хората на Кохаген са го заловили докато е бил в комплекса? Ако е така, то каква част от наученото им е разкрил? Но'уиняните бяха открили пред онова, което те искаха да узнае, но той все още си оставаше Дъглас Куейд, спомените от предишния му живот лежаха непокътнати и недосегаеми под плътната завеса на поставения имплантат.

Макар и подсъзнателно, той усещаше, че Кохаген не е успял да изтръгне от него истината за комплекса. Дали и зад това не се криеше ръката на извънземните – Кохаген при всички случаи не беше подходящия човек, той по-скоро би разрушил реактора, отколкото да позволи активирането му. Сигурно в Агенцията са мислели, че като въведат имплантата ще се доберат по-лесно до наученото. След това са се натъкнали на бариерата, оставена от пришълците, бариера, която не са успели да преодолеят. Но щом не бива да предава тази информация на Кохаген, тогава на кого да каже, от кой да поиска помощ?

Далеч под краката му блесна леден блок, изглежда неусетно се беше пренесъл в друга част на комплекса. Стотици отвори чернееха в леда и той приличаше на огромно по размери сито. Куейд погледна нагоре и видя, че над всеки един от отворите се спускаха масивни и дълги колони. Приличаха на огромни пръчки.

Пръчки. Пръчки, които се спускат в отворите за да инициират термоядрена реакция, да активират системата и да вдъхнат живот в целия този комплекс, в цялата верига от замислени промени, които...

Куато изглежда не бе успял да проследи онова, което ставаше в ума на Куейд, но'уиняните се бяха погрижили информацията да стигне само до него. Явно знаеха добре как да защитят информацията от нежелан телепатичен контрол, дори когато ставаше дума за послание, предадено след петдесет хиляди години! Вероятно по същия начин са успели да го запазят в тайна от Кохаген. Едва сега Куато започна да схваща за какво стана дума.

– Термоядрен реактор! – възкликна удивен той. – Енергия за създаване на цяла една атмосфера! – той присви очи и се вгледа внимателно в

Куйд. – Мисли, Куйд! Как работи той?

Куйд се върна към наученото. Сега това бе далеч по-лесно, защото се касаеше за познание, съхранено в собствената му памет. Още в мига, в който насочи мисълта си натам той почувства онова странно, чуждо присъствие. Куйд затвори очи и отново си представи гигантското съоръжение. Той полетя над него, премина над бездната и се приближи към малката площадка, разположена на самия връх. Тясна пътечка водеше към стаята с командния пулт. Куйд се понесе натам.

Стените на стаята бяха покрити с електронни прибори, оттук се управляваше цялата неимоверно сложна система за задвижване на колоните. Самите колони бяха корозирали в горния си край, но това изглежда нямаше особено значение за функционалните им възможности – в противен случай но'уиняните щяха да вземат необходимите мерки. Най-важните елементи на системата бяха надеждно защитени от всякаква корозия.

Куйд знаеше как се включва системата. Въпросът беше дали може да довери това на Куато. Чувстваше че се колебае – не заради някакви подозрения към Куато, не, притесняваше го общата ситуация. Имаше нещо странно, нещо което продължаваше да го държи в напрежение и Куйд реши да не избързва докато не разбере какво е то.

– Там! – извика Куато. – Върни се... трябва да научим още... там.

Блестящо полукълбо, изпъстрено с най-разнообразни геометрични фигури, които биха могли да значат какво ли не, може би дори карта на космоса, се издигаше в средата на стаята. Отдолу се виждаха множество йероглифи, които не приличаха нито на шумерски, нито на египетски, нито от която и да било друга земна писменост. Написаното беше на езика на но'уиняните и Куйд би могъл да го преведе, но не искаше никой да научи какво точно означава. Усещането, че нещо не е наред продължаваше да го измъчва. Не в самия Куато, но...

– Приблужи се – настояваше Куато. Вероятно и той бе видял странната скулптура, ала не можеше нито да прочете надписите, нито да разбере смисъла им.

В средата на блестящото полукълбо се виждаше странно познато релефно изображение – на човешка ръка.

Куато също видя ръката, но изглежда не можеше да разбере какъв смисъл се крие в нея.

– Как се активира реактора? – продължаваше да настоява той. – Съсредоточи се!

Куйд спря вниманието си на ръката и се приближи към нея.

Усещаше че нещо го влече натам. И не само усещаше, вече знаеше...

Изведнъж ръката се разтърси. Над главата му се разнесе грохот. Куейд мигновено отвори очи, но грохотът продължаваше. Значи не беше свързан с видението.

От тавана на стаята се сипеше мазилка. Тънички цепнатини плъзнаха по стените и след това се разтвориха в по-широки пукнатини. Една от стените се пропука и изведнъж рухна под напора на огпозна механична къртица за прокопаване на тунели. Куейд скочи от стола и побягна към вратата, Джордж го последва като закопчаваше в движение ризата си. Един от бунтовниците отвори вратата и двамата попаднаха в бъркотията, която цареше в по-голямата зала.

Още една стоманена къртица изскочи през стената и помете налягалите по земята бунтовници. От образувания тунел нахлуха петдесетина войници и веднага откриха огън по вцепенените от изненада и ужас бунтовници. Землекопната машина невъзмутимо пресече залата и се впи в отсрещната стена, където бяха разположени погребалните ниши. Нови и нови войници нахлуваха от тунела. Няколко бунтовници се опитваха да окажат съпротива, но войниците отвърнаха с ураганен огън и ги принудиха да се предадат. Операцията явно беше старателно подготвена и войниците подскачаха като на тренировка.

– Къде е Куато? – извика бунтовникът, който бе отворил вратата. Стаята се разтърси от оглушителна експлозия и всички се хвърлиха на пода. Куейд помогна на Джордж да се изправи на крака и след това се извърна към бунтовника, но той беше мъртъв.

При тях дотичаха Мелина и Бени. Ризата на Джордж бе разкъсана от експлозията и двамата се втрещиха ужасени в сбръчканата глава на Куато. Време за обяснения нямаше.

– Насам! – извика Джордж. Той ги поведе през една тайна врата, от която се излизаше в тесен проход. Няколко войника се опитаха да им пресекат пътя, но Мелина ги покоси с пистолета. Бени и Куейд побързаха да сграбчат оръжията на убитите войници, след което се затичаха по коридора и последваха Джордж през серия от мрачни и зле осветени катакомби. Най-сетне стигнаха до един люк. Куейд остана отзад да пази, докато Джордж, Мелина и Бени се промъкнат през тясното отворище. Куейд мина последен и тъкмо затваряше люка, когато отново се разнесоха изстрели – този път зад гърба му!

Той се обърна тъкмо на време за да види как Бени прострелва от упор сгърченото от болка тяло на Джордж. Кой би могъл да предположи, че предателят е сред тях? Вероятно само Куато, ако се бе постарал

да надникне в мислите на Бени. Но погълнат изцяло от онова, което става в главата на Куейд, той бе пропуснал да забележи очевидното. Бени беше използвал Куейд като предпазен щит, за да се добере до Куато.

Преди още Куейд да успее да реагира Бени сграбчи Мелина и опря дуло в челото ѝ.

– Не мърдай! – извика той. Куейд замръзна и Бени се ухили тържествуващо. – Моите поздравления, народе! Заведохте ме право при него.

Куейд сведе глава и огледа неподвижното тяло на Джордж, с надежда да открие и най-малкия белег на живот. Ако Куато успее макар и за последен път да удари Бени с телепатична вълна, ако успее да му отвлече вниманието само за миг, за Куейд този миг ще е напълно достатъчен, да...

– Забрави тая работа, приятелче – обади се Бени. – Свършиха дните на неговите велики предсказания.

Главата на Куато висеше безжизнено. Напълно неподвижна бе и главата на Джордж. Тялото също не даваше никакви признаци на живот.

Мелина не откъсваше от Бени изумен и невярващ поглед.

– Бени, та нали си мутант!

Устата на Бени се сгърчи в неприятна усмивка. Той вдигна изкуствената си ръка и показа скрития вътре предавател.

– Всъщност, това ми е по-скоро за свръзка. Ама и вие, момчета, как не се сетихте да ме претърсите. Дявол да го вземе, измавих дори самия Куато! Може и да е притежавал някои свръхестествени способности, както се твърдеше в мълвата, но иначе не беше кой знае колко умен, а и организацията ви не се оказа на нужната висота. Главата си залагам, че никой от вас не ще успее да се промъкне при Кохаген с такава лекота, с каквата аз се промъкнах във вашия лагер!

Куейд трябваше да признае, че е Бени е прав. Самият той бе забелязал, че бунтовниците не са особено бдителни. Изглежда прекалено много разчитаха на телепатичните способности на Куато и си бяха затворили очите пред една очевидна опасност, което беше ужасно глупаво от тяхна страна. Едва ли биха могли да бъдат наречени професионалисти, след това което се случи.

Но Бени беше истински професионалист. Той заговори отново с неприятен блясък в очите:

– Съжалявам, Мел. Но както вече ти казах, в къщи ме чакат пет гладни гърла.

– Пет? А какво стана с шестото? – попита Куейд.

Бени се ухили доволно.

– Абе, човек. Не разбираш ли, че се шегувам. Та аз дори не съм женен – внезапно гласът му стана заповеднически. – А сега си вдигнете шибаните ръце. По-бързо!

Каква драстична промяна – от величието на извънземните, към човешкото падение! Изглежда ноуиняните са били напълно прави в подозренията си, за достойнствата на зараждащата се човешка раса. И докато на власт са хора като Кохаген, тези подозрения ще бъдат напълно оправдани.

Куйейд вдигна ръце. Като се прикриваше зад тялото на Мелина, Бени приближи към люка и го ритна с крак. Куйейд внимателно следеше всяко негово движение, готов да се възползва от първата грешка, но Бени бе не по-малко предпазлив от него. А и в ръцете му беше Мелина – всеки опит за атака за нея означаваше смърт. Бени знаеше, че Куйейд държи на нея. В края на краищата той беше с тях от самото начало на гонитбата.

В този момент до ушите на Куйейд стигна слабо, мъчително хрипене. Идваше от устата на Куато. Той се наведе за да чуе по-добре какво му казва умиращия.

– Куйейд...

– Назад, Куйейд! – изрева предупредително Бени.

Куато заговори отново с мъка.

– Активирай реактора... освободи Марс – Бени стреля огън и Куйейд отскочи назад. Няколко куршума се забиха право в челото на Куато. Мелина изпищя ужасено, но Бени ѝ запуши устата. Куйейд вдигна глава и видя пред себе си Рихтер, насочил към него автоматична пушка.

– Хайде, опитай се – каза Рихтер. – Моля те.

Куйейд го гледаше с изпепеляваща омраза. Но беше безпомощен. Чувстваше, че вече няма сили, че е изгубил всякаква надежда – предателството на Бени, избиването на бунтовниците, смъртта на Куато – всичко това му дойде твърде много.

Двамата с Мелина бяха оковани, след което ги захвърлиха в една от землекопните машини.

– Съжалявам – каза ѝ Куйейд, като се мъчеше да надвика рева на машината. – Ако не бях аз, Бени никога нямаше да успее да се добере до Куато.

– Аз съм виновна! – прекъсна го Мелина. – Аз те заведох. В началото си помислих... уплаших се, че ти... ти си...

– Че аз съм предател – помогна ѝ той. – Зная. Не помня почти нищо от предишния ни съвместен живот, но предполагам, че за мен това

просто е била една задача. Когато полетях в бездната, изведнъж осъзнах че те обичам. Може би затова все тази картина се връщаше в сънищата ми. Тогава те видях за последен път. Предполагам, че Кохаген не е знаел нищо за това, или пък е смятал, че след имплантацията излишните спомени ще бъдат изтрити. И наистина, почти нищо не помня от предишния ми живот, но най-важното – любовта ми към теб е непокътната.

– И аз не можех да те забравя – рече тя. – Не знаех дали трябва да ти вярвам, но подсъзнателно...

– Имам чувството, че сме създадени един за друг, колкото и повърхностно да звучи това. Но знаеш ли, преди да ме заловят в шахтата, аз съм успял да науча доста важни неща. Не си спомням добре какво точно е станало, но помня посланието на извънземните.

– Кое?

– Посланието на но'уиняните. Това е могъща извънземна търговска цивилизация. Съоръжението е тяхна работа, построили са го преди много много години за нас. Ако разбира се дорастем до него. Коего, както ми се струва, няма да стане скоро. Но... – той се сети за нещо друго и замълча за миг. – Да знаеш нещо повече за азотоводородната киселина?

Мелина сбърчи вежди, докато машината се друсаше по неравния път.

– Безцветна, отровна, силно експлозивна течност. Случи ми се веднъж да я подуша. Ужасно гадно нещо!

– Но какво ще стане ако се използва в планетен мащаб? Искам да кажа, ако бъдат освободени наведнъж хиляди тонове?

– Ще сме като в пъкъл! Защо?

– Пришълците – те смятат, че от нея може да се получи въздух. Искам да кажа, при взаимодействие с водата. Възнамеряват да стопят ледовете и след това да свържат двата компонента в неимоверна по размери реакция. Честно казано, не ми е много ясно как ще стане това – не съм химик. Виждаш ли някакъв смисъл в тази работа?

– И аз не разбирам от химия, но струва ми се, че подобна мисъл може да дойде само в главата на едно извънземно!

– Но ако разполагаме с невероятно сложен комплекс, създаден от една далеч по-развита от нашата цивилизация, тогава не би ли било възможно да се свържат в една обща реакция продуктите на азотоводородната киселина и водата за да се получи въздух? За разтопяване на ледовете ще се използва енергията на свръхмощен термоядрен реактор.

Тя поклати глава.

– Ще трябва да попитаме някой, който повече разбира от тези

работи. Честно казано, всичко това ми звучи налудничаво.

Куйд въздъхна. Може би наистина беше налудничаво. Но така или иначе, то беше в ума му. Надяваше се, че извънземните знаят какво правят.

Машината излезе на повърхността и продължи. Сигурно ги отвеждаха при Кохаген. Куйд не очакваше срещата да е кой знае колко приятна.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ОТЧАЯНИТЕ

На следващата сутрин, все още оковани, съкрушени от провала, но иначе недокоснати с пръст (за изненада на Куейд) те бяха отведени в кабинета на Кохаген. Куейд очакваше Рихтер да се възползва от предимството и да излее гнева си върху него, въпреки забраната на Кохаген, а освен това се опасяваше, че участието на Мелина може да е по-тежко от неговата – какво всъщност можеше да очаква една беззащитна жена (и то хубава) попаднала в ръцете на такива главорези. Не само че нищо не се случи, но двамата получиха храна и дори им дадоха възможност да се поизмият, а след това ги оставиха да спят (макар и под контрола на мониторите). И двамата избягваха да говорят – всяка тяхна дума би могла да бъде използвана срещу тях и другите бунтовници. Така че прекараха нощта в тревоги, но не толкова зле, колкото очакваха.

Лошото тепърва предстоеше. Пазеха ги за личния разпит на Кохаген и Куейд знаеше добре, че диктаторът няма да подбира средствата за да постигне своята цел. Рихтер беше само един главорез – брутален, но лишен от всякакво въображение. За разлика от него Кохаген беше благороден убиец, далеч по-опасен защото предпочиташе насилието само в най-изтънчените му форми.

„Иди и разкажи за видяното на твоите събратя...“

Да каже на Кохаген? Никога! Кохаген не се вълнуваше нито от просперитета на човешката раса, нито пък от галактическото съдружие. Единственото, което го интересуваше беше неговата пълна и безгранична власт над колонията Марс, или казано накратко интересуваше го само Вайлър Кохаген. В наследството, оставено им от но'уиняните се криеше мощ непозната досега на човечеството и тя в никакъв случай не биваше да се концентрира в ръцете на един зъл диктатор.

Куейд беше готов на всякакви мъчения, но твърдо бе решил да не предава тайната. Кохаген едва ли подозираше за командния център в сърцето на извънземния комплекс, единствено Куейд бе имал възможността да се добере до него и вероятно не без помощта на самите пришълци. Ако трябваше да бъде точен, не той а Хаузър беше този, който успя да се добере до центъра, по поръчка на бунтовниците, за да разкрие тайната на подземното съоръжение. Направил го бе и заради Мелина. За да ѝ докаже, че я обича, че е готов на всичко заради нея, за да спечели

доверието ѝ. Не, каквото и да става, той няма да издаде посланието на но'уиняните!

„Нека знаят, че изборът остава за тях.“

Два пъти стояха пред човечеството – или да игнорира съществуването на комплекса, както бе правило досега, или да изучи тайните му и след това да го използва за онова, за което го бяха създали но'уиняните. Всякакви други опити щяха да доведат до незабавното му разрушение. Куйд си спомни изображението на Свръхнова, което грееше в она част на посланието, в която се споменаваше тази възможност. Свръхнова – пламтяща звезда, по-скоро дори космическа експлозия, разрушаваща всичко наоколо. Енергията за взрива сигурно ще дойде от подземните залежи на азотоводородна киселина, мощната вълна в миг ще помете марсианската колония. Това бяха двата възможни избора – или да използват съоръжението, или да го разрушат. Но попадне ли това знание в ръцете на Кохаген пътят ще е само един – диктаторът ще се възползва за да усили властта си над хората, да я разпространи над цялото човечество, да превърне всички във свои роби. Ето това вероятно не бяха предвидили пришълците, защото техния морал изключваше подобни действия. За тях едно нещо или го имаше, или го нямаше, напълно неразбираеми бяха човешките представи за „метафоричност“ и двойствеността на човешкия морал. Но'уиняните се придържаха към своята генетична памет, а на света гледаха обективно, без излишна емоционалност. Умееха да ценят истината.

„Нека знаят, че изборът остава за тях.“

Ето това беше смисълът на посланието. Предаването беше извършено – на първия, който попадна в командната стая на комплекса – и сега решението оставаше за него. Той беше техният емисар и твърдо бе решил, каквото и да става, да изпълни мисията си с чест. Мечтаеше неговата раса да израсне до статуса на галактически търговци, да бъде равна с другите разумни и цивилизовани раси в Галактиката. А за целта първо не биваше да издава своята тайна на Кохаген, защото това би означавало разрушаване на извънземния комплекс. Готов бе да даде живота си и дори живота на Мелина за тази идея. Знаеше, че и тя би постъпила като него. Не ѝ издаде тайната, за да не я подлагат на мъчения, които го чакаха.

Мелина! Ами ако Кохаген започне да я измъчва в негово присъствие? И сигурно така ще направи, стига да реши, че това би имало смисъл. Ще издържи ли Куйд, ако това стане?

Имаше само един отговор – трябва да издържи.

Може пък да имат късмет и Кохаген да не предполага, че са научили нещо важно за артефакта. Със сигурност не се е досещал, когато е наредил да вкарат имплантата на Хаузър и да го прехвърлят на Земята под друго име. Не знаеше и предателят Бени, иначе не би застрелял Куато. А и самият Куато не успя научи много – освен, че комплекса служи за създаване на атмосфера и мястото откъдето се активира. Там някъде настъпи краят!

Вратата се отвори и мислите на Куейд бяха прекъснати. Няколко души внесоха едно отпуснато тяло и го стовариха на масата. Това беше трупът на Джордж, на корема безжизнено се полюшваше сбръчканата глава на Куато.

Кохаген сведе поглед към трупа.

– Значи това бил великият бунтовник! – възкликна той.

Рихтер и Бени, които стояха от двете страни на Куейд и Мелина се ухилиха презрително. Очевидно бяха доволни от постигнатото. Най-сетне бяха разкрили тайната на митичния водач на марсианските бунтовници и го бяха унищожили заедно с неговата организация.

Куейд зърна с крайчеца на окоото си Мелина да потреперва. Изглежда все още се обвиняваше за това, че лично бе завела Бени в скривалището на Куато. Но как би могла да знае, че Бени е предател? Та той през цялото време беше на тяхна страна, биеше се за тяхната кауза, помогна им да избягат. Бени беше професионалист – това обясняваше всичко. Ако въобще някой има вина това е Куейд, или по-точно скрития под повърхността Хаузър, който не бе успял да разпознае друг професионалист, когато се бе изправил срещу него.

Кохаген се приближи и огледа с отвращение главата на Куато.

– Нищо чудно че се е крил толкова дълго – намръщи се той. После се обърна и кимна на мъжете, които вдигнаха трупа и го изнесоха. Един от тях се забави за да избърше масата от кръвта. Кохаген беше маниак на тема чистота – дори най-малкото петънце беше в състояние да го докара до бяс.

Той се приближи към седналия в креслото Куейд и го потупа по рамото.

– Е, моите поздравления, Куейд – произнесе тържествено диктаторът. – Ти наистина си герой.

– Майната ти – отвърна кратко Куейд.

Колкото и странно да бе, Кохаген не изглеждаше обиден или разгневен от този отговор. Той се усмихна лъчезарно.

– Не бъди скромен, де. Куато е мъртъв, бунтовниците са почти

напълно унищожени и всичко това благодарение на теб.

Мелина извърна глава и загледа Куейд с невярващ поглед. Само за миг Кохаген бе разклатил доверието, което Куейд бе успял да си изгради отново и то с такива неимоверни усилия.

– Лъже – опита се да я успокои Куейд. Знаеше, че и двамата ги чака смърт, но не искаше да се разделят така.

Кохаген се обърна към Мелина.

– Не трябва да го виниш, скъпа. Той не е знаел какво прави – диктаторът се усмихна. – В това се крие цялата работа.

Мелина го погледна обърквана, но този път и Куейд беше объркан. За какво говореше той?

– Виждаш ли, Куейд, покойният мистър Куато имаше невероятната способност да разкрива всички наши шпиони – продължи Кохаген. – Не знаехме дали е телепат, или има някакви други способности. Нито един от нашите хора не бе успял да се доближи до него. Затова двамата с Хаузър решихме да създадем теб – най-законспирираният от всички шпиони.

– Лъжеш – прекъсна го Куейд. – Хаузър се е обърнал срещу теб.

– Точно това искахме да си мислиш. Всъщност, Хаузър доброволно се подложи на процедурата по изтриването на паметта и имплантацията. Направи го веднага след първия безуспешен опит да се добере до Куато. Тая мръсна курва – Кохаген кимна към Мелина, която в отговор понечи да му се изплюе в лицето, но я задържаха – категорично отказваше да го заведе в катакомбите. Отведе го направо в Пирамидалната планина, в изоставената шахта, за която почти нищо не се знае. След като Хаузър пропадна в шахтата, тя се върна в бара, без да се яви на доклад при Куато. Всичко се оказа напразно, просто не бяха се доверили на Хаузър. Или не напълно. Трябваше да измислим някакъв начин да ги убедим във верността му към революцията.

– Защо изопачаваш всичко? – попита отвратен Куейд. Той посочи с окованите си ръце към Рихтер. – Той се опитва да ме убие от момента, в който напуснах корпорация „СПОМЕНИ“. Също и Хари и Лори, докато бях на Земята. Ако бях такъв, за каквото ме представяш едва ли някой ще си прави труда да ме премахне. Напротив.

– Рихтер не беше посветен в операцията – отвърна Кохаген. – А другите действаха по негово нареждане.

– Тогава защо съм още жив?

Кохаген го погледна с известно уважение и гордост.

– Защото те не са от твоята класа. А и ние ти помагахме с каквото

можем. Бени например...

Бени се поклони подигравателно на Куейд.

– За мен беше удоволствие, мой човек.

– Приятелят, който ти даде куфарчето – продължи Кохаген. – И то свърши доста работа, ще трябва да признаеш.

Куейд все още не можеше да повярва.

– Номерът ти не ми минава. прекалено хитро е за да е истина.

– Чак пък прекалено! Ако не беше пообъркал работата с тая корпорация, досега да сме ти върнали истинската памет. Стивънс загина при опит да те проследи от хотела. Междувременно Рихтер направи всичко възможно да провали този така грижливо замислен план – Кохаген хвърли гневен поглед на Рихтер и той наведе засрамено глава. – Чудно ми е още как успяхме.

Куейд сведе глава, под впечатленията на чутото. В думите на Кохаген имаше логика. Да предположи, че Хаузър наистина е бил агент на Кохаген. В такъв случай, след първия неуспех с Мелина, той положително ще търси някакъв друг начин да се добере до Куато. Най-напред, трябва да се отърве от несполучливо изиграната роля. И така, Хаузър инсценира падането си в шахтата и „залавянето“ от хората на Кохаген. Този толкова често повтарян сън всъщност е бил последния му съзнателен миг, преди да бъде поставен имплантата.

И все пак, две от последващите събития са се оказали абсолютно непредвидени. Първо – той е осъзнал, че наистина обича Мелина, че това за което се е преструвал е действителност – и след това е попаднал на посланието на но'уиняните. Две малки събития, които обаче променяха всичко!

Нерешен оставаше само въпросът защо се е съгласил да бъде изпратен на такава опасна мисия (дори ако се изключат непредвидено активните действия на Рихтер), след като едно от последствията ще е залавянето на жената, която обича и разкриването на тайната на комплекса? В това вече нямаше никаква логика! Може би все пак беше прав и Кохаген е измислил тази басня за да го обърка! Поредната примамка, на която да се хване, за да издаде скритата в него тайна. Дали Кохаген се досещаше за невероятните възможности, които дремеха скрити в подземния комплекс? Каквото и да става, Куейд бе твърдо решен да не издава нито дума.

– Ще трябва да ти призная нещо, Кохаген – рече той, сякаш се предаваше. – По-големи лъжи не съм чувал през целия си живот.

– Разбирам недоверието ти, Куейд. Но тук има един наш общ

приятел, който ужасно иска да си поговори с теб.

– Не ми казвай кой е – прекъсна го Куейд. – Чакай, остави ме да се сетя.

Кохаген включи видеофона. На екрана се появи Хаузър, в същите дрехи, с които го бе видял първия път да му предава своето послание.

– Здравей, Куейд – рече Хаузър. – Ако слушаш това послание, това означава че Куато е мъртъв и че ти си ни завел при него. Знаех си, че няма да ме подведеш – той се изсмя и в смеха му имаше нещо грозно, нещо неприсъщо на Куейд. – Съжалявам за всички ужасни прекеждия, през които те накарах да преминеш, приятел, но такава ми е работата. Не се сърди, не забравяй, че не си нищо повече от една програма.

С това сякаш беше сразена и последната защитна преграда на Куейд. Значи истина бе – Хаузър бе извършил всичко това доброволно! Но защо? Защо е предал Мелина и...?

– Бих искал да ти пожелаая щастие и дълъг живот, братко, но опасявам се, че пожеланията ми няма да се сбъднат – продължи от екрана Хаузър. – Разбираш ли, тялото в което се намираш в момента е мое и аз... – Хаузър вдигна извинително рамене. – Искам си го обратно.

Куейд почувства, че го побиват тръпки. Щом неговата личност е била създадена, значи тя може да бъде изтрита. И в тялото отново ще се намести злодеят Хаузър!

– Не искам да ме мислиш за дребнав – продължаваше подигравателно Хаузър. – Но истината трябва винаги да възтържествува, а истина е че аз бях пръв в това тяло. И така, adios amigo и благодаря, че се запази жив за мен – той се усмихна с великодушната усмивка, с която победителят награждава своя сразен враг. – Кой знае? Може и да се срещнем в някой сън?

Видеопосланието свърши.

Куейд не откъсваше шокиран поглед от Мелина. Тя изглеждаше не по-малко объркана от него, след научи, че и двамата са изиграни.

И все пак оставаше нерешен един въпрос – за любовта на Хаузър към Мелина. Ако наистина я обича, тогава защо прави всичко това? Ами посланието на но'уиняните...?

Куейд изведнъж се досети. Хаузър е разбирал добре, че не бива да информира за посланието Кохаген – въпросът е бил как да спаси Мелина? Като човек на Агенцията Хаузър не си е правил никакви илюзии – знаел е, че рано или късно тя ще попадне в ръцете на диктатора. Ето защо е измислил план, който не само предвиждал Мелина да бъде оставена на свобода, за да може Куейд да се свърже с нея, но и той самият да

се подложи на имплантация, при която наученото в шахтата ще се скрие някъде в дълбините на подсъзнанието – възможно най-далеч от Кохаген! Докато попадне на хора, които заслужават да научат тайната.

И така планът бил така замислен, че да реши и двата проблема. А Кохаген налупал примамката и сам му помогнал да скрие свръхценните знания, за които би дал мило и драго. Хаузър се е надявал, че Куейд ще успее да си спомни за посланието преди да заведе Кохаген при Куато. И за малко така да стане.

Съвсем за малко.

Наближаваше момента да възвърнат паметта на Хаузър и със сигурност по време на процедурата ще открият тайната. При въвеждането на имплантата обикновено не се преглеждаха подлежащите спомени, те просто биваха подтиснати. Беше като да запишеш нещо на видеодиск – никой не го интересува какво има отдолу. Но за да се възстановят старите спомени ще трябва да бъдат прегледани внимателно, за да се избегнат възможните противоречия. Никакви тайни не можеха да останат скрити!

Кохаген едва ли предполагаше, че след успешното унищожаване на бунтовниците го чака нещо още по-приятно! Нещо за което не е мечтал. Добре замисления план на Хаузър се изправяше пред безнадежден провал.

Проклятие!

Най-лошото беше, че Мелина никога няма да узнае за тайния план на Хаузър. Кой знае защо за това го болеше повече, отколкото за проваляния замисъл.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА БЯГСТВОТО

Куйд и Мелина бяха завързани за кресла, които много напомняха на познатото на Куйд кресло от клиниката за имплантация на корпорация „СПОМЕНИ“. През цялото време Куйд беше нащрек и търсеше най-малката възможност за бягство, но агентите нито за миг не им свалиха белезниците. Пък и дори да беше успял да се освободи, Мелина щеше да е в ръцете им като заложничка.

Куйд се замисли за възможните последствия от предстоящата дезимплантация. Каква бе вероятността техниците да осъзнаят важността на получените сведения? Съществуваше ли поне малка възможност Хаузър да дойде на себе си с непокътната в паметта тайна? Съмняваше се. Самият апарат вероятно ще алармира техниците още в мига, в който срещне нещо необичайно, да не говорим че при среща с извънземния имплантат тази аларма ще е стократно по-силна. Но какво да стори, така завързан и безпомощен?

Кохаген наблюдаваше как докторът и неговите шестима асистенти се приготвят за процедурата по репрограмиране. На Мелина вече ѝ бяха включили венозна система. Куйд се напъна отчаяно, докато въвеждаха иглата във вената, но борбата изглеждаше безсмислена. Не го беше страх от манипулацията, нито от това, че ще загуби личността си. Страхуваше се от онова, което щеше да последва. И което изглеждаше неминуемо.

– Отпусни се, Куйд – обади се Кохаген. – Ще ти хареса да си Хаузър.

– Мисля, че по-скоро ще ми се гади – отвърна той. Хаузър беше виновен за да се стигне до тук – той бе изложил на риск Мелина, посланието на ноуиняните и благодарение на него беше унищожен Марсианският Фронт за Освобождение. Може би беше прав да го презира.

– Прав си – отвърна Кохаген. – Но затова пък си има голяма къща и „Мерцедес“. Ти харесваш Мелина, нали? – той хвърли поглед към красивата жена, която се намръщи от тази проява на внимание. – Е, ще можеш да си я чукаш всяка нощ. Защото тя ще е жената на Хаузър. И не само това – ние ще я програмираме да бъде вярна, добра и смирена – каквато трябва да бъде жената.

Куйд и Мелина се спогледаха ужасени. Куйд си помисли, че ако е

искал някога такава жена, вече я е притежавал в лицето на Лори, която бе изиграла великолепно ролята си. Но още тогава, под пълното въздействие на имплантата, той не изпитваше нищо друго освен влечение към нея и всяка нощ сънуваше своята истинска любов – Мелина. Защото харесваше истинските жени – силни и независими. Знаеше че тя отвръща на чувствата му. Че винаги е готова ма му прости, ако в нещо сбърка. Мисълта, че вместо тази жена ще има някаква послушна кукла направо го отвращаваше. Сигурно по същия начин се чувстваше и самата Мелина – за нея това би означавало предателство към всичко – чувствата ѝ, каузата, за която се бореше. Да, тя също бе играла ролята на курва, но това не беше нищо повече от една роля. Но как ли се чувстваше сега, когато тази роля заплашваше да се превърне в доживотна присъда? Сигурно би предпочела да бъде лоботомирана и до известна степен точно това я чакаше.

Видефонът внезапно извънтя. Един от агентите побърза да го включи и след това се обърна към Кохаген.

– Сър, за вас е.

Кохаген се изправи с досада пред екрана, от който го гледаше смирено някакъв техник, изправен пред стена от прибори и индикатори.

– Какво има? – изръмжа Кохаген.

– Сър, – заговори техникът – кислородът в сектор Г приближава долна граница. Ще има ли нови разпоредби?

– Засега не – отрязва Кохаген.

– Едва ли ще издържат повече от час, сър – рече техникът.

Кохаген натисна няколко копчета и на екрана се появиха три различни гледни точки от улиците на Винъсвил – сектор Г. Навсякъде се търкаляха задъхани, борещи се за всяка глътка въздух нещастници – по тротоарите, пред вратите, под прозорците. Мелина извърна глава, неспособна да гледа, а Куейд яростно сви мишци. Как искаше да е свободен в този миг! Да може да спре този вманиачен диктатор.

Кохаген отново извика на екрана техника.

– Значи всичко ще свърши съвсем скоро – каза той и изключи връзката.

– Не бъди такъв мръсник, Кохаген! – извика Куейд. – Дай въздух на хората!

– Скъпи приятелю, само след няколко минути ще загубиш всякакъв интерес към тези хора – Кохаген се обърна към доктора. – Започвай.

Докторът нагласи шлема на главата на Мелина. Тя рязко дръпна глава, но веднага я сграбчиха още по-здраво.

След това докторът се приближи към Куейд и внимателно постави шлема на главата му. Рихтер, който стоеше наблизко се наведе към доктора.

– А-хм, извинете, докторе, когато той отново се превърне в Хаузър ще си спомня ли за събитията в тази стая?

– Нито миг – увери го докторът.

– Мерси – Рихтер замахна и удари всички сила Куейд в лицето.

Причерня му пред очите. Окоето му със сигурност щеше да се подуе, а много бе възможно да има и сътресение, но най-вече го заболя от собствената му безпомощност. Той погледна към Рихтер, който се усмихваше доволно.

– Ти си бил голям смелчага – подхвърли подигравателно Куейд.

Кохаген дръпна настрана Рихтер.

– Съжалявам, Куейд. Но всичко съвсем скоро ще свърши и ние пак ще си бъдем приятелчета.

По-скоро би станал приятел с някой отровен скорпион. Но не това го тревожеше, а как да скрие посланието на но'уиняните.

Докторът включи имплантатора. Разнесе се пронизително пищене, като от зъболекарска машинка в старите филми на ужасите. Кохаген се намръщи и излезе от лабораторията. Рихтер го последва. На прага Кохаген спря и погледна към Куейд.

– Между другото, довечера в къщи ще има празненство. Защо не прескочите с Мелина, да кажем около девет?

Куейд стисна зъби и не отговори.

Кохаген се обърна към доктора.

– Док, ще бъдете ли така добър да му напомните?

– Мм-хъм – отвърна замислено докторът, погълнат от сложната настройка на апарата.

Рихтер помахаше с ръка.

– Ще се видим довечера.

И сигурно ще се преструва, че не знае защо окоето на Хаузър е отекло. Може и да попита за причината. Какъв лицемер, но това едва ли беше единствения му недостатък!

Кохаген и Рихтер най-сетне излязоха. От имплантатора се носеше някакво пронизително скърцане, но още по-неприятна бе мисълта за онова, което предстоеше да стане. Имаше чувството, че се готвят да му изрежат част от мозъка и да я заменят с мозък на някой вмирисал се в моргата труп.

Изглежда двамата с Мелина бяха решили да не се дават така лесно.

Те съсредоточиха всичките си умствени сили и се приготвиха да отхвърлят имплантата, дори ако имаше най-малка възможност за това. Ала бяха изправени срещу далеч по-могъщи сили от техните. Куйейд отново сви мускули, но презрамките, които държаха ръцете и краката му не поддадоха.

– Моля ви, стойте спокойно – каза докторът.

Сега вече Куйейд наистина почувства болка, не само физическа – от впилите се в плътта му презрамки, но и душевна – от безсилието пред неумолимия ход на съдбата. И двете болки ставаха все по-силни. Куйейд сбърчи вежди в отчаяно усилие да се пребори с враждебната програма.

– Не се съпротивлявайте – посъветва ги докторът. – Така само ще ви боли повече.

Куйейд хвърли поглед на стърченото тяло на Мелина. От очите й струяха сълзи и се стичаха на ручейчета надолу. Той заблъска тялото си в креслото, мъчейки се отчаяно да се освободи. Имплантаторът зави още по-силно, но това беше нищо в сравнение с душевните и физически терзания, които изпитваха двамата. Куйейд почувства, че го завладява безпомощност. Разбираше добре, че в никакъв случай не бива да се предава. Дали така се чувства жената, когато я изнасилват? Това на което го подлагаха също беше един вид изнасилване.

– Мистър Куйейд, процедурата, която ни предстои да изпълним е доста сложна – заговори отново докторът. – Ако не стоите спокойно и не ни сътрудничите съществува опасност от усложнения, от типа на шизоидната емболия.

Дали това не е начин да скрие посланието на пришълците? Така или иначе – друг изход нямаше. Куйейд с мъка се съсредоточи. Той напегна всички сили да задържи собствената си идентичност. Знаеше че това е последната надежда за спасение от безизходната ситуация.

Презрамките издържаха и този порив – Кохаген несъмнено бе взел всички предпазни мерки. Но Куйейд почувства, че болтовете, които държаха креслото започнаха лекичко да поддават.

– Още малко успокоително – нареди докторът на своя асистент.

Сега или никога! Куйейд знаеше, че това е неговия последен шанс. Чувстваше силите си на изчерпване. Какво да стори?

Но'уи! – отчаяно призова той. – Помогнете!

Изведнъж, сякаш чудодейна сила изпълни неговото изтощено от борба тяло. Шумът и болката се усилиха неимоверно, имаше чувството, че вече не издържа на ужасните мъчения и същевременно силата му продължаваше да расте. Дали това не беше силата на безумието, която

пришълците бяха освободили в дебрите на съзнанието му? Това нямаше никакво значение. Той отново напъна с ръце и отвори уста за да изреве от болка.

Изведнъж подложката под лявата ръка се размърда и после се откъсна с оглушителен трясък. Куйейд вдигна освободената си ръка, на която се поклащаше масивната подложка. Още малко и ще е е свободен!

Той замахна и счупи банката, от която му подаваха успокоително. Дори с една ръка той можеше да...

Докторът се хвърли и се опита да го задържи. Куйейд вдигна подложката и заби щръкналия от другия ѝ край болт право в гърлото на нападателя.

Един от асистентите се опита да го задържи. Куйейд обви врата му и с едно стисване го прекърши.

А сега трябваше час по-скоро да се освободи. Той отметна шлема от главата си. Процесът на имплантация беше прекъснат! Чувстваше страхотна болка, сякаш някой му бе изтеглил стоманени жици направо от мозъка, но всичко премина бързо.

Другия асистент се пресегна иззад гърба му и го сграбчи за китката. Куйейд го хвана за косата и с грубо дръпване го прехвърли през рамо. Асистентът падна с глава, между краката на Куйейд. Куйейд сви колене и притисна черепа на асистента, сякаш искаше да счупи орех. Той изкрещя и се отпусна безжизнено.

Куйейд посегна и освободи презрамката на другата ръка. Сега вече и двете му ръце бяха свободни. Той видя, че Мелина продължава да се съпротивлява на имплантацията.

– Дръж се! – извика ѝ окуражаващо Куйейд.

Останалите четирима асистенти го наобиколиха и се опитаха да го удържат. Единият от тях замахна с дълга метална пръчка. Куйейд сграбчи друг асистент и го изправи пред себе си като щит. Пръчката се заби право в окото на нещастника и той издъхна в същия миг. Останалите замръзнаха ужасени от тази страшна развързка. Куйейд се възползва от краткотрайната пауза за да си освободи единия крак. После незабавно го включи в действие и ритна най-близкия асистент между краката – сгърченото от болка лице на асистента го накара да си спомни за това, което му бе сторила Лори в хотела. Асистентът падна на пода и се затъркала.

Куйейд се изправи. Другият му крак все още бе завързан, но сега нямаше време да се занимава с него. Заплашваха го от две страни, единия асистент сграбчил пожарната брадва, а другия вдигнал металната пръчка над глава. Куйейд ловко избягна свистящото острие на брадвата,

сграбчи металната пръчка и после бързо се наведе да освободи завързания си крак. Бравата отново иссвистя и той отскочи тъкмо навреме.

Вече напълно свободен Куейд стовари желязната пръчка върху главата на този, който доскоро искаше да я употреби срещу него. След това се хвърли към Мелина и дръпна шлема от главата ѝ.

През това време последният асистент направи онова, което трябваше да стори още в самото начало – да включи алармата. После побягна към вратата. Куейд скочи след него, хвана го за раменете и го засили право в стената. Асистентът се смъкна в безсъзнание на пода, оставяйки кървава дيريا от размазания си нос. Жалко че не беше Рихтер, за ду върне дълга отпреди малко. Всъщност, това едва ли щеше да го направи похубав.

Куейд се върна при Мелина и разкопча презрамките, които я държаха.

– Наред ли си? – попита я разтревожен.

Тя кимна.

Това не го задоволи.

– Сигурна ли си, че си ти?

Тя помисли за миг.

– Не съм сигурна, мили – отвърна покорно тя. – А ти как мислиш?

Куейд я гледаше втрещен. После Мелина се усмихна.

– Да се махаме оттук! – каза тя.

Това му прозвуча като музика! Той разкопча и последната презрамка. Мелина скочи пъргаво от креслото, стисна дръжката на захвърлената брадва и се затича към вратата.

Куейд я последва и двамата изскочиха в коридора. Тревожно виеха сирени. Към тях тичаха двама войници. Мелина хвърли брадвата и тя се заби в гърдите на единия. Куейд стовари металната пръчка върху главата на другия. Двама по-малко.

Куейд и Мелина сграбчиха оръжията на войниците и се затичаха към асансьора. Куейд натисна бутона. Не знаеше колко време ще загубят в очакване да дойде кабината. Дали да не потърсят стълбите? Все пак с асансьора щеше да е по-бързо.

Динг! Асансьорът спря на техния етаж. Вратата се отвори. Поне десетина войници се вторачиха изумени в тях.

Куейд натисна спусъка и ги покоси с един откос. Динг! Вратата се затвори и асансьора продължи нагоре.

В същия миг пристигна другия асансьор. Динг! Този слизаше надолу. Вратата се отвори. Вътре нямаше никой. Изглежда, че дори

асансьорите можеха да си вземат бележка. Двамата побързаха да влязат.

Докато асансьорът се спускаше Куйд се обърна към Мелина.

– Искам да знаеш нещо, в случай че нямаме втора възможност да си поговорим. Искам да ти кажа, че независимо какво е имало преди между нас...

Тя пристъпи към него и го целуна.

– Зная – прекъсна го с тих глас Мелина.

– Но Хаузър...

– Щях да съм твоя, стига само да беше стоял кротко в очакване на имплантацията – продължи тя. – Но ти предпочете да се биеш, за да ме освободиш. Затова сега думите са излишни.

– Аз те искам! Обичам те! Но...

– Но не с цената на гибелта на Марс – рече тя.

– Да. Но освен това...

Асансьорът спря на приземния етаж.

– По-късно – каза с напрегнат глас Мелина.

Вратата се плъзна встрани. Двамата подадоха предпазливо глава. Отнякъде пишеше сирена. По коридора тичаха миньори, мястото приличаше на развълнуван мравуняк. Сред тълпата се носеха товарни вагонетки и патрулни коли. Наоколо беше пълно с войници. Никой не знаеше какво точно става, което още повече засилваше безпорядъка.

Двамата размениха бързи погледи. Това бе единствения им шанс.

Те изскочиха от асансьора и се помъчиха да се слезат с тълпата. Нямаха късмет. Забелязаха ги. Няколко войника откриха огън по тях.

Побягнаха. Куйд се метна на една къртица, сграбчи шофьора за яката и го изхвърли навън. После завъртя кормилото и затърси Мелина през прозореца. Войниците продължаваха да стрелят, но куршумите рекушираха в дебелия броня на машината.

Никъде не я виждаше.

– Мелина! – извика отчаяно той.

– Тук съм – разнесе се зад гърба му спокойният ѝ глас.

Куйд извърна глава. Мелина седеше точно зад него – в пасажерското кресло. Люкът над главата ѝ беше залостен. Не беше чакала покана.

Куйд даде газ. Машината изрева и подскочи напред като огромно и страшно чудовище. Войниците се разбягаха.

Кохаген стоеше пред панорамния прозорец и гледаше мрачно към пръснатите из червената пустиня прозрачни куполи. Хоризонтът беше

бледорозов, скоро щеше да се зазори. От долните етажи все още се чуваха проглушения вой на сирените.

Рихтер прикътпи от крак на крак. Какво още искаше Кохаген? Ни-ма не му бе станало ясно, че има само един начин да се справят с този предател Хаузър?

– Е, сър? – рече не след дълго той.

Кохаген продължаваше да мълчи замислено. Хаузър беше най-добрият му агент. Скъпичко щеше да му струва повторното му залавяне, ако разбира се успеят. Приятелството не се простира чак дотам. Чашата на търпението беше преляла. Той произнесе с равен глас, без да се обръща:

– Да се премахне!

– Крайно време беше, мамицата му – промърмори Рихтер, обърна се рязко и излезе от стаята.

Грешеше, ако си мислеше, че Кохаген не го е чул. Кохаген се беше вцепенил от наглостта му. Ако не бяха глупавите грешки на Рихтер всичко досега да е свършило благополучно. Куейд щеше да бъде репрограмиран и нямаше да има възможност да се привърже толкова към настоящата си идентичност. Трябва ужасно да вярва в себе си, след като се биеше така добре за живота си. Освен това, ще трябва да нареди да премахнат Рихтер след като си свърши работата. Наистина, крайно време е за това.

Кохаген почувства, че го завладява гняв. Той спря поглед на безгрижно плуващата в аквариума рибка и изведнъж помете стъклената купа от бюрото си. Аквариумът се пръсна и рибката се замята отчаяно, неспособна да диша. На устните на Кохаген плъзна перверзна усмивка.

Но сега имаше по-важна работа. Кохаген подозираше, че Хаузър знае доста повече за артефакта, отколкото му бе казал. След срещата с Куейд вече бе уверен. Не биваше да губи нито миг.

Той включи видеофона.

– Повикайте сапърската бригада – нареди той. След това вперил поглед в стената. Не искаше да го прави – да взриви артефакта и с него да загуби най-добрия си агент. При други обстоятелства щеше да има нужда и от двете. Но собствената му безопасност стоеше над всичко. Беше построил малка империя и не можеше да си позволи да я загуби заради немотивирана алчност или някакво си приятелство.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА РЕАКТОРЪТ

– Знаеш ли как да стигнем до Пирамидалната планина оттук? – извика през рамо Куййд, докато землекопната машина се носеше с див рев.

– Да – отвърна Мелина и се наведе към прозореца. – Завий надясно ей там – тя посочи с ръка.

Куййд зави в указания тунел и се понесе с максимална скорост. Ужасени миньори се разбягваха от пътя му.

– Внимавай! – извика тя. Не искаше да пострадат невинни хора, само марионетките на Кохаген.

– Трябва да стигнем преди тях – рече Куййд с напрегнат глас. – Иначе той ще разруши реактора.

Тя го погледна уплашено.

– Но...

– Ако Марс получи своя въздух с Кохаген е свършено – опита се да ѝ обясни Куййд, но видя, че сега не е момента.

Той рязко изви волана за да избегне един паднал на трасето миньор. Пътят пред него бе чист и Куййд натисна педала до долу.

– Ако Марс получи своя въздух, – повтори зашеметено Мелина – ние ще бъдем свободни.

– Ние ще бъдем свободни – повтори той. – Но има и още. Но'уиняните...

– Какво?

– Така и не можах да ти обясня досега – а и не беше съвсем безопасно да го знаеш, докато съществуваше възможността Кохаген да го изтръгне от теб чрез мъчения – рече той. – Аз – тоест Хаузър – е научил доста интересни неща след като те е изоставил в шахтата.

– Изоставил? – запита намръщено тя.

– Хаузър е бил шпионин. Сега вече си спомням добре. През цялото време е играл по предварително замислен план. Престорил се е, че „пропада“ в шахтата за да може да бъде „заловен“ от хората на Агенцията. Мисията, която е изпълнявал по поръчка на Кохаген и по своя собствена идея вече е била към своя край. Опасявал се е, че скоро ще бъде разкрит. Но това не е била единствената причина.

– Разбирам. Не е необходимо да ми обясняваш.

– Не, необходимо е! Ти не разбираш! Хаузър е бил човек на Кохаген. Бездушна машина, готова на всичко за да изпълни замисленото и да доведе до успешен край мисията. И тогава ти си се появила в живота му. Показала си му какво означава да вярваш в нещо и да се бориш за него. Какво означава да си добър. Спечелила си уважението му, а после и... Чувствата му към теб са били толкова странни и объркани, че отначало не е знаел какво да мисли. Мъчел се да ги управлява, да не им обръща внимание, но едва когато се спуснал в Пирамидалната мина осъзнал, че не може да те предаде защото... те обича. Затова започнал да изследва извънземния комплекс, сякаш наистина изпълнявал мисията, на която си го била изпратила. И попаднал на пришълците.

Тя се обърна и го погледна изумена.

– Попаднал на кого?

– Те оставили... едно послание. В него се казвало, че артефактът е дело на но'уиняните – интелигентна галактическа мравкоподобна раса, която построила това съоръжение за нас – когато дозреем до него. Предназначението на това гигантско съоръжение е да създаде атмосфера на Марс и да ни запознае с технология, която ще ни помогне да влезем в галактиката като равнопавна и интелигентна търговска раса, като цивилизация с бъдеще.

– Мисионери! – възкликна с разбиране тя.

– Точно така. Хаузър бил удивен от откритието. Но'уиняните не само разкрили тайната на комплекса, но и поставили на плещите му отговорна отговорност – отговорност за съдбата на цялото човечество. Поръчали му да разкаже на всички какво е предназначението на комплекса и как да го използваме. Защото ако съумеем да го използваме както трябва ще се превърнем в галактическа раса, но ако не го сторим, или се опитаме да го разрушим...

– Разрушението ще засегне и нас – завърши тя вместо него.

– Съвършено правилно. До известна степен съоръжението би могло да се оприличи на невероятна по мощ бомба. Отнесем ли се с него както трябва всичко ще е наред, човечеството ще просперира и пред него ще се разкрийт невероятни простори, ще заживеем в нова епоха, по-велика от всичко, което сме постигнали досега. Но сбъркаме ли то ще избухне. Долу, под ледения блок са складирани стотици милиони тонове азотородна киселина. Готова всеки миг да избухне.

– Невероятно! – каза с объркан глас Мелина. – Ако тези запаси бъдат освободени цялата колония ще бъде пометена!

– Да. С но'уиняните шега не бива. Видях едно от техните

новоизлюпени. Току що появило се на бял свят и вече знаеше отговори на въпроси, на които аз бих се затруднил да отговоря. Подложиха го на сурова проверка, за да се убедят, че не е мутант, в противен случай щяха да го унищожат. И то издържа. Същото важи и за нас – или ще се справим, или ще бъдем изтрити от лицето на планетата. Така че ако Кохаген успее да унищожи артефакта ще загубим не само въздуха, но и Марс.

– И какво е направил Хаузър? – попита тя.

– След като научил това, Хаузър взел решение – продължи Куейд. – Тръпнел при мисълта, че ще попаднеш в ръцете на Кохаген и ще те измъчат, за да изтръгнат от теб сведения за Куато. Освен това, в никакъв случай Кохаген не бивало да научава за тайната на извънземния комплекс. Кохаген вече се досещал, че комплекса може да произвежда въздух и се готвел да го унищожи, за да не заплашва неговата власт на планетата. Но ако научел, че в комплекса се крият тайни за нови и непознати за човечеството могъщи технологии, той със сигурност щял да се възползва от тях за да...

– За да завладее и Земята – довърши Мелина. – Ще се престори, че изучава комплекса за доброто на всички, а всъщност през това време ще се добере до информация, която да използва за разширяване на своята империя. И после ще завладее всичко, което поиска.

– Точно така. Хаузър – не го оневинявам, все пак той е бил един от най-опасните агенти на Кохаген – гледал по-различно на света след като се влюбил в теб, положително въздействие оказал и телепатичния имплантат на но'уиняните. И той започнал да се замисля как да помогне на човечеството и да спаси теб. Знаел, че всички агенти минават на периодична телепатична проверка, с цел да се избегне внедряването на шпиони в тайната организация и че при първата подобна проверка в него ще открият информацията за пришълците. И така Хаузър...

– Пожелал да играе главна роля в измисления от него план – завърши тя.

– Правилно. И така спасил теб и артефакта. Но сега...

– Вече разбирам всичко – възкликна развълнувано Мелина. – Направи, каквото смяташ, че трябва да бъде направено, Дъг. Трябва да стигнем там преди Кохаген и да активираме съоръжението, с което да попречим на разрушаването му.

– А след това да се справим с Кохаген – добави той. – Иначе той ще заяви, че съоръжението е активирано благодарение на него и по негова идея и току виж се обявил за герой. Не знам дали можеш само да си представиш колко опасен и хлъзгав е този човек! Рискът, на който се

подлагаме е огромен, а шансовете ни не са кой знае какви, но...

– Куато и бунтовниците от съпротивата вече пожертваха живота си – промълви тихо тя. – Не мога да остана по-назад – после ненадейно се наклони и го целуна по бузата.

– Това нещо няма ли радио? – попита той. – Да чуем какво става с преследвачите.

Тя се пресегна и включи радиото. Беше стандартно, пригодено да приема и предава на всички честоти. Мелина смени няколко станции.

– Сигурно са ги предупредили да поддържат радиотишина – предложи тя. – За да не разбере никой какво става.

– Да, но в такъв случай не ще могат да координират усилията си по нашето залавяне – отвърна с известно задоволство той. – Значи който превари...

Тя попадна на една станция, която предаваше новини.

– ...резултатите от извънредните избори ще бъдат съобщени щом приключи преброяването – каза говорителят. – Новини от света на учените. Както стана известно, била е наблюдавана появата на още една „необяснима Нова“. С това броят на наблюдаваните през последно време астрономически феномени достига седем. Ще ви припомня, че според нашите водещи астрономи, появата на тези звезди е в разрез с досегашните ни представи за космогония. Освен това...

Нещо странно ставаше в главата на Куейд.

– О, Божичко! – извика той.

– Какво има? – попита го разтревожено Мелина.

– Тези съобщения – за Новите – току що разбрах – той преглътна развълнуван от направеното откритие.

– Какво се е случило, Дъг? – настоя тя.

– Тези Нови – те са изкуствени – успя да завърши той. – Ето защо нашите учени не могат да обяснят появата им. Те са засети, по същия начин, по който ноуиняните посяват разумни раси.

– Предполагам че е възможно, ако наистина тези извънземни са толкова могъщи, колкото казваш – в гласа ѝ се долови съмнение. – Но не мога да повярвам, че...

– Трябва да повярваш! – прекъсна я Куейд. – Та ти дори не си виждала колко е голям реактора! Щом могат да построят такова исполинско по размери и мощ съоръжение и да произвеждат атмосфера в мащабите на цяла една планета, тогава защо да не могат да ускорят една звезда до възникването на Нова!

– Може и да е така, щом казваш. Но какво общо има това с нас?

– Казах ти вече, с тях шега не бива! При но'уиняните винаги е било така – всичко или нищо. Никога не чакат повторна възможност.

– Да, но...

– Символът на разрушението в тяхното послание – каза той и в гласа му се долови нотка на ужас. – Беше Сврърхнова.

– Защо не? – сви рамене Мелина. – А ние използваме череп и кости за да покажем, че нещо е отровно. Но смисълът е съвсем преносен. Това е метафора.

– Те не познават метафората. Тяхната раса възприема нещата такива, каквито са, може би това е заложено в генетичната им памет, както при мравките. За тях, едно нещо или е, или не е и в такъв случай не представлява интерес. Няма междинни положения, няма частични или мъгляви определения. Така че, когато използват символът на Сврърхнова...

Изведнъж на лицето ѝ се изписа ужас.

– Искаш да кажеш...

– Искам да кажа, че когато казват Сврърхнова, те имат предвид именно Сврърхнова! Искам да кажа, че ако сбъркаме нещо с реактора или се опитаме да го унищожим...

– Нашето слънце ще се превърне в Сврърхнова – каза тя.

– Сигурно това е запрограмирано. В момента, в който раекторът бъде активиран неправилно, той ще изпрати импулс към нашето Слънце. То ще избухне и вълната на разрушението ще помете всичко, може би чак до орбитата на Юпитер. В галактически мащаб това ще е само едно малко пламъче, но то ще означава край за нашата раса. Както са изчезнали преди хиляди години всички тези раси, а светлините от тези взривове едва сега стигат до нас. Има три изисквания към една разумна раса, за да стане галактическа. Първо – сама да създаде технология за междупланетно пътуване, второ – да може да осъзнае смисъла на артефакта и третото е неопределено – но в случая означава да може да използва правилно този артефакт.

– Втора възможност няма да има – съгласи се тя.

– Сбъркаме ли, фойерверките ще се видят из цялата галактика – произнесе с побледняло лице Куюйд. Той си спомни за съня, който бе сънувал – за края на човечеството. Всъщност, не сън – а предупреждение на извънземните!

– Фойерверки – повтори замислено тя. – Божичко, Дъг...

– Да – той стисна кормилото и отново даде газ.

Машината пресече един напречен тунел. От него рязко изви втора землекопна машина и се понесе в бясно преследване.

Мелина погледна назад.

– Това е Бени! – възкликна тя. – Внимавай, той знае как да кара!

Изглежда беше права. Къртиците не бяха предназначени за състезание, но тази отзад ги настигаше с невероятна бързина. Свредела ѝ се въртеше заплашително и все по-близо.

– Внимавай! – извика Мелина.

Нямаха кой знае какъв избор. Куейд следеше в огледалото приближаващата се машина – свредела беше предназначен да пробива скали, как ли щеше да се справи с бронята?

Разнесе се ужасяващо скърцане на метал, впиващ се в метал. Вътре полетяха откъснати от задната стена парчета. Цялата машина се разтърси.

Куейд натисна педала, но той вече бе притиснат плътно до пода. Машината се носеше с максимална скорост и въпреки това ги бяха засигнали. Бени наистина си го биваше в шофирането!

Върха на свредела проби металната стена и със свистене проникна в тясното помещение. Дватама се наклониха, сякаш да го избегнат, но нямаше къде да се скрият. Свистенето беше направо оглушително! Всеки миг свредела щеше да ги разкъса на парчета като месомелачка!

Изведнъж въртящото се желязо замря, само на сантиметри от гърбовете им.

– Май стигна до края – предположи Мелина. – Нали е предназначено за скали, а те се разцепват, когато влезе на определена дълбочина. Сигурно се е заклешил в метала.

– Заклешил се е, а? – ухили се мрачно Куейд. – В такъв случай май сме го хванали за топките.

– За топките ли? – попита тя като му хвърли кос поглед.

– Или каквото има там. Я да видим дали ще му хареса ако си поиграем малко с него.

Куейд завъртя рязко кормилото, първо наляво, после надясно и машината зад тях се залюля в тесния тунел. Бени безпомощно се мяташе в кабината и при следващото залюляване къртицата се блъсна в стената. Той с мъка се удържа и натисна с всичка сила спирачката. С ужасяващо скърцане свредела се отдели от плячката си и землекопната машина забодеше колела в меката пръст на тунела.

– Трябва да ти призная, че играта ужасно ми се понрави – обади се Мелина.

Куюйд остана невъзмутим. Далеч зад тях, Бени правеше отчаяни опити да извади забитата си машина, задните колела буксуваха с пълни обороти. Най-сетне тежката бронирана кола потегли назад, заби се в отсрещната стена и после възобнови преследването.

Тунелът напред не беше осветен. Куюйд включи светлините и видя, че мястото е достатъчно широко за обратен завой. Той изключи фаровете и завъртя кормилото.

– Какво ще правиш? – попита разтревожено Мелина.

– Да видим как ще му се понара, ако ние го боцнем – рече със стиснати зъби Куюйд. – Дали ще му хареса неговото собствено лекарство.

Той завърши обратния завой и даде газ, с все така изгасени светлини. Машината на Бени се появи иззад ъгъла и се понесе перпендикулярно на техния курс. Фаровете на къртицата хвърляха призрачни отблясъци по стените на тунела.

Куюйд натисна газта и запали светлините. Пред него блесна дясната страна на машината на Бени.

Куюйд освободи свредела и го пусна да се върти. След това се прицели право в кабината.

– Сега ми падна – извика яростно той.

Фаровете осветиха тесния люк, зад който блестяха разширените от ужас очи на Бени, който едва сега бе видял приближаващата се опасност. Той се опита да избегне таранния удар като даде газ, но беше закъснял. Свределът се заби в тънката стена на кабината и я прониза сякаш минаваше през хартия. В миг Бени се превърна на ситно накълцано месо, което се полепи по стените на машината.

Куюйд продължи да натиска педала, докато заби машината на Бени в насрещната стена. През вентилационните отвори се посипа прах и пясък. От страшния удар къртицата се разтреса и заскърца пронизително.

Нищо друго не му оставаше, освен да продължава напред. Стената на тунела се пропука. Куюйд стискаше здраво кормилото и се молеше да не заседнат. Имаха късмет – стената се оказа тънка и зад нея имаше празно пространство.

– Дъг! – извика Мелина като гледаше ужасено пред себе си.

Едва сега Куюйд осъзна, че късметът не е бил на тяхна страна. Отпред нямаше нищо. Бяха прокопали тунел към бездната на чуждоземния реактор!

Той настисна с всичка сила спирачката. Землекопната машина

забоде нос в прокопаното отвърстие и започна да се плъзга към бездната. Разкъсаната от свредела на Бени задна стена опря в тавана и забави за миг падането.

– Скачай! – извика Куейд и скъса колана на седалката.

Двамата излетяха един след друг през тясната врата и се вкопчиха в металното скеле, което стърчеше от стената. Само секунда по-късно огромната машина полетя надолу в тъмните дълбини.

Но защо не се задушаваша? В бездната от неговите сънища цареше вакуум – и двамата бяха използвали скафандри, когато проникваха в нея през шахтата. Нима би могъл да забрави мъчителния опит да целуне Мелина през полупрозрачния шлем! А тук имаше въздух – значи реакторът беше херметически затворен.

Още една невидима преграда между него и познанията на Хаузър падна в този момент – той си „спомни“, че централния сектор на реактора е херметизиран по нареждане на Кохаген, за да могат в него да се извършат разширени научни проучвания. Все пак Кохаген действаше предпазливо при изучаване на реактора, инак досега всички да са изгорели в адското пъкло на поредната Нова. Херметизацията за щастие не бе повлияла на реактора – в края на краищата нали в резултат от неговата работа, на планетата щеше да се появи атмосфера. Хаузър и Мелина бяха посетили нехерметичната и неизследвана досега от Кохаген част – за да открият каква невероятна тайна крие в себе си извънземния комплекс. Реакторът, който бе привлякъл вниманието на Кохаген не беше нищо повече от върхът на айсберга, в чиято сърцевина Хаузър бе успял да проникне.

Увиснали на скелето над бездната, двамата се залюляха докато си поемат дъх, след което се изкатериха отгоре му и се вгледаха в здрача под тях.

– Прав си – прошепна с възхищение Мелина. – Никога не съм виждала подобно нещо. Поне десет пъти по-голямо е от всичко, което бих могла да си представя и...

– И сто пъти по-сложно – довърши с не по-малък възторг в гласа Куейд, макар че не за първи път стъпваше тук и освен това знаеше достатъчно за комплекса, благодарение на информацията, получена от но'уиняните. – Пред очите ни е нашето бъдеще – бъдещето на човечеството – стига да успеем да го активираме преди да го разруши Кохаген.

Не можеха да откъснат очи от грандиозната гледка. Грамадна по размери метална колона, наподобяваща древната Айфелова кула, излизаше от стената до тях и се извиваше към центъра на просторната зала,

където заедно с други три подобни арки тя подпираше масивна кръгла платформа.

Платформата приличаше на гигантско сито, през всяка от дупките минаваха исполински метални колони, които се спускаха от тавана и се губеха надолу в сумрака на бездната. Още много подобни арки и сита прикрепяха колоните на различни нива под и над тях.

Куейд внимателно се изкатери на желязната арка.

– Ела – повика той Мелина.

Тя си изкатери до него и огледа дългия и тесен мост над мрака, по който им предстоеше да преминат. Сякаш се простираше чак до безкрая.

Изведнъж просторната зала бе разтърсена от взрив. И двамата подскочиха.

– Машината – пръв се досети Куейд. Беше стигнала до дъното. Имаха чувството, че са минали часове от мига, в който изхвърчаха от нея, но в действителност бяха минали само няколко секунди – великолепието на реактора ги бе накарало да забравят за временните си затруднения. Куейд отново потъна в съзерцание.

– Скоро ще са тук – напомни му Мелина. – Трябва да го направиш преди да дойдат.

– Да вървим! – съгласи се с решителен глас той. – Как ще ти понесе малко алпинизъм?

– Честно казано никак – сбърчи вежди тя. – Но като се има предвид какво е заложено, мисля че ще се справя.

– Добро момиче – но тя не беше момиче, тя беше жена.

Двамата запълзяха бързо по металната подпора като се стараеха да не гледат надолу.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА РЕШЕНИЕТО

Опустели бяха улиците на Винъсвил. Повечето от изстрадалите жители се бяха довели до домовете си и там се готвеха да посрещнат неумолимо надвисналата гибел. В „Последно пристанище“ няколко души си подаваха от ръка на ръка малка бутилка с кислород. Тони седеше на пода, опрял гръб в широкото рамо на бармана и галеше косата на Тъмбелина, положила глава в скута му. Нищо друго не им оставаше освен да чакат приближаващия край.

В Пирамидалната мина, Рихтер и още шестадесет въоръжени до зъби войници стояха на една от платформите и гледаха надолу. Рихтер насочи светлината на мощния прожектор към отсрещната стена и освети дупката прокопана от машината на Куейд. Той извъртя светлината към огромната метална арка, която излизаше от стената непосредствено до отвърстието и се губеше под долната платформа.

Рихтер присви очи и се вгледа внимателно. Макар и с мъка, той различи дребните фигурки на Мелина и Куейд, които пълзяха като мравки по широката подпора.

Рихтер се усмихна. Този път няма да позволи на пляката да се измъкне. А що се отнася до жената – знаеше какво ще направи с нея. Куейд беше виновен за смъртта на Лори, значи настъпил е мига да му върне дълга. Око за око. Само дето тази мръсна бунтовничка не заслужава дори смъртта на Лори. О, не. И Рихтер ще направи всичко възможно Куейд да наблюдава всеки миг от онова, което ще й стори преди да я убие. Сигурен беше, че накрая самия Куейд ще го моли да сложи край на живота й.

Той подгони нетърпеливо войниците към асансьора.

Най-трудно за Куейд и Мелина се оказа да се прекачат от подпората на платформата. Най-сетне се озоваха върху нея и веднага видяха, че в центъра й се спуска шахтата на асансьора, чийто кабели се губеха нагоре в здрача. На Куейд това му се стори странно, защото ноуиняните не използваха подобни съоръжения. После реши, че са го направили за да го ползват хората. Изпълнени с възторг и благоговение, двамата закрачиха през гората от колони, които се спускаха отгоре и изчезваха в

огромните дупки на платформата. Приличаха на изляти от метал секвои, нанизани в пита кашкавал.

– Цялото съоръжение представлява един гигантски термоядрен реактор – повтори сякаш на себе си Куйейд. През колоните ще бъдат спуснати турбиниеви пръчки, които ще се забият в прокопаните в ледения блок кладенци. Това ще е началото на верижна реакция. Под въздействие на радиацията, ледът ще се разтопи на водород и кислород. Образуваният газ ще се издигне нагоре, но ще бъде задържан над повърхността от силите на гравитацията...

– И Марс ще има своя атмосфера – завърши Мелина.

– Още не. Това ще е само водна пара – водород и кислород, която не е подходяща за дишане. Водородът ще се използва като гориво за термоядрения процес и ще се смеси за да образува хелий, както е при едновременните водородни бомби. Така ще спечелят енергетични ресурси за по-важния процес. Натрупаната под ледения блок в огромни количества азотоводородна киселина ще бъде разградена на съставлящите я елементи и азотът ще се свърже с кислорода от водната пара, за да оформи въздушната газова смес, която дишаме. Сместа ще е малко по-богата на кислород, отколкото сме привикнали, но това ще е компенсация за редуцираното в началото на процеса кислородно налягане. В края на верижния процес всички съставки ще стигнат необходимите стойности. И всичко това ще стане бързо – много по-бързо от процесите, които ние разбираме и контролираме – завърши Куйейд, донякъде удивен от собствените си познания, получени благодарение посланието на ноуиняните. – Но това ще е само началото. Марс е студена планета, ще ѝ е нужна топлина, за да могат растенията да израснат, а хората да живеят на повърхността без скафандри, както живеят на Земята. Ето защо са необходими топлопроводите, които се издигат нагоре...

Той внезапно замлъкна и се ослуша. С тихо свистене асансьорът спря на тяхната платформа. Чу се шум от отваряне на врата и тропот от подковани обувки по металната повърхност. В далечината пред тях се видяха отбясъци от прожектори.

Куйейд сграбчи Мелина за ръката и я дръпна зад една колона, но в бързината двамата се блъснаха в колоната и масивно парче силно корозирало желязо се стовари с трясък на пода. Миг по-късно всички прожектори бяха насочени към тях.

– Време е за план Б – прошепна Куйейд.

– За кой план?

– Ще видиш.

Войниците се приближиха предпазливо към мястото, откъдето бяха чули подозрителен шум. Изведнъж видяха Куейд да притичва между две колони. Рихтер и хората му се втурнаха натам, заобиколиха мястото, където се бе скрила жертвата и откриха убийствен огън. Но когато след като прекратиха стрелбата те се приближиха, от Куейд нямаше и следа. Четирима от войниците на Рихтер бяха застреляни!

Рихтер се огледа разгневен.

– Разпръснете се – нареди той на останалите.

Претърсиха внимателно целия район. Един от войниците се приближи към мястото, където се беше скрил Куейд.

Куейд вдигна часовника, подарък от Хаузър, завъртя едно от копчетата и само на няколко крачки от него се появи холограма. Мелина с изумление следеше действията му. Ето значи как бе успял преди малко! В първия момент тя не бе разбрала какво става. В часовника на Хаузър имаше холопроектор, ориентиран на потребителя. Какво остроумно изобретение!

Войникът веднага забеляза холограмата. Той вдигна пушка и откри огън, като същевременно се втурна напред.

Истинският Куейд пристъпи зад войника и с един удар му прекърши врата. Всъщност, по-скоро се остави да го стори Хаузър, който изглежда знаеше добре как да убива – умение, съвършено непознато за Куейд.

Хората на Рихтер продължаваха да претърсват платформата. Куейд отново се появи недалеч от тях.

Този път го забелязаха едновременно няколко войника. Побързаха да го заобиколят и после, почти от упор откриха огън. Куршумите изсвириха през празното пространство за да се забият в самите войници. Още четирима от преследвачите бяха премахнати.

– Прекрати огъня! – извика Рихтер. – Това е холограма! Не виждате ли, че ни мами!

Но изглежда бе позакъснял – девет от войниците му бяха мъртви.

Куейд хвърли холочасовника на Мелина.

Двама от останалите войници видяха Мелина да се приближава към тях. И двамата мигновено откриха огън – за да се прострелят един друг. Трима войници се прокраднаха зад гърба на Куейд и вдигнаха пушки. Той се обърна и им се усмихна.

– Какво, да не мислите, че сте ме сгасчили?

Странното беше, че докато им говореше гледаше някъде встрани.

Изведнъж тримата осъзнаха, че това което виждат е холограма. И се огледаха да видят къде е истинският Куейд.

Но истинският Куейд беше именно пред тях.

– Защото наистина ме бяхте сгасчили – рече той, вдигна пистолета и ги покоси.

Двама от преследвачите застигнаха Мелина и откриха огън. Кушумите им затракаха по насрещната колона. В същото време истинската Мелина пристъпи зад тях и ги повали с два точни изстрела.

Истинският Куейд се изправи до истинската Мелина и я докосна за да се увери, че пред него не стои холограма. Двамата затичаха между колоните по посока към асансьора. Вратата му беше отворена, вътре нямаше никой. Двамата се хвърлиха в тясното помещение.

Куейд затвори вратата. Асансьорът се понесе нагоре с шеметно ускорение. Куейд и Мелина се прегърнаха облекчени.

– Не знаех, че са успели да пуснат част от съоръжението на извънземните – отбеляза той. – Сигурно има авария източник на енергия, или пък те са прокарали от колонията. Кохаген трябва да е страшно заинтригуван от артефакта.

– Млъкни и ме целуни – прекъсна го Мелина и вдигна лице към неговото.

Изведнъж очите ѝ се разшириха и тя замръзна в прегръдката му. Сега пък какво имаше?

Над главата му се чу тихо шумолене и той също погледна нагоре. Една от плоскостите на тавана бавно се плъзгаше встрани. Рихтер се бе скрил на покрива на асансьора! Дулото на пистолета му вече се подаваше през тясната цепка. Гръм разтърси помещението. Куршумът се заби в стената само на сантиметри от главата на Куейд.

Куейд отблъсна Мелина, забравил за романтичното си настроение и извади своя пистолет. Мелина последва примера му и двамата откриха огън, но куршумите рекошираха в металните плоскости на покрива. Двамата спряха – можеха да загинат от собствените си рикошети.

Рихтер ги беше надхитрил. Той бе разпръснал войниците за да им отвлече вниманието, а през това време е приготвил засадата на покрива. Знаел е, че Куейд рано или късно ще победи в играта на криеница и след това неминуемо ще се появи тук. За разлика от тях той беше в безопасност. Рихтер положително ставаше все по-умен.

Куейд и Мелина започнаха странен танц под куршумите, като се стараеха да не спират нито за миг. Но това бе трудна игра. Бяха като риби във варел. Рихтер продължи стрелбата и един от куршумите засегна

Куюйд по рамото.

Трябва да направят нещо и то час по-скоро. Куюйд подпря вратата с рамо и тя се разтвори. Двамата се вкопчиха в стените от двете страни на асансьора и запълзяха нагоре. Рихтер усети какво го заплашва и започна да стреля над ръба на покрива. Куюйд и Мелина отвърнаха на огъня. Тук, от външната страна Рихтер вече не беше защитен от металните плоскости и трябваше да се крие за да не го уцелят.

Един от куршумите просвири над главата на Мелина, тя се дръпна, загуби равновесие и се залюля над бездната, вкопчена с две ръце в асансьора, докато pistolетът ѝ се носеше надолу.

Рихтер насочи дулото към Куюйд. Куюйд напъна мишици, изхвърли се нагоре и го сграбчи за ръката. В този момент погледът му се плъзна в посоката, в която се носеше асансьора. Над рамото на Рихтер се виждаше следващата платформа, която се приближаваше шеметно към тях. Всичко, което се подаваше встрани от кабината щеше да бъде гилотинирано! Куюйд беше като добиче, което гледа в кланницата към спускащия се нож. Рихтер проследи погледа му и мигновено оцени обстановката. Устата му разцъфна в зла усмивка.

Куюйд направи опит да се изкачи на покрива при Рихтер, но Рихтер го блъсна обратно. Куюйд успя да сграбчи и другата ръка на Рихтер и увисна над бездната. Само след няколко секунди ръцете на двамата щяха да бъдат отсечени.

Рихтер осъзна това и с всички сили се дръпна назад, с което помогна на Куюйд в онова, за което допреди миг му беше попречил – да се изкачи на покрива. Последното нещо, което би направил на този свят бе да спаси живота на Куюйд, но нямаше как – в противен случай трябваше да се прости с ръцете си. Куюйд успя да издърпа краката си на косъм от падащия ръб на платформата.

Почти в същия миг Мелина се хвърли на пода на кабината като се размина на милиметри със страшната гилотина.

Кохаген стоеше пред контролната стая на извънземния комплекс и наблюдаваше как сапърорите минират обекта. Колко надежди само бе влягал в артефакта, а сега трябваше да го унищожи. Но нима трябваше да позволи да му бъде отнет монопола върху въздуха?. Освен това, Куюйд може да е раздрънкал наученото пред бунтовниците, а само Господ Бог би могъл да каже със сигурност дали всички тези отрепки са били избити при схватката в катакомбите. Онази мръсна бунтовничка е повлияла на Куюйд да мине на тяхна страна, а тя е в състояние да разгласи

тайната на много хора. Затова по-добре ще е ако унищожи комплекса сега, преди да се появят разни псевдопатриоти, изпълнени с възвишени идеи. Монополът е доста несигурна работа – загубиш ли го веднъж, никой не знае дали пак ще суемееш да си го върнеш. Идеята за свободен въздух е ужасно привлекателна за всякакви минали и бъдещи терористични групи. Крайно време бе да се постави точка на всичко това и то по единствения сигурен начин – като се премахне източника на тази верооятност. Глупаво беше от негова страна да отлага толкова дълго това важно решение, но донякъде го възспираше недалновидното поведение на земното правителство, което държеше артефакта да бъде запазен и изследван от учените. Съвсем скоро ще имат възможност да идват когато си искат в Пирамидната мина и да се любуват на прекрасните останки от извънземния комплекс. Край на глупавите идеи за свободен въздух. Властта му ще е по-здрава от всякога.

Той надзърна в шахтата на асансьора. Далеч под него две дребни фигурки се бяха вкопчили в смъртна схватка на покрива на стремително приближаващата се кабина. Това можеше да означава само едно – Куейд не само е оцелял след прочистващата операция на Рихтер, но продължава да създава проблеми. Не можеше да не отдаде дължимото на постоянството на Куейд в изкуството да оцелява – очевидно той се възползваше от уменията на Хаузър, един незаменим сътрудник на Агенцията. Колко жалко, че Хаузър бе тръгнал по погрешен път! Никога Рихтер не ще може да се сравнява с него.

Време беше в играта да се намеси един истински професионалист. Кохаген извади от джоба си граната и внимателно я нагласи до шахтата. След това с неподозирана за телосложението му бързина изтича в стаята за управление.

Буум! Гранатата избухна с оглушителен трясък, разби асансьорния механизъм и помете спускащите се надолу въжета и кабели.

Кохаген се надигна иззад укритието и огледа доволно резултатите от взрива. Ето че с един удар се бе справил не само с Куейд, но и с Рихтер – който вече беше безполезен.

Вкопчени един в друг в мъртва хватка, Куейд и Рихтер замряха, когато отгоре се разнесе взрива и кабината се разтреса. Край тях с шеметна скорост се спуснаха въжета и кабели и изчезнаха в бездната. Кабината на асансьора спря.

Стрелата на асансьорния механизъм започна бавно да се накланя надолу, сякаш беше часовникова стрелка.

Докато се поклащаха Рихтер успя да се насочи към него. Той вдигна крак и при разминаването ритна Куейд в слабините. В последния момент Куейд изви тяло встрани и ударът попадна върху бедрото, но и така болката не беше никак малка.

От сблъсъка въжето се приплъзна. Куейд, който беше малко по-тежък се спусна надолу, докато Рихтер се издигна над него.

– Недей! – извика предупредително Куейд.

Рихтер отново полетя към него. Този път ритникът попадна в ребрата на Куейд и той с мъка се задържа да не изпусне въжето. Болката беше почти непоносима.

– Глупако! – просъска Куейд. – Чуй ме! – за момент двамата се полюшваха далеч от друг, но рано или късно Рихтер щеше да поднови опитите си. – Падна ли аз, падаш и ти!

– Глупости! – отвърна Рихтер. После се залюля и удари Куейд в главата.

И този път Куейд успя само да намали силата на удара, но не и да го избегне. В ушите му проехтя камбанен звън.

– Помисли малко, тъпак такъв! – извика той. – Изпусна ли въжето, то ще се преметне през стрелата и ти ще полетиш след мен!

Рихтер погледна нагоре и най-сетне осъзна, че Куейд е прав. Този път той се залюля край него без да го ритне. В гнева си не беше забелязал опасността, на която излагаше и двамата, нито пък имаше някаква представа как да се спасят. Толкова по-добре.

Куейд сграбчи крака на Рихтер и бързо завърза края на въжето около обувката му. Рихтер яростно се съпротивляваше.

– Какво, по дяволите правиш?

Куейд се покатери по въжето и обисипа на свой ред Рихтер с удари и ритници. Рихтер беше направо шокиран от ненадейната атака.

– Спри! – извика той. – Глупак такъв! – точно както Куейд преди малко.

Куейд продължи да блъска Рихтер, който се защитаваше, но не смееше да нападне. В един миг на отдых той посочи надолу и извика:

– Падна ли и ти ще паднеш!

– Грещиш – отвърна Куейд. Той замахна и удари Рихтер право в лицето. Рихтер изпусна въжето и тъй като кракът му беше завързан, полетя надолу с главата. При това въжето отново се приплъзна, но този път Куейд беше този, който се издигна нагоре към стрелата.

Куейд протегна ръка и сграбчи приближаващата се стрела. След това погледна надолу и извика на поклащания се Рихтер:

– Ще се видим на празненството, приятелче.

Рихтер направи опит да отвърне нещо, но страхът беше парализирал ума му. Той разбра, че е бил изигран.

Куйейд разтвори пръсти и пусна възето.

– Пълен напред! – извика той.

Възето изплюща и изчезна, заедно с летящия право надолу Рихтер. До ушите на Куйейд долетя предсмъртния му вик.

Куйейд се огледа в търсене на изход. Трябваше да побърза – някъде горе Кохаген сигурно привеждаше в изпълнение пъкления си план за унищожаване на реактора – и заедно с него на цялото човечество.

В командната стая на реактора Кохаген и хората му привършваха с приготовленията си. Помещението беше изсечено в скала, покрай стените имаше наредени най-различни системи и пултове, точно както в картината, която Куато бе събудил в паметта на Куйейд. Тук, отгоре, масивните колони се бяха превърнали в тънки прътове. През кварцовия покрив блестяха лъчите на далечното слънце. Едната стена беше изрисувана с йероглифи и в основата ѝ грееше металното полукълбо.

Войниците разполагаха експлозивите в различни части на стаята, прокарваха между тях кабели и пробиваха дупки с пневматични чукове, за да поставят допълнителни взривове в стените. Шумът беше оголушителен.

Един от сапърите се извърна, когато неочаквано някой го потупа по рамото. Беше Мелина. Той я погледна изумен.

Куйейд изскочи зад него, сграбчи пневмочука и го заби в гърдите му.

Работещият наблизо войник видя какво става и вдигна своя чук. Едва ли предполагаше че пневмочука е оръжие на избор за Куйейд.

– Надявам се, че не ви досаждам? – попита Куйейд и го прониза със своя чук, него и идващите на помощ отзад двама войници. Това дори не го забави по пътя към блестящото полукълбо.

Кохаген видя какво става, сграбчи детонатора и се скри.

Мелина изтръгна пистолета от ръцете на един от пронизаните войници. После се огледа.

Едър сапър се прокрадваше зад гърба на Куйейд, готов да го прониза със своя пневмочук. Мелина вдигна оръжието и го простреля във врата.

Кохаген свърза кабела към детонатора.

Непосредствено пред кълбото Куйейд бе пресрещнат от друг сапър.

След кратка схватка сапърът падна с пронизани гърди. Куейд захвърли ненужния вече пневматичен чук, наведе се и изтръгна детонаторите, забити около кълбото. После ги захвърли настрана.

Тъкмо посегна към релефното изображение на човешка ръка и зад него се разнесе гласът на Кохаген:

– Съжалявам, Дъг. Не мога да ти позволя да го сториш – Куейд бавно се извърна. Кохаген стоеше стиснал в ръка детонатора. Той му махна да се отдалечи от пулта. Куейд трябваше да се подчини.

– Стартираш ли системата веднъж, реакцията ще обхване всички залежи от турбиний под повърхността – каза Кохаген. – Марс ще се превърне в гигантски вулкан. Ето защо извънземните никога не са го включвали.

– Нищо не разбираш – опита се да го разубеди Куейд.

– А ти разбираш ли? – попита със сарказъм Кохаген. – Ето го великия Дъг Куейд – идва да спаси планетата! Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но само след трийсет секунди великия Дъг Куейд ще бъде мъртъв. След това ще взривя това проклето място и ще съм навреме у дома за празничната вечеря.

Кохаген въздъхна и поклати тъжно глава. Помисли си за времето прекарано с Хаузър, за усилията, които бе положил, за да го превърне в най-могъщото оръжие на Агенцията. Спомни си плановите, които бяха кроили двамата, за да се справят с бунтовниците. Хаузър беше толкова приятен събеседник. Той бе най-близкия приятел, който Кохаген някога е имал. Щеше да му липсва.

– Не исках всичко да свърши по този начин – въздъхна отново той. – Честно казано, бих предпочел тук да е Хаузър. Но не. Защо ти трябваше да оставаш Куейд!

– Аз съм Куейд.

– Ти си нищо! – извика Кохаген, разгневен, че пред него стои човекът, заел мястото на неговия приятел. – Ти си една глупава, ходеща програма. Аз те създадох – създадох сънищата ти, спомените, твоите патетични амбиции. Можеше да си някой друг – продължи подигравателно той. – Можеше да си истински, но вместо това, предпочете да си останеш един сън – Кохаген измъкна от джоба пистолет, без да изпуска стиснатия в другата ръка детонатор. Той вдигна пистолета. – Ето че идва края на този сън.

В каменната стая проехтя изстрел. Ударен в рамото и ръката, Кохаген падна назад. Изправена до вратата на асансьора Мелина продължаваше да стиска димящия пистолет. Куейд се хвърли да изтръгне

оръжието от Кохаген и в същия миг видя, че той все още стиска детонатора. „Не – помисли си Куейд – сигурно блъфира.“ Кохаген обичаше живота не по-малко от всеки друг. Едва ли би взривил зарядите, това неминеумо ще означава и неговия край.

Кохаген сякаш прочете тези мисли в очите му. Той се усмихна злобно. И включи детонатора.

Стаята се разтърси от страшен взрив, почти всички уреди, с изключение на металното полукълбо, чийто заряд Куейд успя да извади, бяха унищожени. Заплахата на Кохаген не беше само блъф!

В кварцовия покрив над главите им зееше дупка, през която въздухът и най-различни дребни предмети излитаха навън. Всмукващата сила рязко се увеличаваше. В стаята се завъртя вихър от прах и отломки, който се вдигна нагоре.

Кохаген се вкопчи в една издатина на стената. Мелина беше пририсната в далечния ъгъл. С неимоверни усилия Куейд се бореше с мощния въздушен поток, мъчейки се да се добере до кълбото. То единствено изглеждаше непокътнато от взрива – техния последен шанс за спасение! Колко ли още подобни експлозии би издържал реакторът, преди самия той да се взриви? Дали ноуиняните бяха предвидили някаква защита за подобни нестандартни ситуации – като земетресение, или метеоритен удар? Поне до момента съоръжението бе издържало на взривовете. А това означаваше, че все още има надежда!

Куейд сграбчи едно опънато от вятъра въже и започна да пълзи надолу по него. Куполът беше разхерметизиран, но докато свисти въздухът все още има какво да дишат. Настъпи ли веднъж тишина...

Кохаген се надигна и запълзя да му пресече пътя към кълбото. Изглежда чувстваше, че не всичко е решено.

Куейд вдигна ръка и я протегна към релефното изображение на човешка длан.

– Недей! – изкрещя Кохаген с пълни гърди за да надвие ревят на излитания през тясното отвърстие въздух. – Ще ни избиеш всички!

Куейд се поколеба. В гласът на Кохаген се долавяше дълбока увереност. Куейд беше обхванат от внезапни съмнения. Откъде можеше да е сигурен, че изплувалите в него с помощта на Куато спомени са истински? Ами ако те също са били имплантирани? В такъв случай Кохаген може да е прав и след активиране извънземната машина да унищожи всичко живо на Марс. И отговорността за това ще носи Куейд.

Кохаген замахна и го ритна, докато продължаваше да нарежда:

– Всички! Всички мъже! Всички жени! Всички деца! – той вдигна

крак и го стовари върху лявата ръка на Куейд. – Всички те ще умрат, Куейд! Всички ще умрат!

Пред очите на Куейд минаха хиляди лица – обезверени, подтиснати, загубили надежда за по-добър живот, изтерзани от вечния недоимък. Хора използвани безмилостно и после забравени от същия този, който сега пледираше за тях и се представяше за техен защитник.

Едно от тези лица сякаш застана пред него – деформираното лице на малкото дете, което бе зърнал от прозореца на таксито на Бени. Този спомен не беше имплантиран. Беше истински като болката в смазаната ръка. Какво ли бъдеше можеше да очаква това дете, докато хора като Кохаген са на власт?

Куейд знаеше отговора. Виждал го бе неведнъж – по улиците на Винъсвил. Кохаген лъжеше – за кой ли път. Кохаген си играеше с паметта му – за кой ли път. Кохаген се опитваше да го манипулира – точно както се опитваше да манипулира всички останали. Кохаген бе готов да излъже всеки и да направи всичко, само за да задържи властта си. Той ще бъде причината да загинат всички мъже, жени и деца на Марс, ако продължи да управлява.

Но този път Куейд бе твърдо решен да го спре.

– Глупости! – извика той на Кохаген. После протегна решително ръка над релефната длан.

Ръката му пламна. И сякаш нечий глас проговори в главата му.

Сторено е.

Контролната стая се разтърси от далечен грохот. Започваше се! Изглежда повредената апаратура по стените нямаше никакво съществено значение или пък служеше за диагностика и наблюдение. Кохаген беше взривил останалите уреди, но това бе като да счупиш копчетата на радиото – трудно за улавяне на станция, но иначе си работи съвсем добре.

Изведнъж се раздвижиха всички механични системи. Древната извънземна машина се заработи с поскърцване. Едновременно надолу се спуснаха стотици колони.

Изтощен от продължителната борба Кохаген разтвори ръце, полетя към дупката в тавана и изчезна зад нея с ужасен писък.

Огромните колони се забиха в стотиците дупки в леда – точно както беше предвидено преди много, много време. Далеч под него леденият блок се озари от вътрешна светлина. Реакцията беше активирана и не се нуждаеше от допълнителен контрол – Куейд беше изпълнил ролята си. Първо ще се включи химичният процес, после термоядрената реакция и всичко ще приключи едва когато на Марс има вода, топлина и въздух.

Течението отново се засили. Този път към дупката се носеше Мелина. Куейд пусна въжето и полетя към нея, мъчейки се да я одържи в страшния вихър. Ако можеха само да се задържат докато се изравнят наляганята – но това изглеждаше невъзможно. Много преди това тук ще настъпи вакуум и те ще загинат.

От бездната продължаваха да се издигат най-различни обекти и да изчезват в отвърстието на тавана. Пред очите на Куейд се носеха човешки тела, оръжия, части от машинария, скални отломъци, камъни и пясък. Когато всичко това изчезне и налягането започне да спада двамата ще се близко до своята смърт – но Марс и човечеството ще бъдат спасени. Поне ще умре в прегръдката на Мелина, винаги бе мечтал краят да е такъв.

Стаята се изпълни с мъгла. Мъглата миришеше странно, беше топла и гъста.

Водната пара и въздухът от реактора!

Процесът беше започнал, скоро Марс щеше да има своя атмосфера!

Още тела прелетяха в мъглата. Бени. Рихтер, стиснал края на въжето.

Мелина полетя към дупката. Куейд се вкопчи в нея, но загуби равновесие и я последва нагоре в потока нестихващ въздух. Всъщност, въздушният поток дори бе започнал да се усилва – сега, когато под тях реакторът на но'уиняните бе заработил с пълна сила. Куейд знаеше добре, че това не е единственото отвърстие през което излиза въздуха – цялата планета бе снабдена с подземна канализационна система, през бликаше газовата смес.

Хванати за ръце, двамата полегах нагоре към купола. Куейд се завъртя и се опита да застане напречно на отвора, но налягането бе твърде силно. Тялото му се скърши на две и двамата с Мелина излетяха навън.

От външната страна вихърът се разсея мигновено. Двамата се изтъркаляха по склона на вулкана, само на няколко крачки от вдървеното тяло на Кохаген. Лицето на мъртвия изглеждаше ужасно – очите му бяха изхвъркнали от орбитите, огромният, подут език вече не се побираше в устата, от ушите шуртеше кръв. Кохаген бе осъдил стотици нещастници на смърт чрез разхерметизиране за какви ли не дребни провинения, като например съпротива при арест, но ето че и той си получи заслуженото най-накрая. Справедливостта бе възтържествувала.

Воздухът излетя от дробовете на Куейд. И двамата с Мелина изхрипяха агонизиращо.

С невероятно усилие Куейд затвори очи, борейки се с мъчително повишаващото се в тях налягане. Дори в този безнадежден миг той

продължаваше да се съпротивлява, мъчеше се да спечели макар и няколко секунди!

Отвърстието зад тях внезапно избухна и над планината се издигна огромен гейзер от въздух и вода, от който се образува бял облак. Полъхна ги топлина и влага.

Куейд протегна ръка и хвана Мелина. Почувства, че пръстите ѝ се свиват в шепата му. И двамата умираха – заедно, щастливи, че са дали на човечеството един прекрасен нов живот.

Планината се разтърси от могъщи трусове – съоръжението оставено от но'уиняните продължаваше да набира скорост. Над пустинната повърхност на планетата се появи вятър, който започна да издухва дебелия слой прах, покриващ Пирамидалната планина. Отдолу вече прозираха изкуствените склонове на планината, построени от пришълците. Скрити досега от човешкото око, те повече не се нуждаеха от тайнственост.

От лигавиците на Куейд и Мелина потече кръв. Двамата стиснаха ръце, усещайки че краят е съвсем близо.

И тогава разширяващия се облак ги обгърна. Ситни капчици вода покриха телата им, вятърът се усили. Из въздуха се носеше пух. Това бяха семената на изкуствено създадените от но'уиняните растителни форми, които щяха да превърнат безжизнената пустиня на Марс в градина, да я подхранят с органична материя, за да могат в нея да виреят всички земни растения. Това беше началото на култивирането на Марс, на превръщането му в един земен рай. Куейд беше щастлив че можа да зърне дори само толкова, преди да умре.

Изведнъж осъзна, че диша! Близо до него, Мелина шумно и мъчително си пое дъх. И двамата отвориха уста за живителната смес. После се спогледаха. В очите им се четеше недоумение – дали вече не са се пренесли на отвъдната страна, в светът на мъртвите?

Облакът ги отмина, но те все така не изпитваха затруднения в дишането. Погледнаха нагоре.

Над планината, червеното марсианско небе се превръщаше в синьо.

Въздухът се разстилаше над повърхността и те отново можеха да дишат! Агонията беше останала зад тях, с всяка глътка им стваше все по-леко. Смъртта и този път ги беше отминала!

Възстановили донякъде силите си двамата седнаха. Изведнъж осъзнаха колко е студено. Генерираният в недрата на планината въздух бе топъл, но с разширяването си над повърхността температурата му бързо се снижаваше. Върху тях се посипаха снежинки. Но почвата под краката им вече се затопляше от енергията на реактора и това щеше да ги спаси

от замръзване.

Всеки от тях забеляза снежинките в косите на другия. Докоснаха ги, после ги разтопиха с устни.

След това се огледаха отново. Небето беше синьо, наоколо се сипеше гъст сняг.

Прегърнаха се – за да запазят топлината, но скоро устните им се впиха в целувка. Животът е чудесен!

Тази мисъл сякаш отекваше из Винъсвил, заедно с радостните викове на хората.

Още с първия взрив на реактора всички куполи на Марс бяха разрушени. Лишени от единствената си преграда от вакуума, хората се хвърляха ужасени на земята. Жителите на колонията знаеха, че разхерметизирането означава смърт. Всички – от богатите туристи, излежаващи се в стаите си в хотел „Хилтън“ до миньорите, борещи се за късчето въздух дълбоко в подземията – се спряха, паднаха на колене и зачакаха своя ужасен край.

За бунтовниците, гледката на срутените куполи беше добре дошла. Макар и страшна, внезапната разхерметизация беше за предпочитане пред бавното и мъчително задушаване, на което бяха обречени. В „Последно пристанище“ Тони вдигна юмрук към небето и тогава...

Тогава се случи чудо.

Тъмбелина се размърда в ръцете му и после седна. Барманът вдигна глава и пое шумно въздух. Тони ги гледаше, без да разбира какво става. Той пое дълбоко въздух, после още веднъж. Въздух имаше! Не трябваше да има – перките на вентилатора бяха замряли неподвижно, но въпреки това имаше! Той се задъха от щастие и се изсмя гръмогласно. Имаше въздух!

Миг по-късно към него се присъединиха и останалите. После наскочаха и затанцуваха щастливо. Отвън, по улиците танцуваха други, навсякъде се виждаха щастливи лица – на мъже, жени, деца – докато целият град не се превърна в един огромен дансинг, изпълнен с пияни от радост хора. Безкрайно и весело шествие пронизвано от една единствена мисъл – има въздух! Тиранията на Кохаген, монополистът на въздух, бе свършила!

Наистина изглеждаше като чудо.

Куйейд и Мелина погледнаха надолу. Снегът се топеше в краката им, почвата беше топла и влажна. Край тях се стичаха ручейчета вода. Земята се пропукваше за да приеме семената, създадени от ноуиняните.

Скоро семената ще пуснат корени, ще се захванат в калта, за да я превърнат в богата на хумус, плодородна почва. И тогава червеният Марс ще стане зелен!

Мелина се сгуши в прегръдките му.

– Е, мистър Куейд, надявам се, че ви хареса пътуването из нашата прекрасна планета.

– Хареса не е най-точната дума – отвърна развълнувано той. Човечеството беше получило правото да продължи своя път, да се развива като галактическа раса, но той никога не ще забрави на каква цена бе постигнато това.

– Хайде сега. А не посети ли екзотични места, не уби ли лошите, не спаси ли цяла една планета? – тя го надари с очарователната си усмивка.

– Дори получи момичето на своите мечти.

Усещаше, че се шегува, но думите му се сториха странно познати и той замръзна.

– Знаеш ли, имам ужасната мисъл, че всичко това наистина е било само сън.

– Тогава целуни ме бързо – рече със сериозно изражение тя – преди да сме се събудили.

Куейд прогони досадната мисъл. Той сграбчи Мелина в прегръдката си и я целуна страстно. Омръзнало му бе да сънува – реалността винаги е за предпочитане.

КРАЙ

© 1989 Пиърс Антъни
© Юлиан Стойнов, превод от английски

Piers Anthony
Total Recall, 1989

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1365>]